

Giới thiệu Kiếm Hoa Yên Vũ Giang Nam

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Kiếm Hoa Yên Vũ Giang Nam một trong những bộ hay nhất thuộc thể loại kiếm hiệp của tác giả Cổ Long. Tiềm Tiềm cúi đầu lắng nghe tiếng tim mình đập. Tim của Kim Xuyên cũng đập mạnh, đập còn nhanh hơn cả tim nàng. Nàng biết tại sao tim y đập nhanh, cũng biết trong tâm y đang nghĩ gì. Đây là một tiểu truyện rất tình tại, tuy nhỏ, lại rất tình trí, rất sạch sẽ.

Nhìn ra cửa sổ, có thể thấy rằng núi xa xa đang nuôi tình, cũng có thể thấy ngọn gió đang ôm ấp hoa cỏ. Đặc biệt vào lúc hoàng hôn như bây giờ, thanh sơn tại hồng hà, bích thiên tại thanh sơn ngoại, đứng tại song cửa, đợi màn

đêm giăng lấm, đợi các vì sao từ từ mọc....

Mời các bạn đọc giả cùng tiếp tục theo dõi để biết thêm chi tiết diễn biến hơn...Chúc các bạn đọc truyện online vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Hoa Yên Vũ Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Nhận diện đào hoa

Tiềm Tiềm cúi đầu bước qua ngưỡng cửa, bước trên tấm thảm đỏ viền tua đen, tóc nàng vấn cao điểm trang một cảnh kim thoa điêu khắc hình chim phượng.

Mặt mày bất động, cước bộ nàng như vĩnh viễn uyển chuyển đều đều.

Bọn nàng tám người bước vào, nhưng toàn bộ mục quang trong đại sảnh chỉ tập trung trên người nàng.

Nàng biết, nhưng tư thế khoan thai của nàng ở đây hay ở chỗ không người, cũng không có gì khác biệt.

Tiềm Tiềm vừa mỹ lệ, vừa trang trọng, ai ai cũng tán thưởng tôn sùng. Trên cao nền đỏ tòa bưng, sáng lạng huy hoàng soi rọi đáng dấp một lão nhân lớn tuổi, chừng như chính là Lôi Kỳ Phong, Lôi lão thái gia.

Hiện tại, lão nở mặt cười tươi, đang nhìn thê tử sùng ái nhất của lão dẫn hai hàng a hoàn đến bái thọ lão. Tám a a hoàn quỳ bái trước mặt lão, nhưng nụ cười của lão phảng phất chỉ hướng về một mình Tiềm Tiềm trong đám. Lão cũng vẫn là đàn ông.

Nhân quan của một nam nhân sáu chục tuổi, cũng không khác gì của một nam nhân mười sáu.

Tiềm Tiềm biết, tịnh không cười đáp lễ. Rất ít ai thấy qua nàng cười.

Nàng rất hiểu thân phận của mình, một nữ nhân như nàng, không thể có hoan lạc, cũng không thể có thống khổ, vì sinh mệnh của nàng hoàn toàn lệ thuộc vào người ta.

Cho nên nàng vô luận là muốn tươi cười hay muốn òa khóc, đều nín nhịn chờ đến lúc đêm khuya không người.

Tiềm Tiềm cúi đầu, bước ra khỏi ngưỡng cửa đi về hướng hành lang. Ngoài ngõ mưa xuân tầm tã, Giang Nam xuân vũ.

Mưa xuân làm cho người ta buồn bã, xuân vũ lạnh nhân sâu, một thiếu nữ mười bảy mười tám chưa xuất giá, gặp thời tiết này, luôn có những cảm giác ưu lự không thể an ủi khuyên giải được.

Tiềm Tiềm là một thiếu nữ mười bảy mười tám, cũng chưa xuất giá, nhưng bất cứ thời tiết nào, bất cứ nơi nào, nàng cũng có vẻ trầm tĩnh khảnh trọng. Đi qua hành lang, không nghe tiếng ai nói, hoa xuân ngoài vườn xộc cánh đón mưa rũ rã đưa đón. Đám nữ nhân bắt đầu nói nói cười cười.

Bọn họ tuy là a hoàn, cũng không thể từ chối chút hoan lạc thanh xuân, bởi vậy cả đám động tay động chân, xắn tay áo khoe làn da non mọng, vói ra ngoài lan can ngắt mấy đoá hoa, lựa chọn tình hoa hoan lạc thanh xuân của họ.

Chỉ có Tiềm Tiềm, từ đầu tới cuối không một lần nhìn ra ngoài lan can, vẫn cúi đầu, trầm mặc đi về phía trước.

Cả đám nhìn cái bóng thon thả của nàng, có một ả cười mỉa, cong môi thốt :

- Ồ ta không phải là người, là một khúc cây.
- Nhìn đằng trước ả cũng thẳng đuột không khác gì một khúc cây, ả có đẹp tới cỡ nào, tôi nếu là nam nhân, quyết không muốn ả.
- Nữ nhân như vậy, ôm vào lòng, cũng nhất định giống hệt ôm một khúc cây.

Cả đám nữ nhân cười ngất, cơ hồ một đám ong mật khoái trá.

Tiem Tiem cúi đầu, nhẹ nhàng mở cửa. Nàng bước vào một căn phòng nhỏ rất ẩm cứng, rất im ắng.

Cuối cùng nàng cũng về tới bạch kỳ thiên địa của nàng. Ở đây, không có ai quấy nhiễu nàng. Nàng nhẹ nhàng cài then cửa, quay mình từ từ đi tới cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Trên khuôn mặt trắng nõn mỹ lệ đột nhiên ửng hồng. Ngay lúc đó, thân thể nàng chùng như thay đổi hoàn toàn.

Nàng nhanh nhẹn cởi cái áo ngoài trắng thắm, để lộ áo lót mỏng manh mát mẻ.

Nàng rút cây kim thoa cài trên đầu, hất đầu một cái, mái tóc dài đen nhánh gieo phủ bờ vai, liếc ngấm dáng đài trang trong tấm gương lằng hoa một hồi, đột nhiên lần tay trước ngực, nới rộng dây vải trắng bó sát. Đợi đến lúc đó, bộ ngực trắng băng của nàng hốt nhiên phồng lên như một kỳ tích.

Nàng thở ra khoan khoái, nhìn vào gương, làm xấu trong gương đã đời, nàng quay lại mở cửa sổ, đứng trên giường nhìn ra ngoài, nhìn bốn phía không thấy ai, nhẹ nhàng phóng ra ngoài.

Tháng ba cuối xuân, thảo trường oanh phi. Thảm cỏ xanh ngời, chùng như sau cơn mưa xuân, mềm mại ôn nhu không khác gì mái tóc tình nhân.

Tiem Tiem một tay vuốt vuốt tóc, một tay cởi giày, chân không chạy trên thảm cỏ xanh dòn.

Bụi mưa thấm ướt tóc nàng, nàng không để ý. Ngón chân nàng thanh tú nhỏ nhắn, cỏ dại đâm cắt lòng bàn chân, ngứa ngáy khó chịu, gai góc khó chịu, nàng cũng không để ý.

Hiện tại, nàng cơ hồ như một con hoàng oanh sổ lồng tung cánh, không để ý chuyện gì khác, trong tâm chỉ tưởng về người bạn lòng xuân thì của mình. Dòng suối son khô trong trẻo, bụi mưa lững lờ bên trên, điểm chấm những vòng nước lăn tăn đào dạt như trái tim thiếu nữ xuân thì.

Nàng chạy nhanh dọc theo con suối trong, trên triền núi thấp thoáng một mảnh rừng đào hoa.

Tận trong rừng hoa, một thiếu niên vận y phục đỏ thắm, móc chân trên cành, treo mình trên cây chống ngược đầu, muốn dùng miệng cắn vào một đóa đào hoa.

Hắn là một người như vậy đó, lúc nào chỗ nào cũng biến động, vĩnh viễn không thể an tĩnh một giây.

Mặt mày sáng sủa thông minh, nhân tình giống như một hải tử bướng bỉnh tình nghịch.

Tiem Tiem cười, nụ cười ngọt ngào, đẹp tuyệt. Hắn nhảy xuống đất, trong miệng còn ngậm một đóa đào hoa.

Hai tay chống nạnh đứng đó, hắn nhìn nàng. Một khi vừa nhìn thấy hắn, nàng không nhịn được cười toe toét.

Nàng phóng mình về phía hắn, giang tay ôm chặt hắn, hạnh phúc tràn đầy :

- Tiểu Lôi... Tiểu Lôi..

Mỗi lần nàng ôm hắn, chùng như ôm một ngọn lửa, chùng như nàng cũng hóa thành một ngọn lửa.

Ôm nhau nồng cháy, ai cũng muốn đối phương tan chảy ra.

Nhưng lần này, thân thể hắn lại lạnh như băng, cứng như sắt, hoàn toàn không phản ứng.

Hôm nay là ngày mừng thọ sáu mươi tuổi của cha hắn, hắn vốn đáng lẽ phải ở nhà.

Hắn vốn thích bằng hữu, vốn thích nhiệt náo, nhưng hắn lại chọn ở đây đợi nàng trong cơn mưa tầm tã.

Nghĩ tới đó, trong tim nàng nhiệt khí chợt trào dâng, càng ôm hắn chặt hơn, cắn nhẹ vào tai hắn, thổ lộ nỗi niềm tương tư.

Một ngày không gặp hắn, nỗi tương tư của nàng càng dày.

Bộ ngực mềm mại của nàng ép chặt vào ngực hắn, lúc trước mỗi lần như vậy hắn nhiệt tình như nộ hải ba đào.

Nhưng hôm nay, hắn đột nhiên xô nàng ra. Nàng trần trụi ngây người, đôi má nóng bỏng cũng đột nhiên giá lạnh. Đợi khi hoàn hồn, nàng lúc đó mới thấy trên áo hắn đang trước ngực có vấy chút máu.

Vết máu trên y phục đỏ, vốn không dễ bị phát hiện. Chỉ có người cẩn trọng để tâm mới có thể phát hiện, chỉ có tình nhân mới cẩn trọng để tâm như vậy.

Tiem Tiem biến sắc :

- Chàng đã đánh nhau bên ngoài...

Tiểu Lôi lắc đầu.

Tiêm Tiêm cắn môi :

- Chàng đừng giấu tôi nữa, trên áo chàng có máu.

Tiểu Lôi cười :

- Nàng chắc nhớ máu của nàng cũng đã từng nhuộm trên áo ta?

Hắn cười đắc ý, lãnh đạm, cơ hồ một mũi dao đâm thẳng vào tim nàng.

Toàn thân nàng chừng như đột nhiên cứng ngắc, nhãn tình trừng trừng nhìn hắn :

- Ngươi... ngươi ra ngoài gần gũi với nữ nhân khác?

Tiểu Lôi điềm đạm cười :

- Ta không thể có nữ nhân khác sao?

Thân thể Tiêm Tiêm bắt đầu run rẩy, lệ chảy dài trên má, còn lạnh hơn cả những giọt mưa xuân :

- Nhưng... nhưng ngươi không tự nhiên quên, ta đang có mang hài tử của ngươi chứ?

Tiểu Lôi đột nhiên nhảy dựng, một chưởng tát vào mặt nàng, cười lạnh :

- Ta làm sao biết được là con ai? Ta chỉ biết ngươi là một con a đầu.

Hắn cười cuồng dại như một con thú hoang.

Nàng trừng trừng nhìn hắn, thối lui một bước, hốt nhiên phát hiện đang đối diện một kẻ lạ mặt bí ối còn hơn cả loài súc sinh. Nước mắt nàng chợt khô cạn, máu huyết cũng khô cạn, thân hồn chừng như đã vụt bay lìa bỏ cái xác trống rỗng vô tâm.

Tiểu Lôi thân nhiên dương dương tự đắc :

- Ta nghĩ ngươi nên đi nhanh, đi cho khuất mắt ta, ta còn phải gặp người khác.

Tiêm Tiêm nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào da thịt, nhưng nàng chưa đi, trừng mắt nhìn hắn, nói từng tiếng :

- Ta chắc chắn phải đi, ngươi không cần để tâm, ta từ nay về sau không hề muốn tái kiến ngươi, nhưng ta phát thệ, một ngày, ngươi sẽ phải hối hận.

Nàng đột nhiên quay mình, vụt chạy mất dạng.

Tiểu Lôi đứng yên, cũng không nhìn theo nàng. Khuôn mặt hắn chợt có hai dòng nước lăn dài trên má, không biết là mưa xuân, hay là lệ nóng?

* * * * *

Đại sảnh vẫn thấp đèn sáng loáng huy hoàng, mưa đã dứt. Tiểu Lôi chậm chậm đi xuyên khu vườn băng qua cây cầu bước vào vòm đại sảnh, kiểm cái ghế sắt trong góc, ngồi nhìn đám khách say sưa nói cười.

Chung quy cũng có người phát hiện hắn, “đại thiếu gia đã về tới”, ai ai cũng kính cẩn nghiêng mình.

Tiểu Lôi lạnh lùng cười thốt :

- Các người uống cạn chén này xong, cứ tự tiện rời khỏi nơi đây.

Ai ai cũng giật mình ngơ ngẩn, chừng như đột nhiên bị tát đả mặt tía tai. Cũng không biết là ai đã đứng lên trước hết, tất tả đi ra không quay đầu trở lại.

Trên mặt Tiểu Lôi không có một chút biểu tình, lạnh lùng thốt :

- Lôi Thăng, mở cổng tiễn khách.

Không ai còn có thể ngồi xuống. Từ hậu điện Lôi lão thái gia đã quá bộ ra ngoài, vừa nghe chuyện đã vội vàng đi ra, sắc mặt xanh dòn.

Tiểu Lôi đứng dậy nghênh tiếp ngay lập tức, một mực kéo phụ thân ra đằng sau bình phong.

Lão thái gia đậm chân, nóng giận tới mức giọng run lấy bầy :

- Bộ ngươi muốn đuổi hết người của ta đi sao?

Tiểu Lôi lắc đầu đáp :

- Không.

Lão thái gia phần nộ hỏi dần :

- Ngươi điên rồi à?

Tiểu Lôi lắc đầu :

- Không.

Lão thái gia nắm lấy áo hắn :

- Ngươi muốn làm cho ta nhục nhã với người ta hả?

Nhìn qua kẽ hở trên tấm bình phong, đám tân khách trong đại sảnh đã tẩu tán gần hết.

Một hồi lâu sau, Tiểu Lôi đột nhiên nói từng tiếng :

- Bởi vì đêm nay, không nên giữ ai ở lại, bất cứ ai cũng phải đi khỏi chỗ này.

- Tại sao?

- Vì bọn chúng đã đến.

Lôi Kỳ Phong đột nhiên biến sắc :

- Ngươi nói gì?

Tiểu Lôi không đáp, nhưng thò tay vào ngực lấy ra một bàn tay. Một bàn tay bị chặt xuống không đều đặn, máu đã khô cứng.

Lưng bàn tay khô héo, xâm hình một con mặt phong, một con ong mặt mặt người.

Da cũng đã khô, cho nên con nhân diện mặt phong cũng đã biến hình, giống như một cái mặt quỷ tàn độc nhe nanh.

Khuôn mặt Lôi Kỳ Phong đột nhiên cũng biến hình, toàn thân đột nhiên lao đảo, tựa hồ thất kinh hồn vía.

Tiểu Lôi vội đỡ người phụ thân, bàn tay của hắn vững vàng ổn định.

Thanh âm của hắn cũng vững vàng ổn định không kém :

- Chuyện phải đến, sớm muộn gì cũng sẽ đến.

Lôi Kỳ Phong chung quy cũng gật đầu, thiếu não thốt :

- Không sai. Đã phải đến, lúc nào đến cũng tốt.

Lão như muốn nói với chính mình. Bởi vì trong thâm tâm lão vốn nhận biết, một khi người đó báo phục, sẽ khủng khiếp thống khổ tới mức nào.

- Mười ba năm, đúng mười ba năm, lần này bọn chúng dám tới, nhất định đã chuẩn bị kỹ càng. Cho nên ngoài họ Lôi chúng ta ra, vô luận là ai cũng không thể ở lại đây, trên giang hồ ai ai cũng biết, nếu chúng đến nơi nào, một cộng cớ cũng không sống nổi.

Lão thái gia đột nhiên nắm chặt tay con mình :

- Con hãy đi nhanh đi, người chúng muốn tìm là cha.

Tiểu Lôi mỉm cười. Đây không còn là nụ cười dã thú nữa, một nụ cười thần thánh.

Trên khuôn mặt cười tươi đó biểu lộ sự tự tin, quyết tâm, và dũng khí, một nụ cười hy sinh bất chấp tất cả, không chịu khuất nhục thống khổ.

Phụ thân đương nhiên rất hiểu thấu con mình, cho nên bóp chặt tay hắn :

- Con ít ra cũng phải sống để lưu hậu cho Lôi gia.

- Lôi gia đã có lưu hậu.
- Ở đâu?
- Trong người Tiêm Tiêm.

Phụ thân hắn kinh ngạc, hoan hỉ, không thể nhìn được, lo lắng :

- Nhưng nó... nó còn ở...
- Con đã kêu nàng đi rồi. Nàng đã tự nguyện đi rồi.

Tiểu Lôi gật đầu. Chỉ tới bây giờ, trên mặt hắn mới xuất hiện một nỗi thống khổ ghê gớm.

Bởi vì hắn biết nàng không bao giờ chịu đi, cho nên hắn không do dự dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất để tạo vết thương trong tâm can nàng, làm cho nàng hận oán mà đi.

Trái tim hắn lúc đó cũng vỡ thành muôn mảnh. Hắn làm thương hại tới nàng, thậm chí còn thương hại tới chính mình nhiều hơn.

Lôi Kỳ Phong nhìn vào mặt con mình, thấy được nỗi bi thương thống khổ đó :

- Con... con để cho nó đi một mình như vậy?
- Con đã sai Đào Phong ngầm bảo vệ nàng.

Đào Phong là bằng hữu của hắn, hắn thậm chí có thể phó thác sinh mạng mình cho bằng hữu như vậy, hiện tại hắn đã giao sinh mạng của mình cho gã.

Hắn tin rằng một khi hắn còn chưa chết, nhất định sẽ gặp lại Tiêm Tiêm. Lôi Kỳ Phong thở dài, không nói gì nữa, lão biết sự quyết tâm của con lão, lão biết sự quyết tâm đó không một ai có thể cải biến.

Tất cả đám gia tộc bị triệu tập ra đại sảnh, mỗi người được phân chia một bọc ngân lượng :

- Các ngươi phải mau chóng rời khỏi chỗ này nội trong đêm nay, không ai được ở lại.

Lôi Kỳ Phong tịnh không giải thích lý do tại sao muốn họ ra đi, nhưng ai ai cũng thấy được, Lôi gia nhất định sẽ có biến cố rất lớn. Lôi gia đãi bọn họ không tệ bạc, cho nên có không ít người trung thành, quyết tâm ở lại, cùng Lôi gia tồn vong.

Nhưng đám người không trung thành, cũng ngượng ngịu bước ra nhanh chóng. Lôi phu nhân mắt ngấn lệ nhìn bọn họ.

Lôi phu nhân hiền từ đoan trang, hiện tại vận kinh trang gọn ghẽ, trong tay đề thanh nhận linh đao bén nhọn.

Sắc mặt lợt lạt, bà đánh giọng thốt :

- Người nào nếu còn ở lại đây, ta lập tức tự tử trước mặt các người.

Câu nói chém đĩnh chặt sắt của bà, tuyệt không có chút xảo trá, tuyệt không một ai hoài nghi.

Lôi Thăng nghiêng răng, quỳ xuống, “bình bình bình” đập đầu lạy ba cái, đột nhiên quay mình, không nói một lời, bước dài ra cổng. Chỉ bắt quả khi hắn quay mình, lệ rơi như mưa.

Hắn là nô bộc trung thành nhất của Lôi gia, cũng chỉ có hắn biết được, người của Lôi gia nói lời nào, nhất định là làm.

Cho nên hắn không thể không đi.

Bên ngoài cổng một màu tối tăm u ám, bóng đêm nặng nề không khác gì tâm tình bọn họ.

Tất cả quay đầu nhìn hắn bước đi. Một khi hắn bước đi, ai ai cũng bước đi.

Lôi phu nhân nhìn người nô bộc trung thành nhất chậm chạp lê chân vào bóng tối, trong tim không khỏi nghẹn ngào đau đớn.

Ngay lúc đó, thỉnh thoảng một tia hàn quang chớp hiện, thân hình Lôi Thăng đột nhiên từ trong bóng tối bay vụt trở lại, ngã ụp trên sân.

Máu bắn tung tóe khắp nơi. Thân thể gã vừa khi ngã xuống, lập tức đứt đoạn thành năm mảnh.

Máu đỏ tươi bám trên gạch đá xám xanh, từ từ chảy xuống, chảy trúng chân một người.

Người này đột nhiên chùng như bị trúng tên, cả người nhảy dựng la hoảng chạy nhanh.

Hàn quang lại như điện chớp thoáng hiện. Thân thể gã bay về ngay lập tức, ụp mặt ngã xuống, toàn thân cũng bị đoạn thành năm phần.

Máu đỏ tươi, cũng chảy trên nền gạch xám xanh.

Trong đại sảnh tĩnh lặng, thậm chí có thể nghe được tiếng máu nhỏ giọt, thanh âm làm cho người ta hồn phi phách tán.

Lôi Kỳ Phong nắm chặt song quyền, cơ hồ muốn chạy thẳng vào bóng đêm quyết tử chiến với ác ma sát nhân đó một trận, nhưng Tiểu Lôi đã nhanh tay nắm giữ phụ thân lại.

Tay hắn rất vững vàng, chậm chậm nói :

- Cừu u nhất oa phong đến đây, một cọng cỏ cũng không lưu lại, hà huống là người.

Trong bóng đêm đột nhiên có tiếng cười, tiếng cười như quỷ khóc, ác quỷ từ cừu u địa ngục, tiếng cười thê lệ kinh hồn.

Giữa tràng cười, bên ngoài cổng xuất hiện một người, vận y phục vàng, viền đen nơi cổ tay, quàng một vòng vải trắng qua cổ, trên vòng vải còn treo thông cánh tay đã bị chặt đứt bàn tay đến tận cổ tay. Không ai có thể thấy được mặt hắn.

Trên mặt gã có đeo một cái mặt nạ đồng, mặt nạ không đáng sợ lắm, nhưng ánh mắt đằng sau mặt nạ mới thật sự kinh tâm.

Ánh mắt chứa đầy oán độc cừu hận. Gã chậm chậm đi tới, nhãn quang từ đầu đến cuối chăm chăm nhìn lên mặt Tiểu Lôi.

Đám nô bộc chạy trốn vào một góc đại sảnh tụ cả đám, chỉ còn lại Lôi gia ba người hoàn lưu tại mặt đại sảnh, tình thế phải nói là cô lập không ai trợ giúp.

Gã vận áo vàng đi xuyên qua đại sảnh, đến trước mặt Tiểu Lôi, chậm chậm nhìn hắn, một hồi lâu sau, chậm chậm nói lấp lửng :

- Là người?

Tiểu Lôi gật đầu.

Gã áo vàng cũng chậm chậm gật đầu :

- Rất tốt, trả tay lại cho ta.

Thanh âm hắn đơn điệu lãnh đạm, nhưng nhãn tình gã lại chẳng khác gì độc hỏa từ địa ngục.

Tiểu Lôi nhìn vào mặt gã, đột nhiên mỉm cười :

- Bàn tay này không còn có thể giết người, nếu người muốn, cứ lấy.

Hắn vừa phẩy tay một cái, bàn tay bị chặt đã bay về phía gã áo vàng.

Gã áo vàng giơ tay trái, chụp lấy bàn tay phải đó, cúi đầu nhìn, đột nhiên cắn lên bàn tay bị chặt đứt.

Ai cũng có thể nghe tiếng răng cắn cạ vào xương.

Có người bắt đầu mưa, có người xiu, Lôi phu nhân cúi đầu, nhìn xuống thanh đao trên tay. Nhận linh đao như thu thủy sâu thẳm, mũi đao lại run run. Chỉ có Tiểu Lôi, đứng bất động nhìn, nhìn gã áo vàng nuốt bàn tay bị chặt đứt.

Tiếp đó, gã ngẩng đầu, nhìn Tiểu Lôi chăm chăm, nói từng tiếng :

- Bàn tay đó không ai có thể lấy đi nữa.

Tiểu Lôi gật đầu :

- Địch xác không thể.

Gã áo vàng cũng gật đầu :

- Rất tốt.

Gã không nói thêm một tiếng, quay người, chậm chậm đi ra. Gã đi rất chậm, nhưng không có ai cản bước gã.

Gã bước chậm, nhưng mỗi bước chân như dẫm đạp lên gân khớp của mọi người.

Có người ngã xuống, ói lên cả mình mẩy, gân khớp cơ hồ tê liệt, không thể đứng dậy nổi.

Lôi Kỳ Phong nhìn gã áo vàng đi ra, cũng không xuất thủ ngăn trở.

Mười ba năm chờ đợi, đã dạy lão biết nhẫn nại kiên trì. Mười ba năm kiên nhẫn, đã dạy lão cách đối đãi đó.

Hiện tại lão tuy thấy con độc xà, chưa thấy nanh con độc xà, cho nên cũng phải đợi.

Lão nếu xuất thủ, chiêu pháp tất phải đánh trúng chỗ yếu hại của con độc xà, tuyệt không thể để cho con độc xà phản chiêu.

Ngay lúc đó chỉ nghe bốn tiếng “cụp cụp cụp cụp”, bờ tường đối diện chợt có bốn sợi dây dài phi nhập đại sảnh, đầu dây có gấn loan đao, “cụp”, ghim chặt vào xà nhà.

Tiếp đó, có bốn người trườn theo dây từ xa kéo vào. Bốn người chết.

Bốn người đã chết rất lâu, thi thể hoàn toàn khô cứng, nhưng được tắm được vật bảo tồn rất kỹ.

Không ai thấy được mặt họ, may mắn không ai thấy được mặt họ. Vô luận bốn cái mặt nạ có ghê gớm tới cỡ nào, cũng tuyệt không thể so sánh được với mặt mày đáng sợ của họ. Họ đã chết mười ba năm rồi, vào một đêm trăng mưa gió bão bùng. Lôi Kỳ Phong nhận ra họ, lão tuy không nhìn mặt họ, nhưng nhận ra bọn họ.

Trang phục và mặt nạ Cửu u nhất oa phong chừng như giống nhau như đúc, nhưng trên mỗi cái mặt nạ, có một tiêu chí đặc biệt.

Lôi Kỳ Phong nhận ra tiêu chí của họ. Vì mười ba năm trước, lão chính tay gỡ mặt nạ của bốn người, cẩn thận quan sát rất lâu. Bốn người này đã chết dưới tay lão. Kỳ trung một người chính thị là Phong hậu của Cửu u nhất oa phong. Trên mặt nạ Phong hậu có một đóa đào hoa nho nhỏ.

* * * * *

Nhân diện đào hoa phong trong giang hồ - là điềm đại hung.

Lôi Kỳ Phong nhìn thấy cái mặt nạ đào hoa, nhìn thấy đóa đào hoa trên mặt nạ, bao tử lập tức co thắt, gần như không nhin được muốn mửa.

Trên giang hồ có rất nhiều người biết lão giết nàng, nhưng không ai biết lão đã phải đánh đổi hy sinh bằng một giá cao thảm thiết.

Mười ba năm sau, lão một khi nhớ tới chuyện đêm hôm đó, cơ hồ không nhin được muốn mửa.

Đêm hôm đó bọn người họ bao vây tổ oa phong, cộng lại gồm mười một người.

Mười một vị võ lâm cao thủ, không một ai sống sót trừ một mình lão.

Trận chiến bi tráng thảm liệt, nhiều năm sau, lão vẫn tưởng chừng không dám nghĩ tới.

May mắn hiện tại Nhân diện đào hoa phong này, chỉ bắt quá là một thi thể.

Thi thể không hồn.

Lôi Kỳ Phong vỗ vai con trai lão, trong tâm hân diện vô cùng. Bởi vì chàng thiếu niên này vận khí tốt không thua gì vận khí lão, không phải gặp nàng lúc nàng còn sống.

Lúc Nhân diện đào hoa phong còn sống, những thiếu niên nhìn thấy nàng đều phải chết, một cái chết rất đặc biệt.

Một khi nghe tiếng cười của nàng, là đủ để vĩnh viễn đọa địa ngục, vạn kiếp vô phương cứu vãn.

Người chết đương nhiên không thể cười.

Lôi Kỳ Phong vừa mới thở phào nhẹ nhõm, liền sau đó huyết dịch toàn thân đột nhiên đông cứng như băng.

Lão đột nhiên nghe có người cười, tiếng cười thích thú kiều mị, như hoa mùa xuân, như mật trong hoa. Tiếng cười của Nhân diện đào hoa phong.

Không ai có thể hình dung tiếng cười đó. Tuyệt không phải là tiếng cười của người chết, càng không phải là tiếng cười từ địa ngục phát lên.

Tiếng cười đó nếu thật sự là tiếng cười bị giam cầm trong địa ngục, cũng nhất định có vô số người sẵn sàng xuống địa ngục kiếm tìm.

Lôi Kỳ Phong hét lớn :

- Người là ai?

Tiếng cười càng ngọt ngào hơn :

- Ngươi không nhận ra ta? Ta thì lại không quên ngươi, không quên mười ba năm trước một đêm tại phong lâm.
- Ngươi không phải là nàng, ngươi không thể gạt ta được. Mười ba năm trước nàng đã chết.
- Không sai, mười ba năm trước, ta đã chết, cho nên hiện tại ta muốn ngươi trả mạng ta.

Tiếng cười của nàng ta như tiên tử trong truyện cổ tích, ngoại trừ ba tiếng thanh âm như quý khóc: “Trả mạng ta, trả mạng ta”.

Gió thổi xào xạc. Những thi thể giữa không trung lắc lư đong đưa trong gió.

Tiểu Lôi chợt bước qua, hoành thân đứng chắn trước người phụ thân.

Thanh âm của hắn rất trấn định :

- Đáng tiếc, tay đã trả, nhưng không có cách nào trả mạng được.

Nhân diện đào hoa phong cười ngọt, gần từng tiếng :

- Vậy thì dùng chín mươi bảy mạng toàn gia lớn nhỏ để đền mạng.

Mục quang của Lôi phu nhân ngưng chú trên mũi đao, đột nhiên lạnh lùng thốt :

- Mạng có thể trả, chi bất quá...

Nhân diện đào hoa phong hỏi :

- Bất quá làm sao?

Lôi phu nhân đáp :

- Bất quá ta phải hỏi ngươi một câu.

Nhân diện đào hoa phong thốt :

- Bà cứ hỏi.

Lôi phu nhân hỏi :

- Cái đêm mười ba năm trước, các ngươi ở phong lâm đã làm chuyện gì?

Nhân diện đào hoa phong cười mê hồn :

- Đó đương nhiên là một chuyện đáng hổ thẹn, một người vợ thông minh như bà hà tất phải hỏi một câu hồ đồ như vậy.

Lôi phu nhân đột nhiên quay người, mặt đối mặt với trượng phu, khuôn mặt trắng nhợt như tờ giấy :

- Ông một mực che giấu sự thật không cho tôi biết, một mực lừa gạt tôi, ông vốn không hạ sát ả.

Lôi Kỳ Phong đỏ mặt, gầm :

- Bà tin ả, hay là bà tin tôi?

Lôi phu nhân thốt :

- Tôi chỉ muốn nghe sự thật.

Lôi Kỳ Phong tức giận dậm chân, nói :

- Chúng ta hơn ba chục năm phu thê chồng vợ, bà hiện tại vẫn còn ghen tuông.

Lôi phu nhân nghiêm mặt, lạnh lùng nói :

- Phu thê mấy chục năm cũng ghen tuông như xưa.

Lôi Kỳ Phong nói gấp :

- Bà có ghen tuông, hiện tại không phải là lúc để ghen tuông.

Lôi phu nhân trầm giọng :

- Không cần biết hiện tại ra sao, tôi không thể đợi. Nếu ông không nói ra sự thật, tôi trước tiên quyết sống chết với ông một trận.

Đàn bà ghen tuông như hũ dấm chua. Quả thật bất cứ chuyện gì xảy ra, vô luận người đàn bà có thông đạt minh lý tới cỡ nào, hễ tới lúc ghen tuông như hũ dấm chua, không có lời lý giải nào có thể thay đổi được.

Lôi Kỳ Phong thờ dài, cười khổ :

- Được, tôi nói cho bà biết, cái đêm hôm đó...

Nói tới đây lão đột nhiên nhìn vợ nháy mắt. Trải qua bao nhiêu hoạn nạn, phu thê sinh tử tương thủ, lập tức đồng xuất thủ.

Hai lưỡi đao lập tức đồng thời hướng về phía Nhân diện đào hoa phong đâm tới.

Nhận linh đao vốn là loại đao khinh xảo nhất, nhưng xuất chiêu trong tay Lôi gia phu phụ, uy lực lắm chỗ không tương đồng.

Bốn Lôi đao pháp của Lôi Kỳ Phong cha truyền con nối mấy đời, không những tấn cấp vạn biến, bề ngoài cũng mạnh bạo bá uy.

Hai lưỡi đao như kinh hồng giao tiễn. Hai người họ như tâm ý tương thông, đao của họ phối hợp như thiên ý vô phòng.

Thân thể Nhân diện đào hoa phong treo lủng lẳng trên dây, nhìn tựa hồ triệt để không có cách nào chống đỡ được. Nhưng ngay trong lúc đó, bốn sợi dây nhất thời chuyển động, bốn người trên dây lập tức như tên bắn hồi khứ.

Trong nháy mắt, bốn xác người ra tới bên ngoài vẫn còn chưa khuất dạng trong màn đêm.

Lôi phu nhân thốt gọn :

- Đuổi theo.

Cha con Lôi Kỳ Phong đồng khai khẩu :

- Đuổi theo không được, bắt tất đuổi theo.

Mấy đường dây lại rung động, bốn người trên dây đột nhiên nhanh như chớp lại bay vào như sao sa.

Đằng sau lưng bốn người hiển nhiên có bánh xe ròn rọc, đột nhiên ra vào nhanh như quỷ mị.

Lôi phu nhân cười lạnh hươi đao. Một đao này càng nhanh hơn, đao quang lóe chớp, nghênh đón Nhân diện đào hoa phong bên trên.

Người này đeo mặt nạ điêu hoa phong, tự nhiên không thối lui một bước.

“Bạch” một tiếng, lưỡi đao chém lên người người đó như chém lá, thân mình bị chẻ ra ngay lập tức, chẻ làm hai.

Một đám khói màu hồng đào giống như một đóa kỳ hoa tủa ra tứ khắc, đến lúc Lôi phu nhân phát giác mình trúng kế, bà đã ngã ngửa trên mặt đất.

Nhân diện điêu hoa phong này không những không phải là người sống, mà cũng không phải là người chết. Người treo trên dây lúc này, khi về đến bóng tối, đã được thay thế bằng một người giả kỳ bí.

Đao của Lôi Kỳ Phong cũng gần chém xuống một thi thể khác, phát hiện biến hóa, lập tức đình chiêu ngay lập tức.

Ai biết được thi thể đó chưa chết, hay không phải là giả. Đao phong của lão một khi đình đồn, cổ tay lập tức bị người nắm giữ, bán thân tê liệt liền. Tiểu Lôi cất bước chạy tới, nhưng hai cái cây nằm trên dây kia bốn chân liên hoàn nhắm vào hấn xuất cước.

Thân hình hấn xoay nửa vòng tránh ngay được thế đá, nhưng hai chân của một thi thể lại dễ dàng lạng thẳng vào hai chân kia.

“Bạch” một tiếng, một ông chân đã bị đá bể, lại một lần khói màu hồng đào phún ra.

Hai thi thể đó tự nhiên cũng là giả, chân giả, mượn sức người điều khiển dây xuất cước.

Tiểu Lôi phi thân lên không ba trượng.

Hấn tuy tránh được trận khói độc, nhưng cha hấn đã bị người khác khống chế.

Tiếng cười như quỷ khóc, Lôi Kỳ Phong sắc mặt trắng nhợt, buông đao nhìn chăm chăm vào mặt nạ quỷ nhân của người này.

Quỷ nhân phong cười hắc hắc :

- Trả mạng cho ta.

Thân hình gã co rút lại, tựa hồ muốn lôi kéo Lôi Kỳ Phong trở về. Ai biết được ngay lúc đó, ba gã gia nô áo xanh nằm xù ở góc đại sảnh, đột nhiên huy thủ, vô số điểm hàn tinh bộc xạ bắn tới.

Thân thể Quỷ nhãn phong lập tức thùng lỗ chỗ như tổ ong, gào la thảm thiết liên hồi.

Lôi Kỳ Phong xoay cổ tay đón thanh đao Tiểu Lôi vừa quăng tới, phản thủ một đao.

Máu tươi đầm ướt, hai chân gã bị chặt đứt, hai chân có máu có thịt.

Gã cụt chân gào la thảm thiết, trườn trên đường dây tháo lui, máu bắn khắp nơi, chẳng khác nào đang vẽ một bức tranh đào hoa.

Tiểu Lôi đã hạ mình. Lôi phu nhân thần sắc vàng như nghệ.

Lôi Kỳ Phong trầm giọng hỏi :

- Ngươi là ai?

Tiểu Lôi nghiêng chặt răng, gân xanh lòi ra trên trán. Ba gã gia nô vụt vùng mình đứng dậy, dàn thành một hàng ngang trước người cha con họ Lôi, xé toạt áo gia nô bên ngoài, để lộ túi da màu tím trên thắt lưng cũng bằng da.

Ba bàn tay ấn trên túi da, ngón tay gầy guộc, dài thượt, đầy oai lực, móng tay cắt ngắn. Bàn tay của ám khí danh gia, thường giống như vậy.

Trong bóng đêm phát ra tiếng cười tiêu hồn :

- Mãn thiên hoa vũ, Bình gia tam huynh đệ, sao lại đi làm nô tài cho người ta?

Quả là một chuyện không ai biết được.

Bình gia tam huynh đệ âm trầm không để lộ một biểu tình gì cả.

Muốn phóng ám khí, đòi hỏi phải có bàn tay ổn định, muốn có bàn tay ổn định, trước hết phải có thần kinh ổn định.

Tiếng cười của Nhân diện đào hoa phong không ngưng :

- Lôi Kỳ Phong đúng là một lão hồ ly già, thần không biết, quỷ không thông, muốn Bình gia tam huynh đệ tàng ẩn trong trang, ta phải bội phục ngươi.

Tiếng cười của nàng mỹ miều duyên dáng, Lôi Kỳ Phong đơn giản không thèm nghe. Đối với lão, trên thế gian này không có âm thanh nào có thể so sánh với hơi thở của thê tử, hơi thở ngát hương của Lôi phu nhân. Tiểu Lôi ngẩng đầu nhìn phụ thân hân.

Lôi Kỳ Phong quỳ xuống, quỳ cạnh tấm thân gầy của thê tử, cúi thấp thì thầm vào tai Lôi phu nhân :

- Nhân diện đào hoa phong mười ba năm trước đã chết, kẻ hiện tại là giả.

Khuôn mặt Lôi phu nhân cứng như đá, mục quang ôn nhu như nước suối.

Bà nhìn lão, không những là trượng phu, mà còn là bằng hữu đồng hoạn nạn sinh tử có nhau. Bà tin lão cũng như tin chính mình. Hiện tại bà biết phải lia bỏ lão mà đi, nhưng trong ánh mắt đầy nghĩa tình không có một chút sợ hãi.

Có người tuy bi ai nhưng tuyệt không có một chút sợ hãi. Đối diện cái chết tịnh không một chút sợ sệt.

Một nữ nhân được chết trong vòng tay của một người chồng trung thật, có còn muốn gì hơn?

Lôi Kỳ Phong nắm nhẹ tay bà, mục quang bà chuyển sang hướng Tiểu Lôi.

Trong cổ họng bà đột nhiên phát xuất thanh âm - một lực lượng vĩ đại giúp bà có thể lên tiếng.

Lực lượng đó nhất định là tình cảm, tình mẫu thân :

- Con không thể chết - con phải tìm được Tiêm Tiêm, nàng rất tốt... - Nàng nhất định có thể nuôi nấng một đứa cháu ngoan cho ta.

Tiểu Lôi gục đầu vào lòng mẫu thân :

- Con nhất định gặp lại nàng, nhất định dẫn hài tử của chúng con đến gặp mẹ.

Ánh mắt của Lôi phu nhân dịu dàng, nở một nụ cười, muốn giờ tay ôm lấy con bà.

Bà tịnh không thể gior tay, vĩnh viễn không thể.

Lòng ngực mẫu thân đã giá lạnh. Tiểu Lôi quý đó, quý bất động, lòng ngực người mẹ giá lạnh thì tâm can nhi tử cũng thấu lạnh.

Cả Bình gia tam huynh đệ cơ hồ cũng rơi lệ đoạn trường, nhưng tuyệt nhiên không quay đầu lại. Họ không thể quay đầu.

Trên những sợi dây lại có bốn người từ từ kéo vào, không ai biết lần này bốn người có thật hay không? Là giả? Đã chết? Hay còn sống?

Ba anh em Bình gia không thể phóng ám khí. Khói độc trong đại sảnh quá dày.

Tiểu Lôi đột nhiên lộn thanh đao của mẫu thân, phi thân lên không, ngưng trọng thân mình cách mặt đất bốn trượng, đao quang chớp một cái, bốn sợi dây bị cắt đoạn liền.

Bốn người trên dây đồng loạt rớt xuống, “bịch bịch” có tiếng thân mình chạm mặt đất, nằm yên bất động, là bốn người giả.

Ám khí của ba anh em Bình gia bay ra, khói độc trong đại sảnh nồng nặc khiến không ai thở được.

Phấn hoa oa phong tuy sắc mùi, nhưng không hôi thối - phấn hoa mật phong tuy độc, độc nhất vẫn là gai ong. Bốn người ngã xuống đất, bất động dưới ánh đèn, đột nhiên đồng nhảy vào bóng đêm lập tức.

Chợt có tiếng la thảm khốc. Chưa có ai từng nghe nhiều người đồng thét la thảm khốc như vậy, đó không còn là tiếng gào la của con người, mà là tiếng gào rú của dã thú.

Tiếng gào rú của dã thú đang chết. Một tiếng cũng đủ làm cho người ta muốn mưa, đừng nói gì một tràng liên tu bất tận.

Có lẽ so với những tiếng gào rú kinh hãi đó, chỉ có một thứ đáng sợ hơn, những thanh âm đó đột nhiên đình chỉ.

Chùng như một đao chặt đứt dây đàn, đột nhiên đình chỉ, thanh âm đao chém vào thịt, thanh âm xương vỡ, thanh âm trong yết hầu khựng lại đột ngột.

Những thanh âm này tưởng như không ai nghe rõ được, không có cách nào nghe rõ được, bởi vì những tiếng gào rú còn vang vọng. Tiếng gào rú vang vọng chấm dứt, những thanh âm khác cũng chấm dứt. Không ai biết những thanh âm này lại đình đồn cùng một lượt như vậy.

Ai biết được bóng tối hắc ám lại trở nên tĩnh tại? Ai biết được cả một tiếng rên cũng không có?

Cũng không ai biết bao lâu sau, trong bóng tối đột nhiên tỏa sáng một ngọn đèn.

Ánh đèn tím thâm lắc lư chậm chậm từ ngoài ngõ, người cầm đèn, là một người thân thể ốm gầy vận hoàng y.

Ánh sáng soi rọi cảnh tượng trong đại sảnh, lòng đèn chợt rớt xuống, cháy bùng trên mặt đất, người cầm đèn ôm miệng mưa.

Vô luận là ai thấy cảnh tượng trong đại sảnh, cũng không thể nhìn được phải mưa.

Trong đại sảnh không có một người còn sống.

Ngọn lửa soi rọi trên mặt Bình gia tam huynh đệ, trên mặt họ hiện lên một biểu tình kỳ quái, chùng như chết mà vẫn không tin mình có thể chết vì ám khí của người khác.

Ám khí chính là mật phong độc châm, mật phong đến từ địa ngục, hiện tại trả người về lòng đất.

Lôi Kỳ Phong nằm dài, trong tay vẫn còn nắm chặt thanh nhận linh đao.

Lão nằm kề thân xác thê tử, đương nhiên cho tới chết lão vẫn không rời bà nửa bước.

Tiểu Lôi nằm giữa vũng máu, máu bầm đen, máu độc.

Cuối cùng bốn người trên dây lúc nảy cũng phi thân vào, hạ mình xuống chỗ khi nảy họ đã rớt xuống.

Bọn họ không phải là người giả, hiện tại cũng không phải là người chết. Không đủ người chết rồi sao?

Hiện tại bên ngoài cửa sổ lửa đã bốc cháy, thiêu cháy cửa sổ, thiêu cháy lầu trang.

Không ai thèm nhìn, thèm để ý cái lồng đèn đang cháy rụi.

“Một cọng cỏ cũng không lưu lại”, chỉ có ngọn lửa vô tâm mới có thể hủy diệt nơi này hoàn toàn.

Một hồi lâu sau, giữa ánh lửa bùng bùng, xuất hiện một bóng người.

Nhân ảnh mỹ miều thon thả, trên mặt nạ, có một đóa đào hoa bị hỏa quang soi tỏ bùng chiếu ánh hồng.

Nàng đứng bất động trước cổng, lạnh lùng nhìn nhất phiến thi sơn, nhất phiến huyết hải, nàng không nôn mửa.

Nàng có còn là người hay không? Nàng thật sự là một ác quỷ phục lai từ địa ngục, hiện tại đến nơi đây đồ trào ngọn lửa nóng như địa ngục, bị thẳm như địa ngục, nàng tự nhiên ra vào địa ngục này, chậm rãi khoan thai bước tới, gót giày nhuộm màu đỏ vì biển máu lan tràn, đao trong tay loang loáng ánh lửa.

Đôi theo ánh lửa lung linh, nàng ngưng thị nhìn lên đầu Lôi Kỳ Phong. Đây là cái đầu của cừu nhân, nàng phải đem đầu về tế thân mẫu nàng.

Cừu hận căm thù bùng cháy trong tâm can một người, còn dễ sợ hơn ngọn lửa hung mãnh đang thiêu rụi cả sơn trang, còn ghê gớm hơn.

Người đã khuất vẫn lưu lại hạt giống hận thù, mầm non hận thù.

Nàng đi từng bước đến chỗ Lôi Kỳ Phong, không ai trên thế gian này có thể ngăn chặn nàng. Nhưng có lẽ cũng còn có một.

Chỉ có một người! Giữa vũng máu đột nhiên có một người đứng dậy, chặn đường nàng, nhìn thẳng mặt nàng.

Trên mặt người này cơ hồ cũng có đeo mặt nạ, không phải là mặt nạ đồng, mà là mặt nạ máu.

Máu không chỉ bao phủ diện mạo hắn, biểu tình của hắn, ngay cả tình cảm của hắn cũng bị bao phủ, tư tưởng của hắn cũng bị bao phủ.

Hắn giống như một người chết đang nhìn nàng, tuy không thấy mặt nàng, chỉ thấy cái mặt nạ đào hoa.

Trông mặt nàng co thắt, một hồi lâu sau, phát xuất một nụ cười tiêu hồn :

- Ngươi còn chưa chết sao?

Hắn thật sự chưa chết, hắn không thể chết.

- Cha mẹ ngươi đã chết, ngươi sống có ý nghĩa gì? Không muốn chết chung với họ sao?

Nàng biết hắn là người, nhưng không biết hắn là người như thế nào. Ít có ai biết hắn là người như thế nào, rất ít ai hiểu thấu được hắn.

Máu chảy nhễ nhại từ từ trên mặt hắn. Trên mặt hắn không có nước mắt. Chỉ có máu.

Nhưng trong người hắn đâu còn máu để chảy, hiện tại máu lưu thông trong huyết quản của hắn, chỉ bất quá là một lực lượng rất giống lực lượng của nàng, rất bình thường như lực lượng của nàng, lực lượng từ địa ngục, lực lượng cừu hận.

Thế lửa càng lớn, đại sảnh đã cháy.

Nàng thở dài nhẹ nhàng :

- Ngươi tuy chưa chết, người đứng nhìn ta vốn không còn là ngươi.

Nàng nói chưa dứt lời, nàng đã xuất thủ, lưỡi đao trong tay nàng không khác gì gai độc của mặt phong.

Hắn không di chuyển, không chống đỡ, đến khi thanh đao đâm vào xương sườn hắn, da thịt hắn ôm niu mũi đao, hắn mới đột nhiên xuất thủ.

“Cạch” một tiếng, xương sườn của hắn đã gãy, cổ tay của nàng cũng đồng thời bị đánh gãy, đây không phải là võ công, trên thế gian tuyệt không có thứ võ công như vậy.

Đây chính là lối đánh của con dã thú cùng đường, tàn khốc độc ác còn hơn dã thú.

Vì trong trận chiến sinh tồn của con dã thú đó, trong tâm hắn hoàn toàn không nghĩ tới sinh tử. Có khi nhân loại bị dồn ép phục hồi cái bản tính dã thú tàn khốc đó.

Tới lúc đó mục trung của nàng mới lộ hiện vẻ sợ hãi, đột nhiên hỏi lớn :

- Ngươi không thể không giết ta?

Tiểu Lôi đáp gọn như mũi đao đang ấn sâu vào sườn hắn :

- Đúng.

- Tại sao? Trả thù cho phụ mẫu ngươi? Ngươi có thể trả thù cho cha mẹ, tại sao ta lại không thể? Ta nếu có làm sai cái gì, ngươi cũng làm sai không khác.

Câu nói của nàng cũng bén nhọn như dao kiếm.

Bàn tay Tiểu Lôi bóp chặt cổ tay gãy của nàng, toàn thân nàng vận vẹo run rẩy trong đau đớn.

Nhưng nàng vẫn ráng miễn cưỡng nhẫn nại chi trì, đã từ lâu nàng quá quen nhẫn nại chi trì nỗi thống khổ và sợ hãi :

- Hà huống ta rõ ràng không giết ai, tay ta chưa dính máu người nào, mẫu thân ta lại bị chính cha người giết, ta tận mắt thấy lưỡi đao của cha người đâm vào yết hầu mẹ ta.

- Người thấy tận mắt?

Nàng gật đầu, mục trung chứa đầy nỗi oán độc cừ thù :

- Người muốn nhìn rõ mặt ta?

Nàng đột nhiên giật mặt nạ xuống, phô bày khuôn mặt thật.

Khuôn mặt này vốn là một bức tranh mỹ lệ tuyệt đỉnh, vốn hiệu lệnh nam nhân khắp thiên hạ điên đảo thần hồn.

Nhưng dưới góc độ hiện tại, cơ hồ có người ngu ngốc hoạch một đường trên tấm tuyệt đại danh họa đó.

Ai thấy mặt nàng, cũng không thể không cảm thấy tui hận bị thương cho nàng.

Lưỡi đao đó không chỉ phá hủy dung nhan của nàng, còn phá hủy cả cuộc đời nàng.

Nàng chỉ tay lên vết sẹo đao chém trên mặt, nghiêng răng, cười lạnh :

- Người có biết ai lưu vết sẹo này cho ta? Còn ai khác ngoài cha người. Lúc đó ta mới năm tuổi, có ai tưởng tượng được “thần đao đại hiệp” lại hạ độc thủ với đứa nhỏ năm tuổi?

Tiểu Lôi nhìn mặt nàng, bàn tay nắm chặt đột nhiên thả lỏng. Hắn đột nhiên cũng có cảm giác muốn mưa.

Nàng nhìn hắn đăm đăm, thốt từng tiếng :

- Hiện tại người không còn muốn giết ta sao? Không còn muốn trả thù cho phụ mẫu sao?

Tiểu Lôi đột nhiên quay mình, không dám nhìn lên mặt nàng lần nữa. Toàn thân hắn cơ hồ muốn ngã quỵ.

Nàng vẫn còn nhìn hắn, lạnh lùng thốt :

- Ta nói những lời này, chỉ muốn cho người biết, Lôi Kỳ Phong đương nhiên tịnh không phải là thần, người đương nhiên không thể tưởng tượng được thần thánh vĩ đại lại đi giết mẹ ta, mà nguyên nhân bất quá là vì...

Tiểu Lôi thỉnh thoảng la lớn :

- Đi, cút đi, từ nay đừng để ta gặp lại người.

Nàng cười, vết sẹo đao chém chạy ngang khóe miệng, làm cho nụ cười của nàng như đang chế giễu hắn :

- Người không dám nghe ta nói, ta cũng không thèm nói, nói ra càng làm ta cảm thấy ghê tởm.

Nàng chậm chậm quay mình bước ra, không quay đầu nhìn lại một lần. Tiểu Lôi cũng không quay đầu nhìn nàng đi ra một lần.

Hắn thất thần đứng yên, chẳng khác nào huyết lệ lẫn tư tưởng đã cạn kiệt.

Ngon lửa vẫn thiêu cháy. Xà nhà đã cháy rụi, mái nhà ngã sập, đập lên người hắn.

Hắn vẫn đứng yên.

Vô luận ngọn lửa mãnh liệt tới cỡ nào, cuối cùng cũng phải dứt, toàn tòa sơn trang hùng vĩ khôi quý, bị thiêu thành một đồng tro tàn tận gốc.

Những thi thể sinh mệnh máu huyết, cũng bị thiêu khô cạn kiệt. Chỉ có một thứ chém cũng không chém đứt, đốt cũng không đốt rụi. Đó là cảm tình của con người.

Ân cừu ái hận... một khi thế gian còn có nhân loại tồn tại, nhất định có những cảm tình này tồn tại. Phẫn nộ, bi thương, dũng khí, cũng được sinh ra từ những cảm tình này.

Hiện tại, ngọn lửa tuy đã tàn lụi, câu chuyện của chúng mới chỉ bắt đầu.

Ánh dương, một ngày nắng đẹp.

Nắng đẹp tỏa trên những đóa đào hoa đỏ như lửa. Đào hoa vẫn như cũ, còn người dưới hoa?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Hoa Yên Vũ Giang Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tiêm Tiêm

Tiêm Tiêm cúi đầu nhìn xuống chân mình. Trên bàn chân mỹ miều thanh tú, huyết tích loang đầy từ những vết gai đâm, đá chém, làm cho nàng thấu hiểu những đau đớn vừa qua mà nàng đã chịu đựng.

Nhưng vô luận vết thương ngoài da có nặng tới cỡ nào, cũng không thể so sánh với vết thương thống khổ trong tim nàng.

Nàng cuồng dại cắm đầu chạy, không biết đến thời gian, không biết đến phương hướng. Nhưng nàng cho dù quên hết những thứ đó, cũng không thể quên được Tiểu Lôi.

Trái tim nàng vỡ vụn thành ngàn mảnh nhỏ, mười ngàn mảnh, mỗi mảnh vẫn khắc ghi bóng dáng Tiểu Lôi.

Cái bóng dáng vừa đáng thương vừa đáng hận đó, hận đã sâu đậm hơn thương.

“Tại sao hắn muốn ta như vậy? Tại sao lại đột nhiên tàn nhẫn với ta?” Nàng không biết, nàng muốn biết, muốn móc trái tim hắn ra nhìn cho rõ để mà hiểu thấu.

Nhưng nàng vô năng vô lực, không có cách nào. Những lời thề hải minh son ngày trước tựa như thu thủy nhu tình, giờ đây đã biến thành vết thương trong tim.

Những lời nói ngọt ngào ôm ấp như mật hoa ngày trước hiện tại chỉ còn là trăm ngàn vết thương.

Nàng thà hy sinh tất cả, để quay về những phút giây hạnh phúc đầm ấm ngày xưa, dù chỉ là trong một chốc lát.

Nhưng những gì đã qua vĩnh viễn không thể tái hồi, nàng muốn đập đầu vào tường, muốn té tan xác, nhưng cũng không làm được.

Hiện tại ngay bây giờ, là nỗi bi ai thật sự, là nỗi thống khổ thật sự.

Nỗi thống khổ này một mực xâm nhập vào máu, và tủy.

Mùa xuân, gió xuân buổi sớm rất mát.

Trên người nàng chỉ khoác y phục mỏng manh, chân đồ hoét, bộ y phục mỏng manh này là tất cả những gì nàng có.

Những thứ còn lại, nàng đã để lại phía sau, để lại phía sau cho hắn. Hiện tại, có lẽ chỉ có cái chết, chỉ có cái chết mới giải thoát được nàng, nhưng nàng không muốn chết.

“... Một ngày, ta sẽ bắt ngươi hối hận”. Tình yêu sâu sắc đã biến thành hận thù sâu sắc, yêu đã sâu, hận lại càng sâu hơn.

Cho nên nàng nhất định phải báo phục. Làm cách nào để báo phục? Thiên địa mệnh mông, nơi nào nàng có thể tìm chỗ dung thân? Nàng không muốn òa khóc, nhưng nước mắt cứ chảy liên hồi.

Tiếp đó, nàng nghe có người kêu tên nàng :

- Tiêm Tiêm

“Tiêm Tiêm”, dưới hoa, dưới ánh trăng, Tiểu Lôi lúc nào cũng gọi nàng như vậy.

Nàng lúc đó bỏ quên đằng sau những bi thương, những thống khổ, chỉ cần hắn trở về, nàng có thể tha thứ mọi lỗi lầm của hắn ngay lập tức, ào ngay vào lòng hắn.

Nhưng nàng thất vọng. Người nàng thấy không phải là Tiểu Lôi, là Kim Xuyên.

Kim Xuyên có tài, lại khác người. Kim Xuyên người nho nhã, tư văn lịch sự.

Đầu tóc của y luôn luôn chải chuốt gọn gàng, chỉnh tề, y phục của y vĩnh viễn sạch sẽ, luôn luôn vừa vặn.

Y và Tiểu Lôi gần như là hai người hoàn toàn trái ngược, nhưng y lại là bằng hữu thân tín nhất của Tiểu Lôi.

Tiêm Tiêm đương nhiên nhận ra y, mỗi tình bí mật của nàng và Tiểu Lôi, cũng chỉ có y biết đến.

“Có phải Tiểu Lôi muốn anh đi kiếm tôi không?” Trái tim nàng đập thình thịch, không nhận được, hỏi, “Anh đến đây làm chi?”

Kim Xuyên cười như một thiếu nữ :

- Để kiếm cô.
- Kiếm tôi? Anh làm sao biết tôi ở đây?
- Bọn tôi bảo hộ cô suốt dọc đường.

Tim nàng đập càng nhanh, chỉ hy vọng y nói cho nàng biết, chính Tiểu Lôi muốn y làm như vậy. Nhưng y hoàn toàn không nói gì nữa.

Tiêm Tiêm cắn môi, không nhận được phải hỏi :

- Anh có gặp hắn?

Kim Xuyên lắc đầu.

- Anh không biết chúng tôi... chúng tôi đã chia tay rồi sao?

Kim Xuyên lại lắc đầu, trái tim của Tiêm Tiêm chùn xuống, một hồi lâu sau, ngẩng đầu lên, đột nhiên phát giác Kim Xuyên đang nhìn đôi chân nàng. Bàn chân nàng vốn vô cùng thanh tú, nhu mỹ như ngọc, vết máu và vết thương, chỉ làm cho đôi chân đó càng động lòng người.

Bất cứ nam nhân nào nhìn thấy đôi chân đó, cũng nhất định không nhận được phải nhìn lần thứ nhì - chân nữ nhân tựa hồ tổng hòa tất cả những nét thần bí, có những liên hệ thần bí.

Nàng lập tức muốn dùng áo choàng che giấu đôi chân, nhưng ngay lúc đó, trong mắt nàng chợt phát ra một tia oán độc: “Ta nhất định phải làm cho hắn hối hận, nhất định phải báo phục”.

Chỉ có tình yêu sâu sắc như vậy mới trời mình chuyển biến thành nỗi hận thù có thể làm cho một nữ nhân lương thiện nhất trở thành một con rắn độc.

Thanh âm của Kim Xuyên cũng ôn nhu như thiếu nữ :

- Cô muốn về nhà?

Tiêm Tiêm cúi đầu, thanh âm thê lương :

- Tôi không có nhà.
- Vậy thì... cô muốn đi đâu?

Tiêm Tiêm cúi đầu thấp hơn, nàng biết sự thông cảm thông thương không thể nào tách rời với tình ái, nàng hiểu làm cách nào để có thể làm cho đàn ông đồng tình thông cảm.

Kim Xuyên quả nhiên biểu hiện sắc thái đồng tình thông cảm trên mặt, thờ dài, nói nhẹ :

- Vô luận ra sao, tôi ít nhất trước tiên phải đưa cô đi thay quần áo, ăn uống gì đó trước khi đi.

Có một chuyện mà nam nhân trăm ngàn lần không thể quên, sự trả thù của nữ nhân, tuyệt đối bất chấp thủ đoạn.

* * * * *

Nắng đẹp chiếu trên đào hoa, đỏ như lửa, Tiểu Lôi mở mắt, thấy một cây đào hoa đỏ thắm.

Có một người dựa vào thân cây, một bạch y nhân người thon thả, tóc mây cuộn cao, trên mặt phủ một tấm khăn voan trắng như tuyết.

Hoa đỏ cả rừng, thân của nàng lại trắng như tuyết, đây có phải là cảnh người phạm gặp được đào hoa tiên tử.

Tiểu Lôi ráng ngồi dậy. Y phục trên người hắn đầm sương sớm, nhưng toàn thân lại nóng bỏng không khác gì ngọn lửa.

Hắn cố ngồi dậy, nhưng sự đau đớn làm cho toàn thân quằn quại, cơ hồ muốn ngất xỉu.

Thiếu nữ vận bạch y như tuyết đào cặp mắt thu thủy nhìn hấn :

- Người bị thương rất nặng, tốt nhất là nằm xuống tĩnh tại, đừng vọng động.

Giọng nói của nàng nhu hòa mà lãnh đạm, phảng phất từ xa vọng tới.

Tiểu Lôi nhắm mắt, trong lòng lập tức nghĩ về đêm hôm qua, mọi chuyện lập tức quay lại trong đầu hấn.

Đào quang, huyết ảnh, lửa...

Cái cuối cùng hấn nhớ là một cột lửa bay vào người hấn, toàn thân hấn chừng như bị thiêu rụi xuống địa ngục trầm luân vạn kiếp không phục hồi.

Nhưng hiện tại, gió xuân hôn lên hương cỏ hoa xanh mướt, nước chảy róc rách bốn phương.

Cây hoa.

Tiểu Lôi mở mắt một lần nữa :

- Ta... ta làm sao lại đến đây? Nàng đã cứu ta?

Tuyết y thiếu nữ gật gật đầu.

- Nàng là ai?

Tuyết y thiếu nữ dịu dàng xoay mình, giống như một vầng mây viễn sơn phiêu động.

Nàng ngắt một đoá đào hoa cài lên tóc, đoá đào hoa đỏ thắm giữa tấm khăn voan trắng muốt, khuôn mặt mờ mờ sau làn voan trắng, cũng giống như hoa tươi giữa sương mù.

“Nhân diện đào hoa”, Tiểu Lôi không nhận được la thất thanh, “người chính là y thị”.

Tuyết y thiếu nữ mỉm cười, tiếng cười như gió xuân, như tiếng chuông bạc giữa gió xuân :

- Ta biết người sớm muộn gì cũng nhận ra ta.

Thân mình Tiểu Lôi đột nhiên cứng ngắc :

- Người... Tại sao người lại cứu ta?

Tuyết y thiếu nữ cười đáp :

- Sát nhân phạm pháp, cứu nhân cũng phạm pháp à?

Nàng dịu dàng chuyển mình để lộ bàn tay giấu kín này giờ, một tấm vải trắng quấn phủ bàn tay. Bàn tay này đã bị Tiểu Lôi bẻ gãy.

Tiểu Lôi cả cười :

- Người muốn ta trả lại bàn tay cho người, cho nên bắt ta đến đây.

Tuyết y thiếu nữ điềm đạm thốt :

- Người vốn nợ ta một bàn tay, hiện tại nợ ta cả sinh mạng.

Tiểu Lôi nói :

- Người cứ tự tiện lấy.

Hấn nói một cách đĩnh đạc tự nhiên, chừng như cho dù có bốn người đang cầu xé y phục rách rưới của hấn cũng vậy.

Tuyết y thiếu nữ nhìn hấn, nhìn thật lâu, đột nhiên hỏi một câu rất kỳ quái :

- Người có thật là con của Lôi Kỳ Phong?

Tiểu Lôi đáp :

- Ừm.

Tuyết y thiếu nữ hỏi tiếp :

- Người biết cha người đã chết?

Tiểu Lôi đáp :

- Biết.

Tuyết y thiếu nữ lại hỏi :

- Người biết gia trang của người đã bị thiếu rụi hủy diệt hoàn toàn?

Tiểu Lôi đáp :

- Biết.

Tuyết y thiếu nữ thở dài :

- Nhưng người lúc này tại sao có vẻ như không biết gì hết?

Tiểu Lôi thốt :

- Muốn ta phải có vẻ như thế nào? Muốn ta đâm ngực đâm chân? Muốn ta khóc trào nước mắt?

Tuyết y thiếu nữ nhìn hấn một hồi lâu, thốt :

- Hiện tại người không còn cái gì, chỉ còn lại một cái mạng.

Tiểu Lôi thốt :

- Ồ?

Tuyết y thiếu nữ nói :

- Người biết vô luận là ai cũng chỉ có một mạng?

Tiểu Lôi đáp :

- Biết.

Tuyết y thiếu nữ hỏi :

- Người vẫn chưa biết hiện tại ta lúc nào cũng có thể lấy mạng người?

Tiểu Lôi đáp :

- Biết.

Tuyết y thiếu nữ thở dài :

- Nhưng người có vẻ không tận không tường.

Tiểu Lôi nói :

- Tôi vốn là như vậy.

Tuyết y thiếu nữ hỏi :

- Bất kể có chuyện gì, người cũng có vẻ như vậy?

Tiểu Lôi đáp :

- Nếu người không thích vẻ của ta, người bắt tất phải nhìn.

Tuyết y thiếu nữ hỏi :

- Người không phải là người?

Tiểu Lôi đáp :

- Hình như vậy.

Tuyết y thiếu nữ nhìn hấn chăm chăm, đột nhiên thờ dài, quay mình đi.

Tiểu Lôi thốt :

- Đợi một chút.

Tuyết y thiếu nữ hỏi :

- Đợi cái gì? Người muốn ta ở lại hầu bồi người?

Tiểu Lôi thốt :

- Ta còn nợ người, tại sao người không lấy mạng ta đi?

Tuyết y thiếu nữ mỉm cười, đáp :

- Tính mạng của người, người không coi trọng, ta còn muốn dùng làm gì nữa?

Tiểu Lôi thốt :

- Nhưng...

- Ta sẽ về nếu người muốn đợi.

Nàng quả thật đã đi không quay đầu.

Tiểu Lôi nhìn theo thân ảnh thon thả thanh tú của nàng tiêu thất trong rừng đào hoa sâu thẳm. Hấn nằm đó, nằm bất động, nhưng hiện tại trên mặt hấn không còn dính máu, mà là nước mắt.

Một cơn gió thổi qua, những cánh hoa đào rơi trên mình hấn, trên mặt hấn. Hấn vẫn không nhúc nhích. Nước mắt hấn thật sự đã khô cạn.

“Hiện tại người không còn cái gì, chỉ còn lại cái mạng”. Thiếu nữ đó đích xác đã lấy tất cả những gì hấn có, lại cứu mạng hấn.

Tại sao nàng làm vậy? Muốn hấn sống trong đau khổ?

“Tính mạng của người, người không coi trọng, ta còn muốn dùng làm gì nữa?”

Hấn vốn quả thật không để ý đến chuyện sinh tử của chính mình.

Thiếu nữ đó không những đã lấy tất cả những gì hấn có, còn hủy diệt trong tâm tư hấn một hình tượng thần thánh nhất, hình tượng cha mẹ của hấn.

Đứng giữa vũng máu của cha hấn, lắng nghe nàng kể bí mật lúc xưa, lúc đó, hấn quả thật chỉ hy vọng được chết để giải thoát.

Nhưng hiện tại thần tình của hấn lại bình ổn, không còn kích động như hồi nãy, hấn đột nhiên phát giác hấn không còn muốn chết.

“Con nhất định phải đi tìm Tiêm Tiêm, nàng là một người tốt, nhất định sinh hạ một đứa cháu tốt cho Lôi gia chúng ta”.

“Tiêm Tiêm, Tiêm Tiêm...” Hấn thì thầm trong tâm, cái tên đó là niềm hy vọng duy nhất của hấn... là toàn bộ hy vọng của hấn.

* * * * *

Nước chảy trong suốt, trên dòng nước trôi dạt một cánh hoa.

Tiểu Lôi cắn môi.

Nước lạnh như băng, không những làm giảm cái nóng thống khổ trong người hấn, lại còn làm cho đầu óc hấn thanh tỉnh.

Hấn ngâm mình trong nước, hy vọng có thể quên hết mọi thứ, không suy nghĩ, nhưng hấn không thể.

Tiền trần vắng sự, hàng trăm hàng ngàn chuyện phức tạp, đột nhiên dâng trong tâm não hấn, dồn ép trái tim hấn gần như vỡ tan thành muôn mảnh.

Hấn giống như chạy trốn một con quái thú tàn độc đang cầu xé hấn, chạy ra khỏi dòng nước.

Trên da thịt không cần biết bị đâm bị cào sâu tới cỡ nào, hấn vẫn chịu đựng tất cả.

Hắn chạy như điên đại dọc theo con suối, vượt qua khỏi rừng hoa, dãy núi xa xa hiện ra xanh tươi thoát tục.

Dưới chân núi có một sơn thôn nhỏ nhỏ, trong thôn có một quán rượu nhỏ nhỏ, nơi đó có rượu thuần trong tinh khiết như dãy núi xanh thăm xa xa.

Hắn có lần dẫn Tiêm Tiêm đến đây, gõ cửa quán rượu rất khuya, đợi hắn ở đó là bằng hữu chí thân của hắn, Kim Xuyên.

Rồi cả ba cùng uống, như ba tên tửu quỷ xướng ẩm, như ba đứa trẻ tận tình vui đùa, lúc đó thật là thời gian khoái lạc nhất của hắn.

Hai tình nhân tương tâm tương ý, hảo hữu can đảm tương chiếu, mỹ tửu thanh liệt phân lao... Trên đời này, còn có gì bằng được?

“Dẫn Tiêm Tiêm đợi tôi ở đây, vô luận là bao lâu cũng đợi, cho dù nàng muốn đi, anh cũng phải dùng trăm phương nghìn kế giữ nàng lại”. Đó là lời hắn dặn Kim Xuyên tối hôm qua.

Hắn dặn không ít hơn ba lần, cũng không nói tại sao phải làm vậy. Kim Xuyên không hỏi. Họ chừng như rất tin tưởng lẫn nhau.

Núi xa vẫn còn là núi xa. Tiểu Lôi chỉ hy vọng tìm được một cỗ xe mã. Không có xe. Không có ngựa.

Trên mặt hắn còn nhuộm máu, nhuộm mồ hôi, xương cốt toàn thân như rã rời vì nổi thống khổ lan tràn.

Nhưng vô luận xa tới cỡ nào, đường xá gian khổ tới cỡ nào, một khi quyết chí đi, cũng có lúc đến.

Liều xanh thăm. Hắn chung quy có thể thấy rằng liều thăm thăm đứng trước tấm bảng hiệu màu xanh dương của quán rượu.

Tịch dương lộng lẫy trắng lè, rọi lên tấm bảng hiệu xanh dương mới tinh đó. Lan can vòng cung làm bằng tre xanh, cũng ngời ánh tịch dương giống hệt bích ngọc.

Lan can vây quanh ba, năm cái cửa sổ sáng trưng, từ cửa sổ nhìn vào, tửu khách không có mấy người.

Đây tịnh không phải là một con đường trọng yếu phải đi qua, cũng không phải là một thôn trấn phồn vinh. Tửu khách đến đây, tất cả chỉ vì mộ danh một người.

Rượu của Hạnh Hoa Ông, cho dù không thể nói là nổi tiếng nhất xa gần, nhưng đích xác quá đủ cho tủy nhân.

Hạnh Hoa Ông đầu tóc bạc trắng, nhàn nhã ngồi trên ghế dựa vào quầy rượu, phì phèo cái ghế bằng cái phất trần lông ngựa, đuổi mấy con bọ xanh từ mấy cây dương liễu bay vào.

Trên quầy rượu có đồ ăn cùng năm, sáu loại rượu, đập nắp xanh, nhìn không những thơm ngon mà còn ưa mắt.

Chủ nhân nhàn nhã, du khách nhàn nhã, đây vốn là một nơi thanh nhàn du nhàn.

Nhưng khi Tiểu Lôi tiến vào, chủ nhân lẫn tửu khách đều không thể không thất sắc.

Nhìn thấy sắc mặt của người ta, hắn lúc đó mới biết hắn trông đáng sợ tới chừng nào, tưng quẫn tới chừng nào.

Nhưng hắn không thêm đề ý. Người ta nhìn hắn như thế nào, hắn hoàn toàn không thêm đề ý.

Hắn chỉ lo lắng: “Tại sao Kim Xuyên và Tiêm Tiêm không có ở đây? Đi đâu?”

Hắn chạy tới quầy, Hạnh Hoa Ông muốn giữ tay đỡ hắn, nhưng thấy người hắn nóng hổi, rút tay lại, thất thanh hỏi:

- Ngươi làm sao mà ra nông nổi này? Chuyện gì đã xảy ra?

Tiểu Lôi đương nhiên chưa hồi đáp, hắn muốn biết chuyện khác:

- Ta hy vọng ông còn nhớ đến hai người bạn lần trước cùng ta đến đây lúc nửa đêm?

Hạnh Hoa Ông cười khổ:

- Ta làm sao quên được.

- Hôm nay họ không ghé qua đây sao?

- Hồi sáng họ có đến.

- Hiện tại họ ở đâu?

- Đã đi rồi.

Tiểu Lôi chụp lấy tay Hạnh Hoa Ông, thanh âm thay đổi hẳn :

- Có ai bức bách họ đi?
- Không, họ uống hai chén Chúc Liên Tửu, sau đó ra đi.
- Tại sao họ lại muốn đi? Tại sao họ không đợi ta?

Hạnh Hoa Ông nhìn hẳn, dĩ nhiên nghĩ rằng câu hỏi đó quá quái lạ, thiếu niên này lúc nào cũng xử sự điên điên cuồng cuồng, nhưng không dám nói ra :

- Họ không nói, tôi không biết tại sao họ phải đi.

Tiểu Lôi buông tay, thối lui, hỏi lớn :

- Họ đi khi nào?
- Đi đã rất lâu rồi, chỉ uống xong một chén là đi liền.
- Đi về hướng nào?

Hạnh Hoa Ông ngẫm nghĩ, lắc đầu không nhớ.

Tiểu Lôi lập tức truy vấn :

- Họ có nhả ta gì không?

Câu trả lời của Hạnh Hoa Ông rất quả quyết :

- Không có.

Bên ngoài lan can, nhàn nhã nhẹ nhàng đẩy đưa trong gió, hoàng hôn ngời khắp chân trời, tịch dương vẫn vơ, trong sơn thôn, nhà nhà trên nóc khói bếp bay tỏa.

Xa xa vắng vắng tiếng chó sủa, tiếng trẻ khóc, có tiếng vợ gọi chồng dứt quãng.

Đây vốn là nơi yên bình tĩnh lặng, đây vốn là thế giới yên bình tĩnh lặng, nhưng trong tâm Tiểu Lôi, chừng như có thiên binh vạn mã đang giao đấu trong một trường huyết chiến.

Hắn ngồi phịch xuống cái ghế trúc, xoay mặt ra đằng trước, uống hai chén rượu, nghĩ thầm có lẽ họ sẽ quay trở về.

Tiểu Lôi lắng nghe, nhưng chỉ nghe được câu hỏi trong lòng của hắn hỏi chính hắn :

- “Tại sao họ lại không chờ?”

Hắn tin tưởng Kim Xuyên, Kim Xuyên không bao giờ thất tín với hắn, rượu hòa nước mắt, hắn uống cạn trong thoáng khắc.

Đợi chờ làm cho rượu càng đắng hơn. Tịch dương hạ sơn, bóng đêm bao trùm trái đất, trăng đêm xuân lấp ló sau cành liễu phát phơ.

Họ chưa đến, Tiểu Lôi đã say bí tỉ. Chỉ đáng tiếc rượu nồng không thể giải thoát hắn, tịnh không thể giải quyết vấn đề gì, câu hỏi gì.

Hạnh Hoa Ông nhìn hẳn, mục trung lộ nét thông cảm, đôi mắt đã từng kinh qua bao tang thương bão tố của lão, chừng như ẩn ước thấu hiểu nỗi khổ của hắn :

- Nữ nhân, nữ nhân luôn luôn là họa thủy, tại sao không có gã thiếu niên nào có thể minh bạch được đạo lý đó? Tại sao luôn luôn phải vì nữ nhân mà thống khổ não sâu?

Lão thở dài, đi tới, ngồi đối diện Tiểu Lôi, đột nhiên hỏi :

- Vị bằng hữu của ngươi, có phải họ Kim?

Tiểu Lôi gật đầu.

Hạnh Hoa Ông nói :

- Nghe nói y là người phương xa đến ẩn cư đọc sách học kiếm, cư trú tại tiểu hoa phố sau Quan Âm am.

Tiểu Lôi gật đầu.

Hạnh Hoa Ông nói tiếp :

- Họ đã trở về, tại sao người không đến đó tìm?

Tiểu Lôi uống mới nửa chén, đột nhiên tỉnh táo, lập tức chạy đi liền.

Hạnh Hoa Ông nhìn hẩn khắp khiêng chạy, thở dài lẩm nhẩm :

- Hai gã đàn ông, một ả đàn bà... Ôi, chuyện này làm sao mà không làm cảnh phiền hà?

* * * * *

Tiểu hoa phổ hoa lá rậm rạp, nhưng lại rất rộng rãi sáng sủa. Kim Xuyên là một tài tử, không những làm thơ chơi đàn, mà còn có học vấn trồng hoa uyên thâm.

Mở cái cửa tre, thảm cỏ xanh mướt liễu rủ bên trên tạo cho khách có một cảm giác thần tiên không thể tả.

Nhưng lần này Tiểu Lôi không để ý tới, hẩn đẩy mạnh cửa, toàn thân xông vào, chạy khắp nơi.

Thư phòng tinh trí thanh tịnh không khác gì Kim Xuyên, làm ai nhìn cũng thích.

Trong góc có cái giường, trước cửa sổ có cái bàn, trên bàn có cắm nhíp thư họa, trên tường có treo một thanh cổ kiếm.

Nhưng hiện tại, không còn những thứ đó trong phòng, chỉ còn chừa lại một ngọn cô đăng, một ngọn cô đăng không được thắp.

Tiểu Lôi đi vào, ngồi xuống, ngồi trên giường, nhìn bốn bức tường âm đạm.

Ánh trăng chiếu từ cửa sổ vào, rọi vào ngọn cô đăng trên bàn, rọi vào con người cô độc trước đèn.

“Kim Xuyên đã đi, đem theo Tiêm Tiêm đi”. Hẩn thật sự không dám nghĩ tới chuyện đó, không muốn tin chuyện đó.

Nhưng hẩn không thể không tin, lệ quang lạnh hơn cả nguyệt quang, hẩn có nước mắt, nhưng chưa ứa trào. Khi một người thật sự bị thống, không thể nào òa khóc. Hẩn vốn có một gia đình ấm cúng, có cha mẹ hiền từ, có tình nhân hạnh phúc, có bằng hữu trung thật.

Nhưng hiện tại, hẩn còn có gì? Một cái mạng, hẩn hiện tại chỉ còn mạng sống.

Thứ sống này cũng không đáng để sống.

Minh nguyệt lấp đầy cửa sổ. Hẩn chậm chậm nằm xuống giường của bằng hữu hẩn - bằng hữu đã phản bội hẩn, một cái giường cứng lạnh.

Xuân phong lấp đầy cửa sổ, ngọn cô đăng chưa thắp, dầu trong đèn chắc cũng đã cạn.

Gió xuân gì đây? Trăng sáng gì đây? Cuộc sống gì đây?

Cánh cửa cài hé gió len lén lượn qua, chợt “tách” một tiếng, mở toang.

Bên ngoài cửa xuất hiện một bóng người. Bóng người thon thả vận y phục trắng như tuyết.

Tiểu Lôi ngẩng đầu nhìn, nhưng biết nàng sẽ vào. Bởi vì nàng đã bước vào, đi đến đứng trước giường nhìn hẩn.

Ánh trăng soi đáng phong tư của nàng, soi vào ánh mắt nàng đằng sau tấm khăn sa che mặt, tuyệt đẹp như xuân dạ nguyệt quang.

Bên ngoài cửa sổ cảnh liễu phát phơ, vuốt ve dịu dàng lên giấy cửa sổ như thiếu nữ vuốt ve mặt tình nhân.

Trời đất một mảnh yên bình tĩnh lặng, cũng không biết có bao nhiêu trái tim hòa nhịp trong đêm xuân như vậy, cũng không biết có bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ hòa quyện trong lồng ngực tình nhân.

“Tiêm Tiêm, Tiêm Tiêm, nàng đang ở đâu? Người nàng đang ở đâu? Tim nàng đang ở đâu?”

Hẩn tịnh không khiển trách nàng. Nàng đã chịu sự thống khổ cùng cực, vô luận nàng làm gì, tất cả cũng phải được tha thứ.

Có lẽ đau đớn hơn là nàng không bao giờ được biết tại sao hẩn phải thương tổn tới nàng, vĩnh viễn không thể biết, hẩn làm vậy với nàng, chỉ vì quá yêu thương nàng.

Chỉ cần nàng biết một điều, vô luận gian khổ bị thống tới cỡ nào, hẩn có thể chịu đựng tất cả, ngay cả bị bằng hữu phản bội vẫn chịu đựng.

Tuyết y thiếu nữ ngồi xuống giường, trong tay dịu dàng vuốt ve đóa đào hoa vừa mới hái, nàng lại không nhìn đóa đào hoa, mà nhìn hẩn.

Nàng đột nhiên hỏi :

- Người như ngươi, đương nhiên có tình nhân, nàng ta là ai?

Tiểu Lôi nhắm mắt, ngâm miệng.

Nàng cười, nói tiếp :

- Ta tuy không biết nàng ta là ai, vẫn biết ngươi vốn ước hẹn gặp nàng ta ở quán Hạnh Hoa.

- Ngươi còn biết gì nữa?

- Ta cũng biết nàng ta tính không đợi ngươi ở đó, bởi vì ngươi còn có một hảo bằng hữu.

Nàng ngọt ngào nói tiếp :

- Hiện tại tình nhân của ngươi và hảo bằng hữu của ngươi đi chung, ngươi không biết họ đi đâu.

Tiểu Lôi đột nhiên mở mắt :

- Ngươi biết?

- Ta không biết, dù có biết, cũng không nói cho ngươi biết.

Tiểu Lôi chậm chậm gật đầu, chậm chậm thốt :

- Đương nhiên, ngươi không thể nói cho ta biết.

Tuyết y thiếu nữ hỏi :

- Vậy hiện tại ngươi còn lại gì?

Tiểu Lôi đáp :

- Một mạng sống.

Tuyết y thiếu nữ nói :

- Đừng quên ngay cả mạng sống cũng đã là của ta, huống hồ, mạng sống của ngươi tối đa bất quá chỉ còn phân nửa.

Tiểu Lôi thốt :

- Ồ?

Tuyết y thiếu nữ nói :

- Xương sườn của ngươi bị gãy, trên mình vết thương đao đâm làm người ngươi nóng sốt, ngươi sống tới giờ này, cũng là một kỳ tích rồi.

Tiểu Lôi thốt :

- Ồ?

Thanh âm của Tuyết y thiếu nữ ôn nhu, nói :

- Ta nếu là ngươi, không chừng đã ngàn vạn lần quỳ xuống cầu ta, đừng cứu ngươi sống lại.

Tiểu Lôi nói :

- Ngươi không phải là ta, ta không phải là ngươi.

Tuyết y thiếu nữ thốt :

- Ngươi còn muốn sống?

Tiểu Lôi đáp :

- Ừm.

Tuyết y thiếu nữ hỏi :

- Sống vậy có ý nghĩa gì?

Tiểu Lôi đáp :

- Không có ý nghĩa gì.

Tuyết y thiếu nữ thốt :

- Nếu không có ý nghĩa, sống để làm gì?

- Không để làm bất cứ cái gì.

Tuyết y thiếu nữ hỏi :

- Vậy tại sao người nhất định phải sống?

Tiểu Lôi đáp :

- Bởi vì ta còn sống - một người một khi còn sống, phải nhất định sống.

Thanh âm của hắn rất bình tĩnh, bình tĩnh đến rợn người, quá bình tĩnh.

Tuyết y thiếu nữ nhìn hắn, thở dài nhẹ nhàng :

- Có một câu ta muốn hỏi người.

Tiểu Lôi thốt :

- Người cứ hỏi.

Tuyết y thiếu nữ nói :

- Người không còn là con người? Không còn là con người đang sống?

Tiểu Lôi đáp :

- Hiện tại thì không.

Tuyết y thiếu nữ hỏi :

- Vậy người là gì?

Tiểu Lôi mở to mắt, nói từng tiếng :

- Cái gì cũng không.

- Cái gì cũng không?

- Ừm.

- Câu đó có nghĩa gì?

- Nghĩa là, người có thể cho ta là bất cứ cái gì.

- Ta nếu gọi người là đồ súc sinh?

- Thì ta là đồ súc sinh.

Hắn đột nhiên kéo tay nàng, dùng hết sức kéo tay nàng. Nàng ngã người, ngã vào lòng hắn.

Hơi lạnh đầu xuân, gió đêm càng lạnh hơn. Thân thể nàng lại êm ái, mềm mại, ấm áp.

Ánh trăng tươi sáng dạo ngang cửa sổ, soi lên áo trắng ở góc giường, áo trắng như tuyết, xuân tuyết, xuân thiên mỹ lệ, có bao nhiêu người không thể say trong ánh trăng mỹ lệ đó? Có lẽ chỉ có một người.

Tiểu Lôi vùng đứng dậy, đứng ở đầu giường, nhìn lên khuôn mặt đằng sau tấm khăn voan.

Hắn hiện tại vốn không nên đứng lên, không nên đi. Nhưng hắn đột nhiên quay mình, bước đi.

Nàng kinh ngạc, ngẩn ngơ, không tin :

- Người hiện tại bỏ đi?

- Đúng.

- Tại sao?

Tiểu Lôi không quay đầu, nói từng tiếng :

- Vì ta nhớ trên mặt người có một vết sẹo xấu xa.

Thân thể ấm áp mềm mại của nàng đột nhiên cứng lạnh như băng. Hắn bước ra tới cổng, bước vào ánh trăng, vẫn còn nghe nàng mắng :

- Người quả nhiên không phải là người, là súc vật.

Khóe miệng Tiểu Lôi nở một nụ cười tàn khốc, điềm đậm thốt :

- Ta vốn là súc vật.

Gió thổi lên vết thương trên ngực, không khác gì dao đâm. Nhưng Tiểu Lôi ưỡn ngực.

Hắn không ngờ cũng còn sống, không ngờ cũng có thể ưỡn ngực mà đi, quả thật là một kỳ tích. Sức mạnh nào đã tạo ra kỳ tích đó?

Ái? Hận? Bi ai? Phẫn nộ? Những sức mạnh đó quả thật luôn luôn đủ sức tạo ra kỳ tích.

* * * * *

Quan Âm am vẫn còn thấp đèn, Phật điện thông thường có một ngọn minh đăng thấp sáng suốt ngày đêm trước tượng Phật.

Hắn đi ngang qua, đi ngang qua bụi trúc đằng trước Quan Âm am, hắn chưa bao giờ tin thần Phật, cho đến hiện tại, chưa bao giờ tin trên trời dưới đất có thần thánh.

Nhưng hiện tại, hắn cần một lực lượng thần kỳ hỗ trợ, hắn đã gần quy ngã.

Con người khi cô độc không ai giúp đỡ, luôn luôn kiếm tìm một cái gì để ký thác, nếu không rất nhiều người phải quy ngã.

Trong vườn cũng có trồng trúc, ẩn ước trong Phật điện phiêu diêu khói hương, hắn đi qua vườn, bước vào Phật điện.

Tượng Quan Âm đại sĩ trang nghiêm, đích xác làm cho tâm hồn con người bình an tĩnh tại.

Hắn quỳ tại Phật điện, bình sinh hắn chỉ quỳ trước cha mẹ, lần này, hắn quỳ tại Phật điện.

Khi hắn quỳ xuống, nước mắt cũng trào dâng, bởi vì tới lúc đó hắn biết, những gì hắn cầu xin, vĩnh viễn cả cuộc đời này không thể có.

Hắn không phải cầu xin giàu sang, không phải cầu xin hạnh vận. Chỉ bất quá cầu xin nội tâm được thanh thản tĩnh tại.

Tuy đó là thứ duy nhất thần Phật có thể ban tặng người đời, hắn lại vĩnh viễn không thể có được.

Quan Âm đại sĩ thùy miễm liễm mục, chừng như nhìn hắn đăm đăm - trọn Phật điện chỉ nhìn một mình hắn đăm đăm.

Sau lưng hắn đột nhiên có cảm giác rất lạnh lẽo kỳ quái, lần này không phải là lần đầu tiên hắn có cảm giác đó.

Lần đầu hắn có cảm giác đó là lúc hắn bảy tuổi.

Lần đó có một con rắn độc, chậm chậm bò trên thảm cỏ dày, chậm chậm trườn về phía hắn.

Hắn tịnh không thấy con rắn đó, cũng không nghe tiếng gì, nhưng đột ngột phát sinh cảm giác sợ hãi, sợ gần như muốn khóc lớn.

Nhưng hắn miễn cưỡng nhẫn nại chịu đựng, dù hắn sợ hãi tới mức toàn thân lạnh như băng, vẫn cố gắng chịu đựng, tới khi con rắn quấn chân hắn, hắn mới dùng hết sức lực, đạp đầu nó.

Từ đó trở đi, hắn đã có kinh lịch qua nhiều biến cố như vậy, mỗi lần nguy hiểm tìm đến, hắn luôn có cảm giác như vậy.

Cho nên hắn cho tới nay vẫn còn sống.

Đến lần này không phải một con rắn, là ba người, bọn người áo xám còn độc hơn cả rắn.

Chức nghiệp của bọn chúng là đi sát nhân, giết người trong bóng tối, dùng mọi phương pháp để sát nhân.

Vô luận bọn chúng xuất hiện ở đâu, chỉ có một mục đích, hiện tại bọn chúng sao lại xuất hiện ở đây?

Ba đôi mắt lạnh lùng nhìn hắn, những ánh mắt mang ý tứ coi như hắn là người chết.

Tiểu Lôi thông thả tay chân, đột nhiên cười, nói :

- Ba người đến đây để giết ta?

Một người áo xám nhanh nhẹn đáp :

- Không nhất định.

Tiểu Lôi nhướng mày hỏi lại :

- Không nhất định?

Người áo xám thốt :

- Bọn ta chỉ muốn ngươi trở lại.

Tiểu Lôi hỏi :

- Trở lại? Trở lại đâu?

Người áo xám đáp :

- Trở lại chỗ người vừa đi ra hồi nãy.

Tiểu Lôi hỏi :

- Tại sao lại phải trở lại?

Người áo xám đáp :

- Có một người đang đợi.

Tiểu Lôi hỏi :

- Ai?

Người áo xám thốt :

- Người trả tiền.

Tiểu Lôi hỏi tiếp :

- Y trả tiền các người?

Người áo xám đáp :

- Ừm.

Tiểu Lôi hỏi :

- Hắn đợi ta đến làm chi?

Người áo xám đáp :

- Để giết người.

Tiểu Lôi chớp mắt, hỏi nữa :

- Hắn muốn chính tay hắn giết ta?

Người áo xám đáp :

- Nếu không hiện tại ngươi đã là người chết.

Tiểu Lô cười, thốt :

- Nhưng ta có muốn đợi kẻ khác giết ta không?

Người áo xám nói :

- Bởi vì chúng ta muốn ngươi đợi.

Tiểu Lô cười, hỏi :

- Ngươi một mực quyết chí?

Người áo xám thốt :

- Luôn luôn, đặc biệt khi đối phó với loại người như ngươi.

Tiểu Lô nói :

- Ngươi biết ta là loại người gì?

Người áo xám thốt :

- Loại người còn tồi tệ hơn ta.

Tiểu Lô thốt :

- Ồ?

Mục quang của người áo xám lãnh khốc, gần từng tiếng :

- Ta ít ra không bán đứng bằng hữu, ít ra không lấy tám chục vạn lượng bạc mà bằng hữu phó thác để đi trốn.

Tiểu Lô đột nhiên cười to, chừng như chợt nghe chuyện đáng cười nhất trên đời, chuyện này quả thật đáng cười.

Hắn chịu oan uổng đã nhiều. Hắn chưa bao giờ chịu đứng trước mặt người ta giải thích chuyện này chuyện nọ.

Người áo xám nhìn hắn chăm chăm, lạnh lùng nói :

- Ngươi hiện tại nên biết ai đang kiểm ngươi.

Tiểu Lô lắc đầu. Người áo xám hỏi :

- Ngươi có trở về không?

Tiểu Lô lắc đầu. Người áo xám trầm giọng :

- Ngươi muốn bọn ta khiêng ngươi về?

Tiểu Lô lại lắc đầu, nhưng lần này hắn lắc đầu, thân hình hắn đột nhiên vọt lên như một quả cầu, giống như một mũi tên vừa lia dây cung, hướng về phía người áo xám phóng tới.

Vô luận là ai đang lúc nói chuyện, đa số tâm thần đều bị phân tán, trong mắt người khác đó cũng là một mục tiêu xạ tiễn tốt nhất, kiếm của người này lại ở trong tay.

Cũng không biết có phải vì hắn chỉ lo mải lui, cho nên kiếm của hắn cùn, thân thể Tiểu Lô vọt qua, kiếm của hắn lúc đó mới giờ lên, kiếm quang triển động, Tiểu Lô xông thẳng vào kiếm quang.

Hắn tịnh không huy quyền, vết thương đao chém trên ngực làm cho hắn không còn đủ sức để huy quyền.

Nhưng thân thể hắn như một cây thiết chùy đánh thẳng vào ngực người đó, kiếm quang lóe một cái, trường kiếm đã bay ra khỏi tay.

Thân thể gã ta bay ngược về phía sau, người vừa chạm đất, máu sắc ra tung tóe như vòi nước từ miệng, đợi đến khi thân thể gã hoàn toàn ngã xuống sàn, vòi máu phun ra như mưa dầm người gã, dầm bộ ngực vỡ nát của gã.

Trên ngực Tiểu Lôi cũng dính đầy máu, vết thương của hắn vì bị động cho nên lại vỡ ra, nhưng hắn vẫn đứng thẳng.

Hai lưỡi kiếm ép trên cổ hắn, kiếm khí lạnh lẽo, đụng vào da thịt hắn tạo cảm giác rùng mình kinh sợ.

Khi hai người này xuất chiêu, hắn đã tính toán chiêu thức chống đỡ, nhưng vì nội lực của hắn bị tiêu tán khi máu tươi từ vết thương trào ra, cổ của hắn cũng rướm máu.

Hắn thậm chí có cái cảm giác lưỡi kiếm đã chém vào cổ hắn, da thịt đau đớn tê dại.

Nhưng hắn vẫn đứng rất thẳng - hắn thà chết chứ không quỳ gối.

Gã áo xám nằm trên vũng máu, đã tắt thở.

Người áo xám đứng đằng sau chợt nói, thanh âm lãnh khốc, chỉ nói hai chữ :

- Về không?

Tiểu Lôi vốn không nên lắc đầu, bởi vì hắn không thể lắc đầu, hắn một khi lắc đầu, hai lưỡi kiếm hai bên cổ có thể cắt vào máu thịt của hắn.

Người áo xám kia cười lạnh :

- Lần này để coi hắn lắc đầu hay gật đầu.

Tiểu Lôi đột nhiên cười. Hắn cười, vừa cười vừa lắc đầu, lắc đầu, máu theo kiếm chảy nhỏ giọt.

Hắn cười nói :

- Ta luôn luôn cao hứng muốn đi đâu, thì ta đi đó.

Người áo xám cười lạnh :

- Nhưng chân của ngươi sợ không điều khiển được.

Tiểu Lôi lập tức cảm thấy bắp chân đau nhói, toàn thân quy xuống.

Người áo xám kia đề lưỡi kiếm trên cổ hắn :

- Ngươi có về không?

Tiểu Lôi đáp gọn :

- Không về.

Người áo xám nghiêng răng :

- Tên này không phải muốn chết sao?

- Chừng như chết trong tay chúng ta, luôn luôn tốt hơn là chết trong tay Long Tử.

- Ta không để hắn chết dễ dàng như vậy, phải bắt hắn quay về.

Lưỡi kiếm chém thẳng vào lưng, toàn thân hắn bắt đầu co giật.

Đầu hắn bị ép xuống đất :

- Ngươi có về không?

Hắn đột nhiên mở miệng, liếm khoé miệng mằn mặn đầy cát bụi, ho vài tiếng, lại cố gắng trả lời :

- Ta không về.

Câu trả lời của hắn chỉ có ba tiếng. Không ai có thể thay đổi được.

Cho dù có cắt hắn ra thành từng miếng, một khi hắn còn mở miệng được, hắn chỉ trả lời có ba chữ đó.

Người áo xám nắm chặt cán kiếm trong tay, gân xanh lòi ra, gân xanh run run.

Mũi kiếm cũng run run.

Máu không ngừng chảy ra theo mũi kiếm, mũi kiếm vừa rung lên, kéo theo nỗi đau đón tới tận xương tủy.

Người áo xám nhìn máu trên lưng hắn, mục quang lãnh khốc bỗng nóng bùng.

Tên kia đột nhiên nói :

- Nói tay một chút, đừng quên người ta muốn hắn sống.

Người áo xám cười lạnh :

- Ngươi đừng lo, chỉ chút nữa, hắn không còn ương bướng vậy đâu.

Tên kia thốt :

- Ngươi đâm lần nữa, muốn sống cũng sợ khó sống được.

Người áo xám cười nói :

- Ta muốn hắn..

Câu nói đột nhiên ngừng giữa chừng.

Tiếng vó ngựa rất gần, một con đến ngoài tường, từ từ dừng lại.

Một con khác lại phóng gấp hơn, đến ngoài tường, không ngừng hẳn.

Đột nhiên nghe một tiếng ngựa hí vang, một con kiện mã đen bóng, như thiên mã hành không, phóng thẳng qua bức tường cao tám thước tiến vào.

Kim quang trên lưng ngựa lóe ngời.

Kiện mã hí thêm một tiếng, đi tới ba bước, đứng yên trên đất.

Trên lưng ngựa là một lão già đầu bạc, ngồi yên bất động trên yên, lưng thẳng đứng, kim quang lóe chớp hồi nãy đã tiêu tán, thấy rõ trên tay lão một cây trường thương dài một trượng tư.

Trường thương “đỉnh” một tiếng, cắm trên đất, cắm sâu bốn thước.

Kiện mã tới lui lộp cộp, chừng như cũng dấn bốn chân trên đất.

Đầu thương gắn tua hồng anh, phát phơ trong gió, chòm râu của lão nhân dài mượt bạc trắng, chẳng khác nào thiên tướng thần thoại, vân phi giáng phàm.

Người áo xám thờ dài một tiếng, thốt :

- Chung quy cũng đã đến rồi.

“Đến rồi” hai chữ vừa ra khỏi miệng, bên ngoài tường có một bóng người phi thân vào, người còn ở trên không trung đã quát hỏi :

- Người ở đâu?

Người áo xám hơi kiếm quang chỉ :

- Tại đây.

Lão già đầu bạc nhìn thân thể Tiểu Lôi đầm máu, trầm giọng hỏi :

- Còn sống hay chết?

Người áo xám đáp :

- Ông muốn còn sống, bọn ta giao hắn còn sống.

Trường kiếm của hắn vừa nâng lên, đá một cái, toàn thân Tiểu Lôi bị đá bay qua.

Người từ ngoài tường phi thân vào, không những nói nhanh, mà xuất thủ cũng nhanh, y nổi tiếng trên giang hồ nhờ vào động tác thần tốc, hành sự kịch liệt, xứng với cái tên Âu Dương Cấp.

Hiện hấn không đợi thân thể Tiểu Lô rốt xuống, phi thân chộp lấy thân người hấn, vừa nhìn một cái đã biến sắc, la thất thanh :

- Làm to rồi.

Lão già đầu bạc động dung :

- Làm chuyện gì?

Âu Dương Cấp dậm chân :

- Làm người.

Người áo xám ngạc nhiên :

- Làm sao làm được, người này từ trong chỗ đó bước ra, bộ còn người khác sao.

Âu Dương Cấp dựng người Tiểu Lô dậy, hét lớn :

- Người là ai? Làm sao lại từ chỗ đó ra? Hấn ở đâu?

Tiểu Lô lạnh lùng nhìn y, máu dính đầy mặt, không lộ một biểu tình gì.

Âu Dương Cấp lại càng hỏi gấp :

- Người không trả lời à?

Tiểu Lô nhìn y, đột nhiên mỉm cười :

- Các người nhận làm người? Còn hỏi ta?

Âu Dương Cấp ngâm cam, y tuy đã giận dữ, nhưng câu hỏi này không thể trả lời.

Khóe miệng Tiểu Lô nhăn nhúm vì quá đau đớn, máu không ngừng trào ra, nhưng vẫn cười :

- Nếu người đã biết mình làm, tại sao không khách khí mà còn vô lễ với ta?

Âu Dương Cấp nhìn hấn, song quyền từ từ rơi xuống, đột nhiên nói lớn :

- Vô luận là gì, người cũng là bằng hữu của hấn.

Tiểu Lô thở dài :

- Ta vậy, còn người?

Âu Dương Cấp do dự, cánh tay buông thõng, thối lui hai bước.

Người áo xám khoanh chân đi đến trước mặt y, lạnh lùng nói :

- Đưa đây.

- Đưa cái gì?

- Một vạn lượng.

- Một vạn lượng? Bất luận người cũng muốn một vạn lượng?

Người áo xám cười lạnh, nói :

- Người làm, không phải bọn ta, người chỉ muốn người trong nhà, muốn bắt sống, ta đã giao hấn chưa chết, cũng không có làm lẩn gì.

Âu Dương Cấp thốt :

- Nhưng...

Lão già đầu bạc đột nhiên ngắt lời y, trầm giọng :

- Đưa cho hấn.

Âu Dương Cấp mặt đỏ bừng, thốt :

- Ít không nói gì, một vạn lượng...

Lão nhân đầu bạc trầm giọng :

- Đưa cho hắn.

Âu Dương Cấp dậm chân tháo cái túi trên hông, chừng như một cái túi da rất nặng.

Người áo xám giờ tay tiếp nhận, khước mắt lướt qua Tiểu Lôi :

- Các ngươi tìm người này?

- Không.

Người áo xám gạt đầu, thốt :

- Nếu không phải, người này chúng ta sẽ dẫn đi.

- Tại sao?

Khước miệng người áo xám nở một nụ cười tàn độc :

- Hắn giết người của bọn ta, phải chết dưới kiếm của bọn ta.

Lão già đầu bạc đột nhiên nói :

- Hắn nhất định phải sống.

Người áo xám đột nhiên ngẩng đầu, hỏi :

- Ai nói?

Lão già đầu bạc đáp :

- Ta nói.

Người áo xám biết lời nói của Long Tứ gia, đích xác là nhất ngôn cửu đỉnh tại giang hồ.

Người áo xám điềm đạm nói :

- Nhưng hắn đã giết người của bọn ta, không thể không chết.

Long Tứ gia trầm giọng, thốt :

- Câu nói đó là ai nói?

Người áo xám đáp :

- Lão già tử nói, các hạ nếu không để bọn ta đem hắn về, trước mặt lão già tử làm sao bọn ta giải thích.

Long Tứ gia thốt :

- Vậy có thể dùng gì để giải thích?

Người áo xám trầm ngâm, thốt :

- Chỉ sợ là...

Thanh trường kiếm của hắn vừa rút ra, toàn thân đột ngột bay bổng lên không :

- Cần cái mạng người.

Long Tứ gia thấy kiếm quang như cầu vồng đột nhiên bay tới, vẫn ngồi bất động trên yên ngựa, trấn định ổn tọa.

Hữu thủ của lão đột nhiên vói về đằng sau, nhanh nhẹn rút trường thương, mũi trường thương như con rắn trên cây bắn về phía trước.

Mùi thương sáng nhoáng như tuyết viên tua hồng anh, lướt gió trên không đâm về phía người áo xám.

Người áo xám gồng mình huy kiếm, chỉ nghe một tiếng “bốc”, hỏa tinh bắn tứ phía.

Thanh kiếm đã bay khỏi tay gã, hồ khẩu băng liệt, nửa người chấn động tê dại, ngã ụp mặt xuống đất, muốn bò dậy cũng không nổi.

Cây trường thương uốn lượn như con rắn, từ mũi cho tới cán, lại quay đầu trở về chỗ cũ.

Mùi thương vẫn rung rung chưa dứt, tạo thành âm thanh vi vu trong gió, tua hồng anh phát phơ như những tia máu.

Long Tứ gia trầm giọng :

- Tình trạng của người có thể đem về hồi báo được chưa?

Người áo xám nghiêng răng, nhìn hồ khẩu tét phún máu, không nói nên lời.

Trường kiếm rơi xuống đất, kiếm quang lóe sáng, rọi khuôn mặt xanh dòn của hắn.

Hắn thở dài, đột nhiên đứng dậy, giơ tay ra lượm thanh kiếm. Lần này hắn không còn xuất thủ tấn công Long Tứ gia, kiếm quang vừa lóe lên, đâm thẳng tới Tiểu Lô.

Tiểu Lô yếu ớt gần như muốn ngã quy, làm sao có thể chống đỡ.

Ngay lúc đó, chỉ nghe một tiếng nổ như sấm, trường thương của Long Tứ gia lại bay ra như chớp.

Phích lịch nhất hưởng, thiểm điện phi kích.

Mùi thương sáng nhoáng, xuyên qua xương bả vai phải của người áo xám, cả người hắn bị nhấc bổng.

Đầu thương đeo tua hồng anh vừa lắc một cái, toàn thân hắn bay ngược lại, văng ào ra ngoài trúng vào bụi trúc, “đình” một tiếng, trường thương ghim chặt xuống đất, ghim cả người hắn.

Long Tứ gia một tay nắm trường thương, ngồi yên trên lưng ngựa, nhìn về phía gã áo xám còn lại, nói :

- Người đem chuyện này về hồi báo.

Người này mặt mày trắng nhợt như gần chết, không nói tiếng nào, quay đầu đi thẳng.

Âu Dương Cấp quay lại, chừng như muốn đuổi theo.

Long Tứ gia khoát tay :

- Để hắn đi.

Âu Dương Cấp hỏi :

- Tại sao lại thả hắn đi?

Long Tứ gia vuốt râu, chậm chậm nói :

- Ai nên giết đã giết, không nên giết thì không được giết, sống chết là một chuyện qua trọng, ở đây đã có một lỗi lầm rồi.

Âu Dương Cấp dậm chân thở dài :

- Để cho hắn đi, thế nào cũng có phiên hà.

Long Tứ gia đột nhiên ngẩng mặt cười, thốt :

- Huynh đệ chúng ta, lúc nào mà không gặp phiên hà?

Tiếng cười như chuông lọt vào tai Tiểu Lô, lại chừng như vọng từ xa xa, rất mơ hồ.

Hắn chừng như nghe Long Tứ gia nói với Âu Dương Cấp :

- Mang bằng hữu này về, hắn không làm điều gì sai, ngàn vạn lần không thể chết được.

Rồi hắn cảm thấy ai đó đang khiêng hắn.

Hắn muốn xô người này ra, muốn đứng lên.

-- Muốn đứng, tự mình đứng, nếu không thì thà nằm tại đây.

Hắn nhớ cả đời hắn, chưa bao giờ để ai đỡ hắn.

Chỉ đáng tiếc hiện tại tay chân lẫn lười hắn, hắn không còn có thể điều khiển.

Thậm chí mở mắt cũng vậy.

Hắn muốn mở mắt, nhưng bóng đêm đã bao trùm hắn.

Trong bóng đêm hắc ám vô biên, phảng phất chỉ có một điểm sáng, giữa điểm sáng chừng như có bóng dáng một người.

“Tiêm Tiêm, Tiêm Tiêm...”.

Hắn muốn nhào tới, nhưng điểm sáng duy nhất đó đã tiêu thất.

Hắn vùng vẫy gọi, nhưng điểm sáng duy nhất đó đã tan biến không còn thấy nữa.

Chỉ còn lại bóng tối vô biên.

Không ai biết đợi tới chừng nào điểm sáng mới quay trở lại.

* * * * *

- Người này là một người rất bất khuất.

- Nhưng trong tâm tư hắn chừng như có nỗi bi thống sâu đậm.

- Nỗi thống khổ của người bất khuất vốn cũng giống như của người thường, chỉ bất quá bình thời hắn nhất định giấu rất kỹ, rất sâu, cho nên người khác khó biết được.

Câu đó là câu cuối cùng hắn nghe được.

Câu cuối cùng Long Tử gia nói, nghe như vang vọng từ cõi xa xăm, nhưng trong tim hắn đột nhiên rỉ ứa sự ảm áp, sự cảm kích.

Hắn biết hắn không bị bỏ rơi hoàn toàn, thế giới còn có người hiểu thấu hắn. Cho nên hắn tin tưởng vô luận bóng tối hắc ám có thâm sâu tới đâu, có lâu dài tới đâu, quang minh sớm muộn gì cũng sẽ đến. Chỉ cần nhân tâm còn ảm áp, cảm kích còn tồn tại, quang minh nhất định sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Hoa Yên Vũ Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mỹ nhân như ngọc

Tiêm Tiêm cúi đầu lắng nghe tiếng tim mình đập.

Tim của Kim Xuyên cũng đập mạnh, đập còn nhanh hơn cả tim nàng.

Nàng biết tại sao tim y đập nhanh, cũng biết trong tâm y đang nghĩ gì.

Đây là một tiểu khách sạn rất tĩnh tại, tuy nhỏ, lại rất tinh trí, rất sạch sẽ.

Nhìn ra cửa sổ, có thể thấy rặng núi xa xa đang nuôi tình, cũng có thể thấy ngọn gió đang ôm ấp hoa cỏ.

Đặc biệt vào lúc hoàng hôn như bây giờ, thanh sơn tại hồng hà, bích thiên tại thanh sơn ngoại, đứng tại song cửa, đợi màn đêm giáng lâm, đợi các vì sao từ từ mọc.

Chỉ tới lúc đó mới thấu hiểu mình bạch, thế gian đẹp đến dường nào.

Một nam nhân cô độc, dẫn một nữ nhân cô độc đến đây, trong tâm hắn đang nghĩ gì?

“Nơi đây rất yên tĩnh, nàng có thể nghỉ ngơi”.

“Ta ở lại đây, để chăm sóc nàng nếu cần”.

Kim Xuyên nói câu đó, từ giọng nói tới mặt mày đều lộ vẻ dịu dàng thông cảm.

Tiem Tiem cúi đầu lắng nghe, liếc mắt tỏ vẻ cảm kích, nhưng trong tâm lại cảm thấy rất tức cười.

Nàng không còn là một đứa trẻ, tâm lý nam nhân lại tưởng như vậy, nàng biết rõ còn hơn đa số nữ nhân khác.

Đêm xuống, đèn đã thấp.

Kim Xuyên đọc sách dưới đèn, phảng phất đọc tới nhập thần.

Nhưng dám đánh cá, trong sách có viết gì, y một chữ đọc cũng không thông.

Y cố ý làm ra vẻ nghiêm trang trân trọng, chỉ bất quá là muốn ở lại trong phòng không ra ngoài, một khi có thể ở gần kề thân nàng, sớm muộn gì cơ hội cũng sẽ đến.

Nàng không nói chuyện với hắn, cũng không có ý muốn y phải đi ra.

Bởi vì hiện tại nàng đang cần y, đang muốn lợi dụng y, lợi dụng y để trả thù Tiểu Lôi, lợi dụng y làm công cụ sinh tồn.

“Ôi, một nữ nhân cô đơn, muốn cất tiếng trên thế gian này, không phải là dễ”.

Tiem Tiem cúi đầu, tiếp tục may vá y phục.

Bộ y phục này không phải của nàng, là của y.

Bộ y phục này vốn không bị rách, nàng trong lúc sắp xếp đồ đạc, đã cố ý bí mật xé rách một miếng.

Một người đàn bà nếu muốn biểu thị tình ý với người đàn ông, có chuyện gì có thể so sánh với chuyện may vá quần áo, có gì dễ dàng hơn?

Kim Xuyên liếc mắt bí mật nhìn nàng.

Nàng biết. Nàng vốn muốn tạo cơ hội để y nhìn, tạo dũng khí cho y, hiện tại cơ hội xem chừng đã đến.

Ánh đèn chiếu lên mặt nàng, soi rõ nét ửng hồng trên má nàng.

Nàng cố ý phải để y biết rằng nàng đã nhận ra y đang nhìn lên nàng, cho nên mặt nàng tới lúc đó mới ửng hồng, không những ửng hồng, tim đập loạn, cho nên bất cẩn, mũi kim đâm vào tay.

Kim Xuyên quả nhiên quăng sách lập tức, chạy qua, có vẻ lo lắng, quan tâm.

Vì quá lo lắng, quá quan tâm, cho nên không nhận được nắm lấy tay nàng, thốt :

- Nàng coi nàng kia, làm mà không cẩn thận, đau lắm không?

Tiem Tiem lắc đầu, hai má đỏ hồng như giọt máu rỉ ra trên đầu ngón tay.

Kim Xuyên cắn môi, phảng phất lo lắng tới mức muốn cắn cả môi mình chảy máu :

- Vậy mà không đau? Máu chảy ra rồi kìa.

- Một vài giọt máu, đâu có quan hệ gì.

Nàng dịu dàng vùng vằng, làm như vùng vằng muốn rút tay lại, nhưng vùng vằng đương nhiên tịnh không dùng lực.

Bàn tay của Kim Xuyên lại cố nắm chặt hơn :

- Nàng vì ta mà bị thương, ta... ta làm sao mà an tâm?

Y đột nhiên cúi đầu dịu dàng mút giọt máu trên ngón tay nàng.

Toàn thân nàng chừng như mềm nhũn, rên nhỏ nhỏ, đột nhiên, hai giọt nước mắt trong veo lưu lạc duyên dáng trên má, rơi xuống lưng bàn tay.

Kim Xuyên ngẩng đầu :

- Nàng... nàng khóc? Tại sao vậy?

Tiem Tiem cúi đầu càng thấp :

- Tôi... tôi đang nghĩ...

- Nghĩ cái gì?

- Tôi nghĩ rằng, tôi cho dù có chặt bàn tay cho hấn, hấn cũng không thêm để ý.

Kim Xuyên thờ dài ảm đạm, phảng phất đang tìm cách biện hộ giải thích cho “hấn”, nhưng không nói được.

Tiem Tiem cũng cắn môi, lệ lại tuôn trào :

- Anh biết, hấn nếu có thể tốt với tôi phân nửa như anh, tôi cho dù phải cắt cả hai tay cho hấn, cũng tự nguyện.

- Ta biết... ta biết...

Kim Xuyên chợt nói lớn :

- Nhưng, nàng biết, nàng đối với ta nếu chỉ bằng một nửa đối với hấn, ta... ta tình nguyện... tình nguyện chết vì nàng.

Y lại làm như không thể khống chế nổi mình, đột nhiên quỳ xuống trước nàng, ôm chặt lấy hai đầu gối nàng.

Thân thể nàng lập tức run rẩy, thờ hồn hén :

- Đừng... xin chàng... đừng làm vậy.

Kim Xuyên càng ôm chặt hơn, những thanh âm của nàng càng làm hấn kích động hơn :

- Tại sao? Nàng còn đang nghĩ về hấn?... Tại sao chúng ta không thể quên hấn?

Tại sao phải nàng phải vì hấn?

Nàng vốn muốn đẩy y ra, nhưng đột nhiên, nàng nằm xuống người hấn, khóc rung rức.

Kim Xuyên dịu dàng vuốt ve tóc nàng, tiếng nói thì thảo thối vào tóc nàng còn dịu dàng hơn cả gió xuân :

- Nếu nàng nguyện ý, chúng ta có thể sống khoái khoái lạc lạc, quên đi tất cả những thống khổ trước đây.

Tiem Tiem ôm mặt :

- Tôi muốn... tôi muốn... Chúng ta nhất định phải sống hạnh phúc.

Nàng làm như không tự chủ được, ôm hấn bằng cả hai tay.

Nhân tình của Kim Xuyên như muốn ôm ấp mặt nàng, không khác gì hôn lên những giọt lệ trong mắt nàng :

- Ta phát thệ, suốt đời này sẽ đối đãi tốt với nàng, vĩnh viễn không để nàng phải rớt thêm một giọt nước mắt.

Mặt Tiem Tiem nóng bừng.

Đôi môi của Kim Xuyên bắt đầu di chuyển, tràn ngập khuôn mặt nàng tìm kiếm đôi môi nàng.

Đôi môi nàng nóng bừng, nhưng người nàng đột nhiên đứng dậy rống sức đẩy y ra.

Kim Xuyên gần té, miễn cưỡng ngồi dậy, kinh ngạc nhìn nàng :

- Nàng... nàng đòi ỷ?

Tiem Tiem cúi thấp đầu :

- Tôi không có đòi ỷ, nhưng hôm nay... đêm nay không tốt.

- Sao vậy?

- Chúng ta sau này sẽ sống chung suốt đời, tôi... tôi không muốn để chàng coi tôi là một người đàn bà tùy tiện.

Nước mắt nàng như gấn trào :

- Chàng nếu thật sự... thật sự tốt với tôi, nên hiểu thấu ý tứ của tôi.

Kim Xuyên ngẩn ngơ, một hồi lâu sau, chung quy cũng gật đầu, miễn cưỡng cười nói :

- Ta đương nhiên hiểu ý tứ của nàng.

- Chàng không trách tôi?

- Nàng vốn lo nghĩ cho tương lai của chúng ta, ta làm sao mà trách nàng được.

Tiêm Tiêm nở một nụ cười, ngọt ngào nói :

- Một khi chàng hiểu tâm ý tôi, con người tôi... sớm muộn gì tôi cũng thuộc về chàng mãi mãi.

Nàng chừng như không cảm được, cúi người xuống, hôn lên tóc y, nhưng lập tức khống chế, nói dịu dàng :

- Tôi muốn đi ngủ, chàng về phòng đi, sáng sớm mai, tôi sẽ đến tìm chàng.

Kim Xuyên chậm chậm gật đầu, nắm tay nàng, dịu dàng vuốt ve, rồi im lặng đi ra, im lặng đóng cửa.

Y tịnh không miễn cưỡng nàng.

Bởi vì y biết, nếu muốn hoàn toàn lấy được một người đàn bà, đôi khi cần chịu đựng một cách nhẫn nại tình quái.

Nếu không, cho dù có lấy được người nàng, cũng có thể đánh mất trái tim nàng.

Hôm nay thu hoạch tuy không được nhiều, nhưng cứ từ từ, chỉ cần tiếp tục phát triển theo đà này, nàng sớm muộn gì cũng là của y.

Tinh quang sáng lạn, đêm mát mẻ như nước.

Y lần đầu tiên phát giác ban đêm rất mỹ lệ.

Y cười, răng trắng hếu, trong bóng đêm lóe sáng như loài lang sói.

Tiêm Tiêm cúi đầu, nhìn y đi ra, nhìn y đóng cửa.

Nàng biết người đàn ông này đã từng bước từng bước rơi vào lưới của nàng - khi y nghĩ nàng đã khuất phục, y vốn đã nằm trong cái lưới của nàng.

Đó là cái tâm của nam nhân.

Một khi thấu hiểu tâm lý nam nhân, sẽ phát giác ra bọn họ vốn không khó đối phó lắm.

Trong tâm nàng muốn cười, trong dạ dày lại muốn nôn mửa.

Bởi vì khi nàng nhìn y, nàng nhìn thấy cái thứ đàn ông bán đứng bằng hữu.

Nhưng nàng phải làm vậy.

Phải sống mạnh, sống để tìm Tiểu Lôi.

Nàng tin tưởng có đủ năng lực, “một ngày, ta sẽ làm cho hắn hối hận”. Nàng cũng cười.

Nàng cười, nước mắt cũng đồng thời trào dâng.

Một người đàn bà muốn tranh đấu một mình trên thế gian, không phải là dễ.

* * * * *

“Người này là một người rất bất khuất”.

Nhưng có ai biết, một người muốn bất khuất phải trả một cái giá lớn dường nào?

Tiểu Lôi mở mắt, ánh mặt trời ngập tràn khung cửa sổ.

Bóng tối cuối cùng đã tiêu tán, quang minh đã đến.

Long Tứ gia đầu bạc trắng, trong dương quang nhìn như những sợi tơ bạc.

Khóe mắt của lão đầy vết nhăn thâm sâu, khuôn mặt tiêu tụy nhợt nhạt, có vẻ mệt mỏi.

Nhưng khi lão ngồi dưới ánh mặt trời, toàn thân lão chừng như sung mãn sinh khí, sung mãn nội lực, cơ hồ vĩnh viễn không già chút nào.

Nhân tình lão không thấy già chút nào, đang nhìn Tiểu Lô đắm đuối, đột nhiên thốt :

- Hiện tại ngươi không thể nói chuyện?

Tiểu Lô đáp :

- Có thể.

Long Tứ hỏi :

- Ngươi họ Lô?

Tiểu Lô đáp :

- Đúng vậy.

Long Tứ lại hỏi :

- Ngươi biết Kim Xuyên tên thật là gì không?

Tiểu Lô nói :

- Không biết.

Long Tứ thốt :

- Nhưng ngươi lại kết bằng hữu với y.

Tiểu Lô nói :

- Đúng vậy.

Long Tứ tiếp :

- Ngươi không biết y vốn là loại người gì, lại coi y như bằng hữu.

Tiểu Lô đáp :

- Đúng vậy.

Long Tứ hỏi :

- Tại sao?

Tiểu Lô nói :

- Tôi kết bạn với y, là vì cá nhân y, không phải vì thân phận y, không phải vì tên tuổi y.

Long Tứ hỏi :

- Cũng không cần biết y đã làm chuyện gì trước đây?

Tiểu Lô đáp :

- Chuyện trước đây đã là quá khứ.

Long Tứ hỏi :

- Còn hiện tại? Y có còn là bằng hữu của ngươi?

Tiểu Lô đáp :

- Còn.

Long Tứ hỏi nữa :

- Cho dù y có làm lỗi với ngươi, ngươi vẫn đối xử với y như bằng hữu?

Tiểu Lôi đáp :

- Đúng.

Long Tứ không hiểu :

- Tại sao?

Tiểu Lôi đáp :

- Bởi vì y là bằng hữu của tôi.

Long Tứ thốt :

- Cho nên y vô luận làm gì, ngươi cũng tha thứ cho y?

Tiểu Lôi nói :

- Có lẽ y có chuyện bất đắc dĩ, có nỗi khổ riêng - ai ai mà không có chuyện bất đắc dĩ, có nỗi khổ riêng.

Long Tứ hỏi :

- Cho dù y có phản bội ngươi, dù dẫu cướp lấy cái ngươi yêu thích nhất, ngươi cũng không để ý?

Lão hỏi câu đó, giống như cây trường thương của lão, bén nhọn, sắt đá, tuyệt bất lưu tình.

Trông nết Tiểu Lôi co thắt, con tim cũng co thắt, một hồi lâu sau, nói từng tiếng :

- Ông hỏi tôi những câu đó, tôi vốn bất tất phải trả lời một câu nào.

Long Tứ gật đầu, thốt :

- Ta biết.

Tiểu Lôi tiếp lời :

- Tôi trả lời những câu hỏi của ông, cũng không phải vì tôi sợ ông, cũng không phải vì tôi cảm kích ông đã cứu tôi.

Long Tứ hỏi :

- Vậy ngươi vì cái gì?

Tiểu Lôi đáp :

- Đó chỉ bất quá là vì tôi nhận thấy ông hoàn toàn là một con người.

Mục quang Long Tứ lóe chớp, thốt :

- Hiện tại ngươi không muốn trả lời câu hỏi của ta nữa.

Tiểu Lôi nói :

- Ông hỏi đã quá nhiều rồi.

Long Tứ gia hỏi :

- Ngươi có biết tại sao ta lại hỏi ngươi nhiều như vậy?

Tiểu Lôi đáp :

- Không biết.

Long Tứ gia đột nhiên thở dài, nói :

- Ta cũng như ngươi, cũng đã từng bị y phản bội.

Tiểu Lôi thốt :

- Ô?

Long Tứ gia nói :

- Cho nên ta hiểu, bị bằng hữu thân tín nhất phản bội, thống khổ tới cỡ nào.

Tiểu Lôi thốt :

- Ồ.

Long Tứ gia tiếp :

- Ta hỏi ngươi những câu đó, chỉ vì ta muốn biết ngươi cũng có những nỗi thống khổ như ta hay không.

Lão nhìn Tiểu Lôi đăm đăm, thờ dài nói :

- Hiện tại ta mới biết, ta còn thua ngươi, còn thua cả y, y có thể có một bằng hữu như ngươi, quả thật là hạnh vận của y.

Tiểu Lôi cũng nhìn lão đăm đăm, bên ngoài cửa sổ dương quang vẫn còn sáng như này giờ.

Nhưng lão cơ hồ già hơn, những nếp nhăn nơi khóe mắt thâm sâu hơn, nhiều hơn.

Trên bàn có rượu, Long Tứ gia uống cạn một chén, thờ dài nói :

- Tâm ta vốn eo hẹp chưa từng nghĩ qua có thể hấn cũng có nỗi khổ riêng.

Tiểu Lôi hỏi :

- Còn hiện tại?

Long Tứ gia đáp :

- Hiện tại ta đã biết, một khi có thể tha thứ người ta, tâm địa mình có thể thay đổi, khai thông tươi sáng, mọi phiền não thống khổ, lập tức bị quét đi.

Mục quang Tiểu Lôi lóe sáng, hỏi :

- Ông đang nghĩ ông đã làm sai lúc trước?

Long Tứ gia đáp :

- Đúng.

Tiểu Lôi thốt :

- Ông tịnh không sai.

Long Tứ gia lắng nghe.

Tiểu Lôi chậm chậm nói tiếp :

- Bị bằng hữu bán đứng, vốn là một nỗi đau không thể xua đuổi ra khỏi tâm trí, chỉ bất quá tàng ẩn sâu trong tim, có chết cũng không muốn nói ra.

Long Tứ gia kinh ngạc nhìn hấn, không nói tiếng nào một hồi lâu.

Tiểu Lôi nói tiếp :

- Con người có thể trước mặt người khác thừa nhận sự sai lầm và nỗi thống khổ của mình, không phải là một chuyện dễ dàng, làm vậy không những cần phải có tâm địa khai khoát, mà còn cần phải có dũng khí hơn người.

Long Tứ gia im lặng một hồi lâu, đột nhiên thốt :

- Những câu này ngươi vốn bất tất phải nói.

Tiểu Lôi chậm chậm gật đầu, thờ dài :

- Tôi thật sự bất tất phải nói.

Long Tứ gia nói :

- Nếu không có tâm địa khai khoát và dũng khí hơn người, những câu nói đó cũng không nói ra được.

Tiểu Lôi điềm đạm thốt :

- Ông nhìn lầm tôi rồi.

Long Tứ gia đột nhiên đứng dậy, cười lớn :

- Ta nhìn lầm người? Ta có thể nhìn lầm người... nhưng ta Long Tứ gia nếu có thể kết bằng hữu với người, chết cũng không hối tiếc.

Tiểu Lôi lạnh lùng thốt :

- Chúng ta không phải là bằng hữu.

Long Tứ gia nói :

- Hiện tại có lẽ là chưa, nhưng sau này...

Tiểu Lôi ngắt lời lão, lạnh lùng thốt :

- Sau này cũng không.

Long Tứ gia hỏi :

- Tại sao?

Tiểu Lôi thốt :

- Bởi vì chúng ta vốn không có chuyện sau này.

Long Tứ gia đột nhiên đi tới, nắm lấy tay hắn, nói :

- Huynh đệ, người còn trẻ, tại sao...

Tiểu Lôi thốt :

- Tôi không phải là huynh đệ của ông.

Mặt hắn chợt biến thành lạnh lùng, đứng dậy đi ra ngay lập tức.

Long Tứ gia nắm vai hắn, giọng gao cười nói :

- Cho dù người không là huynh đệ của ta, cũng lưu lại đây vài ngày chứ.

Tiểu Lôi thốt :

- Rồi cũng phải đi, tại sao lại ở lại?

Long Tứ gia thốt :

- Ta... ta còn có chuyện muốn nói với người.

Tiểu Lôi trầm ngâm, chùng quy cũng dừng chân, điềm đạm nói :

- Được, ông cứ nói, tôi đang lắng nghe.

Long Tứ gia cũng trầm ngâm, như đang tìm cách vào đề, làm sao cho Tiểu Lôi chịu nghe. Một hồi lâu sau, lão chậm chậm thốt :

- Kim Xuyên vốn không phải là tên thật, tên thật của hắn là Kim Ngọc Hồ, chính là đứa con duy nhất của Kim Tam ca của ta, Kim Tam ca đã qua đời, ta...

Tiểu Lôi đột nhiên ngắt lời lão, nói :

- Quan hệ của các người tôi đều biết.

Long Tứ gia thốt :

- Ô?

Tiểu Lôi tiếp :

- Ông là tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tứ đại phiêu cực, y và Âu Dương Cấp vốn là tả hữu thủ của ông. Có một lần y dẫn đầu đoàn bảo tiêu, số hoàng hóa trị giả tám chục vạn lượng từ kinh thành đến Cô Tô, toàn đội bảo tiêu bị hạ độc thủ, y tự nghĩ không thể trở về gặp mặt ông, cho nên kiếm chỗ ẩn cư lánh mặt.

Long Tứ gia đang lắng nghe.

Tiểu Lôi nói tiếp :

- Nhưng ông lại tưởng số hàng hóa bị y biến thủ, nghĩ rằng y phản bội ông, cho nên dương ngôn thiên hạ, tuyệt không tha y.

Long Tứ gia cười khỏ.

Tiểu Lôi tiếp lời :

- Lần này Âu Dương Cấp vô tình phát hiện chỗ ở của y, trở về báo tin cho ông, lại sợ y chạy trốn, cho nên bỏ ra một vạn lượng mướn ba người canh giữ y, chuyện ngoài ý muốn, đến khi ba người đó tới, y đã đi rồi.

Thanh âm của hắn rất bình tĩnh, nhưng khi nói tới ba chữ “ngoài ý muốn”, trên mặt hắn lộ rõ nét thống khổ.

Mục quang của Long Tứ gia lóe sáng, hỏi :

- Chuyện này y kể cho người nghe?

Tiểu Lôi đáp :

- Đúng vậy.

Long Tứ gia thốt :

- Hắn dám khai bí mật đó cho người biết, không trách người đối đãi hắn như một bằng hữu.

Lão không để Tiểu Lôi mở miệng, nói tiếp :

- Nói như vậy, khi ba người đó đến tìm người, người đã biết họ đến tìm làm người?

Tiểu Lôi đáp :

- Đúng.

Long Tứ gia hỏi :

- Tại sao người không giải thích cho họ biết?

Tiểu Lôi cười lạnh :

- Họ không xứng.

Long Tứ gia hỏi :

- Người nào mới xứng?

Tiểu Lôi lạnh lùng đáp :

- Có lẽ có người sinh ra có cái tính ương bướng như con la, cho dù bị người ta trách lầm một vạn lần, cũng không muốn giải thích một chữ.

Đột nhiên nghe một người nói lớn :

- Người đó không phải ương bướng, là một con lừa ngu si.

Câu nói chưa dứt, Âu Dương Cấp đã vào tới. Gã đi tới đâu cũng như một ngọn gió lớn thổi tới đó, nói cái gì, cũng như một trận mưa to ào xuống, cho dù có mười người hợp lại muốn ngắt lời gã, cũng không thể xen miệng vào.

“Y rõ ràng đã bán đứng ngươi, tại sao ngươi vẫn muốn tin y?”

“Người đi chung với y, ai cũng chết, y còn sống phây phây được sao?”

“Long Tứ gia luôn đối đãi y như là một đứa con ruột, y cho dù có làm sai điều gì, cũng nên quay về giải thích, sao lại bỏ đi như vậy?”

“Ngươi có biết Long Tứ gia là thủ lĩnh thì phải hứng chịu hết? Đẻ đẻ bồi tám chục vạn lượng này, đem hết trên dưới bao nhiêu người của tiêu cục, cũng không bồi thường đủ”.

Gã nói liền một hơi bảy tám câu, xong hết mới hỏn hển thở lấy hơi.

Tiểu Lôi lạnh lùng nhìn gã, im lặng nghe gã nói, sau đó lạnh lùng hỏi :

- Làm sao ngươi biết y phản bội ta? Ngươi thấy?

Âu Dương Cấp ngậm cằm

Tiểu Lôi nói tiếp :

- Cho dù ngươi có thấy tận mắt, cũng không nhất thiết tất cả là thật, cho dù y có thật sự phản bội ta, cũng không thể chứng minh y đã biến thủ tám mươi vạn lượng bạc đó.

Âu Dương Cấp ngậm miệng một hồi lâu, đột nhiên thốt một tiếng thở dài, thì thầm :

- Quả thật trên thế gian có người sinh ra đã ương bướng như con la.

* * * * *

“Đây là đâu?”

“Khách sạn”.

“Những người trong chuyện, tại sao cơ hồ luôn luôn ra vô khách sạn”

“Bởi vì họ là những người lưu lã”.

“Bọn họ không có nhà?”

“Có người không có nhà, có người nhà bị hủy diệt, có người không về nhà được”.

Nếu độc giả cũng lãng tích tại thiên nhai, độc giả cũng vậy, cũng ra vào tửu lâu, khách sạn, hoang thôn, dã điểm, am vắng, chùa cổ.

“Ra vào ân oán phiền hà, ra vào hư không tịch mịch”.

Trong khu vườn của khách sạn, đã đầy nghet những cỗ tiêu xa, những thùng gỗ in tiêu chí ngôi sao bạc đã được khiêng xuống, đem vào ba căn phòng phía đông phòng thủ nghiêm ngặt, ba mươi ba vị tiêu sư kinh nghiệm phong phú thay nhau trấn giữ, chia làm ba tốp, ngày đêm luân phiên canh giữ.

Bên ngoài cổng lớn cấm bốn ngọn tiêu kỳ đầy màu sắc, trên lá cờ thêu hình ngũ trảo kim long. Tiêu kỳ nghinh phong tựa hồ con thần long đang vân phi khứ.

Đây chính thị ngọn Phong Vân Kim Long kỳ uy trấn hắc bạch lưỡng đạo, tuy nhiên, Phong Đại, Vân Nhị, Kim Tam đều đã qua đời, chỉ còn lại Long Tứ hoàn lưu tại giang hồ.

Long Tứ đã già, vẫn là một lão anh hùng, hùng phong không thua gì lúc còn trẻ, nhưng nhớ về quá khứ ngày trước, truy niệm chuyện xưa, không khỏi cảm khái muôn trùng.

Đêm khuya. Cửa lớn, cửa nhỏ những căn phòng phía đông đều đã đóng kín, ánh đèn mờ mờ, trừ tiếng ống khóa đập lộc cộc vào cửa, tuyệt không nghe tiếng động nào khác. Tuy là một đêm xuân, nhưng khu vườn này lại đầy cảm giác chết chóc.

Ai cũng biết giang hồ là một cái chén lớn mà rượu là máu nhỏ từ đao của anh hùng hào kiệt, mỗi ngày qua lại càng khản trương, mỗi ngày qua lại càng gian khổ. Suốt năm suốt tháng, khó kiếm một ngày nghỉ ngơi thoải mái, cùng thế tử an an ổn ổn giấc nồng.

Cho nên, đa số bọn họ không có nhà, cũng không thể có nhà, một người đàn bà thông minh, có ai tự nguyện cưới bọn họ để can đảm chịu đựng cái nguy cơ một ngày biến thành một quả phụ?

Nhưng trên giang hồ, sinh hoạt cũng quả thật đa thái đa tư, làm cho tâm tư con người xua đuổi hết mọi gian khổ. Cho nên có rất nhiều người, thà hy sinh cuộc sống an định hạnh phúc, để đánh đổi lấy tia chớp nhất thời đó.

Căn phòng phía tây, cửa vẫn mở, Long Tứ gia và Âu Dương Cấp đang ngồi kế cửa sổ uống rượu, hai người đã uống rất nhiều, trong tâm chừng như có nhiều cảm khái.

Âu Dương Cấp nhìn đám tiêu xa ngoài vườn, đột nhiên thốt :

- Chúng ta đã nằm ở đây hết bốn ngày rồi.

Long Tứ gia nói :

- Ừm, đã bốn ngày.

Âu Dương Cấp thốt :

- Đợi như vậy, đám huynh đệ chỉ e tê điếng hết.

Long Tứ gia mỉm cười, nói :

- Ngươi nghĩ ai cũng nóng nảy như ngươi?

Âu Dương Cấp nói :

- Nhưng chuyến hàng này một ngày chưa đến nơi, đám huynh đệ vai kề vai không thể ngồi nghỉ, họ đã muốn uống cho đã, muốn ôm mấy ả a đầu cho đã. Miệng họ tuy không dám nói ra, trong tâm chắc cũng đã nóng nảy như tôi.

Gã càng nói càng nóng nảy, uống cạn chén, lại nói tiếp ngay lập tức :

- Hà huống, người ta đã nói rõ, phải chuyển hàng trước cuối tháng, trễ một ngày, phạt ba ngàn lượng, trễ hai ba ngày, tính ra cũng tốn một vạn lượng, coi như trắng tay.

Long Tứ gia thốt :

- Những điều ngươi nói ta hiểu, nhưng..

Âu Dương Cấp thốt :

- Nhưng vết thương của họ Lôi còn chưa lành, chúng ta phải lưu lại đợi hần.

Long Tứ gia thờ dài :

- Đừng quên người khác nếu không phải vì chúng ta, cũng không bị thương nặng như vậy.

Âu Dương Cấp cũng thờ dài, đứng lên đi hai vòng, chán nản nói :

- Kỳ thật tôi nghĩ vết thương của hần đã đỡ nhiều, muốn đi thì cứ đi, tại sao...

Long Tứ gia ngắt lời gã, cười nói :

- Ngươi nên biết, hần tuyệt không phải là người không chịu đi, hần muốn đi, chúng ta có muốn giữ cũng không được.

Âu Dương Cấp hỏi :

- Ông nghĩ chừng nào hần đi?

Long Tứ gia chậm chậm uốn cạn chén, chậm chậm nói :

- Cũng sắp rồi, có lẽ tối nay, có lẽ ngay bây giờ.

Ánh mắt lão nhìn đám đám ra ngoài cửa sổ, trên mặt lộ vẻ kỳ quái, Âu Dương Cấp đột nhiên quay lại, thấy một người vừa đi ra khỏi phòng, chậm chậm đi qua vườn, hần đi tuy chậm, nhưng ngực ưỡn thẳng, vô luận là trong bất cứ trường hợp nào, đều không cúi mình.

Long Tứ gia nhìn hần đi, thờ dài, thì thào :

- Người là quả thật là một người bất khuất.

Âu Dương Cấp chợt cười lạnh một tiếng như muốn chạy ra.

Long Tứ gia cân gã, trầm giọng thốt :

- Ngươi muốn làm gì? Muốn giữ hấn lại?

Âu Dương Cấp đáp :

- Tôi phải hỏi hấn vài câu.

Long Tứ gia hỏi :

- Hỏi chuyện gì?

Âu Dương Cấp thốt :

- Ông đợi cho hấn khỏe, tốt hay xấu gì thì cũng đã cứu mạng hấn, hấn lại bỏ đi như vậy, không nói một lời nào, bằng hữu loại gì đây chứ?

Long Tứ gia cười khò nói :

- Hấn vốn không thừa nhận là bằng hữu của chúng ta.

Âu Dương Cấp chợt hỏi :

- Tại sao chúng ta lại đối với hấn như vậy?

Ánh mắt của Long Tứ gia nhìn xa xăm, chậm chậm nói :

- Có lẽ đó chỉ vì người như hấn trong giang hồ không có mấy người.

Lão không đợi Âu Dương Cấp mở miệng, nói tiếp :

- Hà huống, hấn thật sự không phải không muốn kết giao bằng hữu với chúng ta, hấn làm vậy, chỉ vì hấn không muốn làm liên lụy đến ta.

Âu Dương Cấp thốt :

- Ồ?

Long Tứ gia âm trầm nói :

- Hấn không những tao ngộ chuyện cực kỳ bi thảm, tâm tình lại cực kỳ thống khổ, hơn nữa, nhất định có những mối ẩn tình bi thống, sở dĩ vậy cho nên không muốn tái giao bằng hữu.

Âu Dương Cấp hỏi :

- Ông nói hấn không muốn làm liên lụy đến ông, nhưng hấn không phải đã làm liên lụy đến ông sao, hấn điểm này phải biết chứ?

Long Tứ gia chậm chậm lắc đầu, thốt :

- Có nhiều chuyện, ta còn muốn hấn không biết.

Âu Dương Cấp nói :

- Ông vì hấn, không do dự đã thương môn hạ của Huyết Vũ môn, hấn không thấy sao? Huyết Vũ môn chỉ sợ đã kết thù, nhất định sẽ quấy nhiễu, hấn còn không biết chuyện đó sao?

Long Tứ gia im lặng một hồi lâu, lại chậm chậm thốt :

- Đừng có nghĩ hấn chỉ là một thiếu niên sơ xuất, có nhiều chuyện, ngươi cũng chưa biết.

Âu Dương Cấp hỏi :

- Chuyện gì?

Mục trung Long Tứ gia đột nhiên đầy vẻ bi phẫn oán độc, nói từng tiếng :

- Ngươi không biết bọn Phong đại ca, tại sao mà chết?

Âu Dương Cấp nhìn thấy ánh mắt của lão, đột nhiên như lạnh run, hỏi :

- Có phải... có phải bị bọn Huyết Vũ môn hạ thủ?

Long Tứ gia không trả lời, chén rượu trong tay “tách” một tiếng bẽ nát.

Âu Dương Cấp thối lui một bước, thét lớn :

- Ông biết? Tại sao chờ tới bây giờ mới nói ra?

Long Tứ gia nắm chặt hai tay, đáp :

- Bởi vì ta sợ người đi trả thù.

Âu Dương Cấp thốt :

- Tại sao lại không thể trả thù?

Lộ Tiểu Giai đột nhiên nắm quyền đập lên bàn, trầm giọng thốt :

- Ân còn chưa báo, làm sao đi báo thù?

Âu Dương Cấp chấn động toàn thân, lùi thêm một bước, ngã phịch trên ghế, mồ hôi xuất ra như mưa. Long Tứ gia chậm chậm mở bàn tay, máu chảy đầy tay, ghim đầy những mảnh chén.

Lão nhìn chăm chăm lên bàn tay bê bết máu, gần từng tiếng :

- Nợ máu đương nhiên phải trả bằng máu, hiềm một nỗi đại ân, chưa thể đền được.

Chúng ta cho dù có cùng Huyết Vũ môn huyết chiến, đồng quy ư tận, nhưng ân tình của người, ai sẽ trả đây?

Âu Dương Cấp đột nhiên đứng dậy, nói lớn :

- Tôi đã minh bạch, chúng ta trước hết phải báo ân, sao đó mới báo thù.

Long Tứ gia đột nhiên vỗ bàn một cái, mặt nở một nụ cười tươi, thốt :

- Không sai, đó mới chân chính là bản sắc nam nhân.

* * * * *

Không nói lời từ biệt, không nói lời cảm tạ, ngay cả một chữ cũng không nói, Tiểu Lôi rời khỏi khách sạn như thế đó.

Trước mặt hấn, cũng là một bóng đêm. Khi hấn đi đến chân núi, thì đã sáng.

Sương mờ mờ sáng sớm, phủ đầy mặt đất, rừng núi nhuộm dương quang một màu vàng chói như đồng lúa tươi mát.

Hấn đi chậm chậm trên núi, dáng điệu vẫn không khác lúc đi ra khỏi khách sạn, ngực vẫn ưỡn thẳng.

Vết thương đang nhói đau, nếu cúi mình đi lên, nhất định thoải mái hơn.

Nhưng hấn muốn ưỡn ngực. Đi dọc theo con suối trong vắt cạnh bìa rừng. Cánh rừng đào hoa vẫn y như cũ, còn người?

Hấn đứng dưới một cây dương hoa nở rộ, phảng phất như có chút dư hương của nàng, nhưng còn người nàng?

Roi xuống dòng suối đưa đẩy đến tận chân núi, đưa đẩy đến nơi xa xăm, nhưng đóa hoa roi cũng còn có thể nở. Người nàng một khi đi, chỉ sợ không bao giờ trở lại.

Ngực Tiểu Lôi ưỡn thẳng, cố sức, vết thương cơ hồ vỡ ra. Hấn không chùn chân.

Hấn không sợ lưu huyết, chỉ sợ òa khóc. Hấn đi bước dài, không quay đầu, đi qua khỏi rừng đào, trước mặt là nhà của hấn.

Đây vốn đã từng là một nơi đầy ấm áp, hạnh phúc, hiện tại đã thành một đồng gạch vụn.

Hấn bắt nhẩn hồi lai, bắt cảm hồi lai. Nhưng hấn phải trở về.

Vô luận có sợ hãi hiện thực tới cỡ nào, luôn luôn phải có lúc đối diện nó.

Trốn tránh vĩnh viễn không có dụng đích, cũng vĩnh viễn không bao giờ giải quyết được vấn đề. Tình huống hiện tại, hấn thật sự chơi trò cút bắt, tình

không phải với người khác, mà là với chính hắn.

Không ai có thể trốn tránh chính mình. Hắn nghiêng rặng, bước trên con đường về nhà, con đường quen thuộc.

Nhưng thân thể phụ mẫu hắn, đã bị thiêu rụi, nhất định không thể nhận ra. Hắn trở về, chỉ để làm tròn bổn phận của một hiếu tử.

Có thể phụ thân hắn lúc sinh thời đã bỏ qua quá nhiều chuyện, sau này có lẽ những chuyện hắn nghe quá bi oán thống khổ. Nhưng hiện tại, tất cả đều đã là quá khứ...

Tất cả đã là quá khứ, nơi hỏa hoạn cũng đã được dọn dẹp, vẫn còn trên bờ núi xanh thẳm, nhiều ngôi mộ mới.

Một lão già đầu bạc lưng gù, đang vài rượu trên mỏ cúng tế. Tiểu Lôi ngừng chân.

Ai đã lo liệu những chuyện này cho hắn, ân tình này làm sao hắn có thể hồi đáp?

Lão già chậm chậm quay đầu, trên mặt toàn nếp nhăn, nở một nụ cười cay đắng.

Hạnh Hoa Ông, con người trượng nghĩa không ngờ chính là Hạnh Hoa Ông chủ quán rượu. Tiểu Lôi nhìn lão, hắn cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, một tiếng cũng không nói được.

Hạnh Hoa Ông đi tới, mục trung cũng không ngăn được nước mắt nóng hổi trào dâng, dịu dàng vỗ vai hắn, miễn cưỡng cười nói :

- Ngươi đã về, rất tốt, cuối cùng ngươi cũng về.

Tiểu Lôi nghiêng chặt răng, thốt :

- Tôi...

Hạnh Hoa Ông nói :

- Ta biết tâm tình của ngươi, ngươi không cần nói gì, cũng bất tất phải cảm kích ta, những chuyện này ta không làm nổi cho ngươi đâu.

Tiểu Lôi không nhịn được, hỏi :

- Không phải ông? Là ai?

Hạnh Hoa Ông thốt :

- Hắn vốn không muốn ta cho ngươi biết, cũng không muốn ngươi cảm kích hắn, nhưng ta...

Lão thở dài, nói tiếp :

- Người nghĩa khí như vậy, một hảo hán trên giang hồ có huyết tính như vậy, cả mấy chục năm nay ta chưa hề thấy qua, ta nếu không muốn dây dưa với ngươi, sẽ không để ngươi giao du bằng hữu với hắn, ta thật sự an tâm...

Tiểu Lôi nắm vai lão, hỏi :

- Thật ra người này là ai?

Hạnh Hoa Ông thốt :

- Long Tứ gia.

Tiểu Lôi đột nhiên nói lỏng tay, thốt :

- Là ông ta?

Hạnh Hoa Ông đáp :

- Ông ta đến chỗ ta, hỏi về lai lịch ngươi, nhưng nếu ta không nói cho ngươi biết, có lẽ ngươi không bao giờ biết ông ta quan tâm đến ngươi.

Tiểu Lôi ngẩng đầu lên trời, thì thầm :

- Tại sao ông ta lại phải làm vậy? Tại sao...

Hạnh Hoa Ông thốt :

- Bởi vì ông ta nghĩ ngươi cũng là một hảo nam nhi, ông ta muốn kết giao bằng hữu với ngươi.

Tiểu Lôi nắm chặt tay, không biết hấn làm sao có thể không chế, mực trung của hấn đầy lệ nóng, một giọt cũng không trào ra.

Cũng không biết bao lâu sau, hấn mới chậm chậm đi đến hàng mộ mới, quỳ xuống đằng trước.

Bia mộ đá xám, chữ mới khắc, nhưng hấn không thấy rõ, mắt hấn đã nhạt nhòa.

Hạnh Hoa Ông nhìn hấn đăm đăm, đột nhiên nói :

- Khóc đi, muốn khóc thì hãy khóc, trên thế gian vốn chỉ có những nam nhi đầy huyết tính, đầy dũng khí, mới dám khóc to.

Tiểu Lôi nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào da thịt, vết thương trước ngực cũng vỡ ra.

Ngực hấn ươn thũng, máu đã nhuộm đỏ áo hấn, nhưng nước mắt hấn, cũng vẫn còn giấu trong nhãn tình, giấu trong tim, những nơi không ai thấy được. Hấn thả lưu huyết, tuyết bắt lưu lệ.

Trên thế gian này nước mắt nào có thể bi thảm hơn cảnh này?

Gió thổi qua, gió rất lạnh. Hạnh Hoa Ông im lặng gạt nước mắt, quay đầu, nhìn đồng gạch vụn trên đất.

Gió lùa hương thơm từ dãy núi xa xa đến, mang theo những hạt giống phương xa.

Hạnh Hoa Ông trầm tư, hồi lâu lắm bầm :

- Năm nay chưa dùng được, đợi xuân sang năm, một mảnh tro tàn này, nhất định có thể khai hoa kết trái.

Thế gian một khi còn có gió, còn có đất, nhân loại tựu trung còn hy vọng tồn hữu.

Vô luận là lực lượng đáng sợ nào, cũng vô phương hủy diệt hoàn toàn.

Đêm, trên núi không có người.

Giữa ngọn gió đêm lại truyền vang tiếng khóc bi ai, như sói hú giữa băng nguyên, như khi gọi bầy giữa hoang vu.

Hạnh Hoa Ông chống gậy, một mình dưới chân núi bao la trong đêm tối, nếp nhăn ngang dọc trên khuôn mặt già cỗi.

Lão thật sự không thể hiểu được thiếu niên cô độc quật cường đó.

Tiếng khóc vẫn chưa dừng, thiếu niên đó vẫn còn tràn đầy bi phần sàu khổ, khóc suốt đêm trường.

Hạnh Hoa Ông lắm bầm :

- Hải tử khờ dại, tại sao ngươi lại phải đợi không còn ai rồi mới khóc? Tại sao ngươi lại phải chịu đựng một mình?...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Hoa Yên Vũ Giang Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hữu tình

Tiêm Tiêm cúi đầu, từ từ nhấp chén rượu.

Rượu màu thúy lục, ánh hồng tỏa ra từ cái lồng đèn mỏng như cánh con ve sâu, rọi lên bàn tay nàng. Bàn tay thanh tú mềm mại.

Đôi mắt của Kim Xuyên, chăm chăm nhìn thẳng lên bàn tay nàng. Hiện tại y không còn nhìn lên nữa. Y muốn nhìn chỗ nào, tự tiện nhìn chỗ đó.

Hiện tại thời gian y ở trong phòng nàng, cũng càng lúc càng lâu hơn, muốn đuổi y ra, không phải dễ dàng. Y từ từ coi nàng như là đã thuộc về y.

Tiêm Tiêm cúi đầu, nhìn lên y phục trên người. Y phục màu bích lục như hồ thủy, viền màu phi thúy, không những chất liệu cao quý, thủ công cũng rất tinh trí. Bộ y phục này y mua cho nàng.

Những ngày qua, nàng ăn, mặc, dùng, tất cả đều bắt nguồn từ cái túi da đeo bên hông y. Nàng cũng biết muốn đuổi y ra không phải dễ dàng.

Tối nay, y chừng như quyết tâm lưu lại phòng nàng, y uống rất nhiều.

Vô luận là ai muốn đạt được cái gì, cũng phải trả một cái giá.

Đặc biệt muốn làm cho đàn ông hy sinh vì mình, người đàn bà cũng nhất định phải thành một con vật hiến tế, trên một phương diện nào đó.

Tiem Tiem thở dài trong tâm, nàng đã chuẩn bị hy sinh. Nhưng sự hy sinh của nàng có đáng không?

Ánh đèn cũng soi trên mặt Kim Xuyên. Y quả thật là một hảo nam nhân, vừa anh tuấn, vừa thanh tú, lại vừa rất dịu dàng, hơn nữa còn rất thấu hiểu thông cảm, rất thấu hiểu cách làm cho nữ nhân hoan hỉ.

Y cơ hồ vĩnh viễn bình tĩnh. Nhưng bên trong thân thể yên tĩnh hấp dẫn đó, tàng khóa một tâm địa ra sao?

Tiem Tiem không dám nghĩ. Nàng sợ nghĩ nhiều sẽ thấy ra những điều ghê tởm.

Hiện tại không phải nàng nên nghĩ y là người đàn ông đáng tin cậy nhất sao? Không phải chân tâm đối xử với nàng sao? Không phải có một gia thế rất tốt sao?

Mục quang của nàng len lén liếc cái túi da đeo bên hông y. Những ngày qua, mọi chi tiêu, đều từ cái túi da đó mà ra.

Y tịnh không nhăn nhó, nhưng hiện tại trong cái túi da đó còn bao nhiêu?

Nghĩ tới chuyện đó, nàng chợt cảm thấy xấu hổ, nhưng nàng vốn không thể không nghĩ tới.

Nàng có thể bỏ quên chuyện gì khác, nhưng không thể không tìm một người cha đáng tin cậy cho hài tử trong bụng.

Nếu là Tiểu Lôi, đương nhiên hoàn toàn khác. Vì hắn, nàng có thể nằm ngủ trong chuồng ngựa, mỗi ngày chỉ uống nước lã, bởi vì nàng yêu hắn.

Một người đàn bà vì người đàn ông mình yêu thương, vô luận khổ cực tới cỡ nào, vô luận bất cứ cái gì, vẫn tình nguyện cam tâm chịu đựng.

Nhưng nàng nếu không thật sự thích người đàn ông đang muốn nàng hy sinh, phải đòi hỏi một cái giá rất cao.

Vào những lúc này, sự cân nhắc của đàn bà chu mật hơn của đàn ông rất nhiều, cũng vô cùng lạnh khốc, tàn nhẫn.

Tiem Tiem cúi đầu, nhìn đăm đăm trước cái chén không. Kim Xuyên cũng đang nhìn nàng đăm đăm, đột nhiên mỉm cười, nói :

- Nàng đang nghĩ gì vậy? Không muốn cùng đi với ta sao?

Tiem Tiem cúi thấp đầu, nói nhỏ :

- Tôi muốn đi với chàng, nhưng..

- Nhưng làm sao?

- Tôi... tôi luôn luôn nghĩ rằng, đại sự như vậy, quyết không nên quyết định vội vã, luôn luôn trước tiên nên về nói với phụ mẫu chàng một tiếng.

Kim Xuyên trầm mặc.

- Tôi biết chàng chắc nghĩ tôi quá đa sự, nhưng, tôi là một nữ nhân lĩnh đỉnh cô khổ, cũng không có bằng hữu, không có thân nhân, sau này nếu chàng...

Nàng đỏ mặt, cắn nhẹ môi :

- Sau này nếu chàng ăn hiếp tôi, tôi cũng còn có chỗ nương thân.

Lý lẽ của nàng, rất uyển chuyển thuyết phục, nhưng ý nghĩa quá rõ ràng, nếu anh muốn lấy tôi, phải có mệnh của cha mẹ, có tiếng môi giới, phải danh chính ngôn thuận chính thức thành hôn.

Điều kiện này kỳ thực tính toán cũng không thái quá, đa số nữ nhân khi chuẩn bị hy sinh, cũng dùng điều kiện tương tự.

Kim Xuyên trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên thở dài một tiếng :

- Thân thể của ta, hình như chưa hoàn toàn kể rõ cho nàng biết.

- Chàng chưa kể.

- Ta cũng như nàng, là một cô nhi không có cha mẹ, ngay cả quan hệ bằng hữu cũng không có nhiều.

Tâm tư Tiem Tiem chìm xuống, cơ hồ như một người chìm nhanh xuống biển sâu, đột nhiên phát hiện một cành cây nắm lấy để gượng mình, kỳ trung cũng không được, lại chìm nhanh.

Kim Xuyên nhìn nàng, mục trung để lộ một sự đắc ý xảo quyết, thanh âm lại càng dịu dàng hơn :

- Cả hai ta đều cô khổ như nhau, cho nên càng phải tương ứng hỗ trợ nhau, nàng nói có phải không?

Tiêm Tiêm không nói gì, nàng không biết nên nói gì? Bên ngoài hiện giờ đột nhiên có tiếng vó ngựa, tiếng chuông, tiếng chuông nhỏ êm dịu như kim ngọc. Tâm Tiêm Tiêm giật thót, nàng biết là ai.

Trưa nay, bọn họ đang nghỉ chân uống trà trên đường, đã thấy nhóm người đó.

Thực ra nàng chỉ thấy có một người.

Người này niên kỷ không lớn lắm, so với những người trong nhóm còn trẻ hơn nhiều, nhưng theo cách cư xử của những người khác, gã nhất định là chủ nhân của họ.

Đó không phải là vì những gì trên người gã toàn là đồ hoa quý đắt giá hơn người khác, cũng hoàn toàn không phải vì trên ngựa của gã có gắn chuông vàng, không phải vì gã ngồi trên yên ngựa đeo một thanh trường kiếm bảo thạch.

Đó chỉ là vì phong vận của gã, khí chất của gã. Có người trời sinh ra đã phảng phất cao quý hơn người khác một bậc, gã là dạng người này. Gã rất quý phái, đứng giữa đám đông, giống như con hạc giữa đám gà.

Khuôn mặt hắn cũng rất thanh tú, nhất cử nhất động tuyệt không vượt quá quy củ, nhưng thần khí tự nhiên xung động nói lên một ngạo khí ngút trời, tựa chừng trong mắt không hề có bóng ai.

Nhưng lần đầu tiên thấy nàng, đôi mắt hữu thần đó liền chăm chăm đóng đinh trên cơ thể nàng, không một chút rụt rè nhút nhát, không một chút cố kỵ.

Một người nhìn ngó người ta như vậy, nếu không muốn chiếm hữu lấy, tuyệt không ra tay, gã không muốn chiếm hữu lấy nàng sao?

Tiêm Tiêm hốt nhiên thở gấp. Nàng đương nhiên thấy đám người đó ra đi, hiện tại sao lại quay đầu trở lại?

Trở lại vì nàng?

Kim Xuyên cũng nghe tiếng chuông bên ngoài, đột nhiên đứng dậy, kéo cửa sổ xuống, khóa cửa. Sắc mặt y chừng như có chút xám xanh.

Tiêm Tiêm đột nhiên nhớ lại, hồi trưa khi y thấy gã công tử quý phái, sắc mặt cũng có chút thay đổi, lại còn kéo nàng đi nhanh, đi vào phòng.

Y không phải sợ người đó sao? Người đó là ai?

Tiêm Tiêm chừng như nghe ai đó gọi gã là “tiểu hầu gia”, nàng chừng như thấy đám tùy tùng của gã trên võ đạo có khắc một chữ “Triệu” rất lớn.

Nàng tịnh không nghe thấy rõ mà cũng không nhìn thấy rõ, một người con gái, nếu muốn thể hiện ý tứ tốt đẹp, không thể nhìn, cũng không thể nghe chuyện của người ta.

Nhân mã đã an ổn, bên ngoài lại tĩnh tại.

Khuôn mặt tái mét của Kim Xuyên, lúc đó mới phục hồi chút huyết sắc. Uống không biết bao nhiêu chén rượu rồi, ho khê :

- Ta hồi này hỏi nàng, nàng không trả lời sao?

- Chàng... chàng hỏi cái gì?

- Hai ta giống như một loài, trời sinh ra để cùng nhau ứng thủ cùng một chỗ, ta dù có đối xử với nàng không tốt, nhưng cũng có mặt để nói chuyện... Nàng còn lo lắng gì nữa?

Bàn tay của Kim Xuyên, đột nhiên giờ ra nắm lấy tay nàng, nàng để y nắm, vô luận ra sao, nàng không thể đối với y một cách lãnh đạm.

Nhưng thân người của y cũng xa đến gần, còn bàn tay kia, ôm lấy eo nàng :

- Nàng biết mà, ta lần đầu gặp nàng, liền thương nàng.

Thanh âm của y dịu dàng như đang thì thầm :

- Từ ngày đó trở đi, ta không thể quên được nàng, mơ cũng mơ về nàng, ta thường nghĩ giả như nàng...

Đêm xuân, u thất, hôn đăng, không có nhiều nữ nhân có thể kháng cự lại những lời đường mật của nam nhân như vậy.

Nhưng Tiêm Tiêm lại ngắt chặn những lời ngọt ngào của y :

- Chàng thường thường không phải nghĩ rằng, hy vọng tôi tức giận Tiểu Lôi càng nhiều, tạo cơ hội tốt để chàng chiếm giữ lấy tôi.

Kim Xuyên biến sắc, miễn cưỡng cười :

- Nàng đã hứa với ta, vĩnh viễn không nhắc đến hắn, vĩnh viễn không còn nghĩ về hắn.

Thần sắc ôn nhu của Tiêm Tiêm, chợt biến thành lạnh lùng như băng giá :

- Tôi vốn không muốn nghĩ tới hắn nữa, nhưng một khi tôi gặp mặt chàng, liền nghĩ tới hắn, bởi vì chàng vốn là hảo bằng hữu của hắn, chàng vốn không nên đối với tôi như vậy.

Sắc mặt của Kim Xuyên chung quy hoàn toàn biến đổi giống như đột nhiên bị người ta tát vào mặt một chưởng, Tiêm Tiêm cười lạnh nhìn y.

Nàng vốn theo y chỉ vì một điểm, để sống, vì tương lai của đứa trẻ, thậm chí nàng có lẽ còn chịu cho hắn chiếm lấy tất cả.

Trên thế gian làm sao mà không có chuyện đàn bà vì sinh sống mà để cho một người đàn ông xấu xa chiếm lấy hiện tại.

Tình huống chừng như đột nhiên cải biến.

Nàng chợt có một cảm giác kỳ diệu, cảm thấy mình cao quý hơn người, tốt đẹp hơn người. Cái cảm giác đó có từ khi nào? Nàng không rõ lắm. Người đàn bà vốn thường có những cảm giác lạ lùng kỳ quái giống như bản năng của dã thú. Bọn họ nếu không có những cảm giác như vậy để sống trong cái thế giới của nam nhân này, làm sao có thể dễ dàng hơn được.

Tiêm Tiêm không còn cúi đầu, đầu của nàng ngẩng cao.

Kim Xuyên trừng mắt nhìn nàng, trong mắt cơ hồ chứa đầy tia máu, thốt :

- Nàng nói ta không nên đối xử với nàng như vậy, nhưng nàng có biết tại sao ta có thể đối xử với nàng như vậy?

- Tại sao?

- Chính là vì nàng, chính là nàng muốn ta đối xử với nàng như vậy, vốn chính là nàng đã cám dỗ ta.

Tiêm Tiêm cười, cười lạnh - đàn bà nếu cười lạnh để hỏi đáp, nếu là một người đàn ông thông minh, tốt hơn hết là chạy xa.

Kim Xuyên chừng như thấy nàng cười mỉa :

- Nàng nếu không vì muốn cám dỗ ta, sao lại xếp y phục cho ta, sao lại lên cổ ý xé rách bộ y phục đó?

Tiêm Tiêm ngậm cằm.

Kim Xuyên đột nhiên cười cuồng dại, cười cuồng dại, chỉ mặt nàng :

- Nàng nghĩ ta cái gì cũng không biết? Nàng nghĩ ta là một ngốc tử? Nàng nghĩ ta đã bị nàng mê hoặc?

Tiêm Tiêm nhìn y, chỉ cảm thấy người mình đang nhìn, chưa có ai lạ mặt hơn.

Nàng quả thật lần đầu tiên nhìn thấy rõ người này.

Dưới cái vỏ bình tĩnh tốt đẹp của y, tàng ẩn một tâm địa, không những xấu xa hơn những gì nàng có thể tưởng tượng, mà còn xảo quyết hơn những gì nàng tưởng tượng được.

Điều gì đã làm cho y lộ rõ bộ mặt thật? Vì rượu? Hay là vì y biết không còn phương pháp nào lừa gạt được nàng hồng lấy được nàng?

Vô luận như thế nào, nàng phát giác hoàn toàn không quá trễ.

Nàng bình tĩnh đứng dậy, hiện tại nàng không thềm nói với hắn, hiện tại đã đến lúc bước đi.

Tự toán nàng có biết một khi đi ra, không thể sống nổi, nàng cũng phải đi ra. Bởi vì nàng đã chết trong tâm của hắn.

Kim Xuyên trừng trừng nhìn nàng, đột nhiên hét lớn :

- Nàng muốn đi?

Tiêm Tiêm mỉm cười, điềm đạm mỉm cười. Giây phút này, nàng cười đơn giản không khác gì một lời vũ nhục.

Nàng tiếp tục bước, nhưng y chạy tới, nắm lấy nàng, ôm chặt.

Bàn tay hần cũng lập tức vũ nhục nàng, thờ hớn hèn, cười thô bỉ :

- Đây vốn là nàng muốn, nàng oán ta không được.

Tiêm Tiêm vùng vẫy, vùng vẫy cũng không thoát được, cuối cùng nhịn không được phải la lớn :

- Buông ta ra, để cho ta đi..

Ngay lúc đó, cánh cửa chợt mở rộng.

Cánh cửa bên trong có cài then, lúc này không biết vì sao, then cài cơ hồ đã mục nát. Ánh đèn rọi qua khung cửa, rọi trên bóng dáng một người.

Người này cao ráo anh tuấn, y phục trắng như tuyết, tay chống nạnh, trên hông đeo dây lưng bạch ngọc, ngoài ra, trên người không có trang sức nào khác, gã không cần trang sức nào khác.

Gã chống cả hai tay, đứng tĩnh tại ngoài cổng, tĩnh tại nhìn Kim Xuyên, mục quang ba phần khinh miệt, bảy phần kinh tởm, điềm đạm thốt :

- Nàng nói nguoi không nghe sao?

Kim Xuyên nhìn thấy người này, thần sắc biến đổi ngay lập tức, toàn thân cơ hồ cứng ngắc, một hồi lâu sau, mới miễn cưỡng gật đầu.

Tiêm Tiêm đập mạnh, nàng quả nhiên không tính sai, gã quả nhiên trở lại tìm nàng, quả nhiên kịp thời xuất hiện. Nàng cũng biết gã trở lại để mang nàng đi, tuyệt không thể để nàng đi mất.

“Tiểu hầu gia thiếu nữ tâm động”.

Hà huống gã còn là một mỹ nam tử lâm phong ngọc thụ. Tiêm Tiêm nhắm mắt, nàng nhắm mắt tưởng tượng, tất cả những gì tiếp cận sắp nắm lấy, nàng hoàn toàn chưa tiếp cận qua.

Hầu Môn vinh hoa phú quý, sống một lối sống xa hoa, trang hoàng châu quang bảo khí - nàng hiện tại gần như thấy được để nắm lấy, thậm chí tiếp xúc để nắm lấy.

Nhưng không biết vì cái gì, một khi nàng nhắm mắt, trong tâm nàng lại chỉ có bóng dáng một người.

Một người quật cường, cô độc, kiêu ngạo, một người vĩnh viễn bất khuất. Tiểu Lôi.

Nàng cho dù có cả thế gian, chỉ cần một khi Tiểu Lôi vẫy tay gọi nàng, nàng cũng có thể bỏ tất cả, cùng hần lưu lãng thiên nhai.

Hận thâm sâu, yêu cũng thâm sâu, giây phút này tình yêu lẫn hận cừu khắc sâu vào tâm tưởng, làm nhòa những hứng thú khác của nàng.

“Tuyệt không thể nghĩ về hần, hiện tại tuyệt không thể nhớ về hần”. Cơ hội đã đến rồi, nàng nhất định nắm cho được.

Bàn tay của Kim Xuyên đã nói lỏng, nàng thoát thân ngay lập tức, đứng đằng sau tiểu hầu gia, nhẹ nhẹ nắm tay gã, giọng run rẩy :

- Xin đuổi hần đi đi, đi ngay lập tức.

Tiểu hầu gia lạnh lùng nhìn Kim Xuyên, lãnh đạm thốt :

- Nàng nói nguoi không nghe sao?

Kim Xuyên nghiêng răng, trong mắt ánh đầy giận dữ thù ghét, chung quy miễn cưỡng gật đầu.

Tiểu hầu gia hỏi lại :

- Nàng nói gì?

Kim Xuyên đáp :

- Nàng... Nàng muốn ta đi.

Nói xong, toàn thân hần run rẩy vì giận dữ thống khổ, run như con chó mới thoát khỏi băng thủy.

Hần chung quy cũng thấu đáo được cảm giác bị người ta phản bội, chung quy cũng thấu đáo cái cảm giác đó đau đớn đến chùng nào.

Tiểu hầu gia điềm đạm nói :

- Nàng muốn nguoi đi, sao nguoi không đi?

Kim Xuyên nắm chặt song quyền, tựa hồ hận không thể một quyền đâm vỡ mặt của gã thiếu niên ngạo mạn lạnh lùng đó.

Tiểu hầu gia chừng như không thèm để mắt tới y, quay đầu, nhìn Tiêm Tiêm chăm chăm.

Thấy lệ ngân trên má nàng, mục quang của gã lập tức hóa thành ôn nhu.

Tiêm Tiêm tấm tức khóc, nhưng ai biết được những giọt lệ kia rơi vì ai? Một khi Tiểu Lôi có thể nhìn nàng giống như gã ta, một khi... - nỗi thống khổ trong tâm nàng đột nhiên như cơn bão xô thân nàng té dựa vào người gã, òa khóc nức nở.

Tiểu hầu gia im lặng rút ra một cái khăn tay lụa, dịu dàng chùi sạch lệ trên mặt nàng. Bọn họ chừng như không biết trong phòng còn có một kẻ thứ ba.

Kim Xuyên nghiêng răng, trừng trừng nhìn bọn họ, toàn thân cơ hồ muốn nổ tung, nhưng cuối cùng, y thờ ra, cúi đầu :

- Được, ta đi.

Chỉ mới trước đó, cả căn phòng như thuộc về y.

Nhưng tình huống chợt cải biến, không còn gì liên quan đến y, một người vốn sắp thành vợ y, hiện tại nhìn y như nhìn một con chó - một con chó lạ.

Bầu trời đầy sao, đêm mát như nước. Kim Xuyên cúi đầu, chậm chậm đi ra - đi ngang qua bọn họ.

Không ai thèm để ý tới y, không ai nhìn y một lần.

Chỉ có cơn gió thổi từ nơi xa tới, thổi vào mặt y, lạnh như băng đá. Thế gian đột nhiên như đã bỏ rơi y.

Bị người ta bỏ rơi, bị người ta bán đứng, nguyên lai vốn thế lương, vốn thống khổ như vậy.

Hiện tại y cuối cùng cũng thấu hiểu, nhưng trong tâm y nhất định không có một tia hối cải, chỉ có oán độc. Y chỉ muốn báo phục.

Thị trấn tối đen, đạo lộ tối đen. Nhìn hoàn toàn không có một ánh đèn.

Bên đường có một trà đình thô kệch, trong bình nếu còn trà, chắc cũng đã nguội lạnh.

Kim Xuyên bước vào, ngồi trên lan can vông xuống.

Gió thổi xòa vào cây bạch dương, một con chó hoang cụp đuôi từ tàng cây chạy ra, vốn như muốn cầu xin y trợ giúp, nhưng nhìn y hai cái, tự nhiên cụp đuôi bỏ đi.

Thế giới này tại sao quá lạnh khốc? Ai gây ra hậu quả này? Có phải là y không?

Y đương nhiên không muốn nghĩ như vậy, chỉ có một người thông minh nhất, thành thật nhất, tao ngộ đã kích lớn như vậy, mới có thể tự kiểm thảo lấy mình.

Y có lẽ rất thông minh, nhưng tuyệt không thành thật.

- “Vô luận không còn ai có quan hệ với ta, ta cũng còn cái này...”

Nghĩ tới đây, khóe miệng y không nhịn được nở một nụ cười thỏa mãn, không cầm được tay thò vào cái túi da bên hông.

Túi da có một nhúm trân châu trong vắt, một sấp ngân phiếu mới tinh.

Y sờ những thứ đó nhẹ nhẹ, lập tức có một cảm giác ấm áp thỏa mãn truyền từ đầu ngón tay đến tận cùng nội tâm sâu thẳm.

Thứ cảm giác thậm chí có thể so sánh với chuyện vuốt ve bộ ngực của thiếu nữ, có thể làm cho y thỏa mãn cùng cực.

Y hoàn toàn trầm đắm trong thứ cảm giác đó, y bắt đầu mơ tưởng đến bờ ngực tròn trịa căng đầy.

* * * * *

Tiểu Lôi nằm phục trên đất, không biết đã khóc bao lâu rồi, đã bắt đầu nghe được cả tiếng khóc của chính mình, liền cảm thấy kinh ngạc.

Hắn không bao giờ nghĩ mình có thể khóc thất thanh, không bao giờ tưởng tiếng khóc của mình đáng sợ như vậy. Bao nhiêu năm qua, hắn chỉ nghe được một thanh âm giống như vậy.

Hắn thấy ba con sói hoang bị thợ săn truy cản, bức nhập tuyệt lộ, loạn tiễn lập tức như mưa bão bắn tới, hai con sói già, một con đực và một con cái ranh khéo trốn mình vào sơn huyệt, chung quy thoát thân được.

Nhưng con sói nhỏ hiển nhiên kiệt lực, hành động trì hoãn, đến được động khẩu, đã bị ba mũi tên găm vào mình.

Con son cái hiền nhiên là con mẹ, cho nên lúc đó bất chấp nguy hiểm, từ trong son huyết phóng ra, ngậm đưa con thụ thương trong miệng đi vào chỗ an toàn.

Tới lúc đó bọn thợ săn đã quát ngựa theo kịp, một đao chém thẳng lên mình sói mẹ.

Trong miệng còn ngậm con thơ, quý người trên đất, quý giữa vùng máu, vẫn không ngừng vùng vẫy đi tới.

Chỉ tiếc sức lực đã chảy theo huyết dịch. Tuy chỉ còn cách động khẩu có hai tấc, không còn đủ sức để tiến vào.

Con sói cha đó, nhìn vợ mình vùng vẫy chịu khổ, trong đôi mắt xám thê lương chừng như hình thành lệ châu tuyệt vọng.

Nỗi thống khổ của hùng lang còn kịch liệt hơn, thân thể run rẩy, đột nhiên phóng ra khỏi động, cắn vào yết hầu thư lang, giải thoát nỗi thống khổ của thê tử, lúc đó thì bọn thợ săn đã vây chặt, con sói nhìn thê tử thêm một lần, đột nhiên ngẩng đầu hú thâm.

Sau nhiều tiếng hú thê lương ngút trời, đám thợ săn nghe không khỏi động dung, hẩn từ xa nhìn thấy, không những mắt nhắm lệ, dạ dày cũng co thắt, ói cả nửa canh giờ mới hết.

Hiện tại hẩn phát giác, tiếng khóc của mình hiện giờ, không khác gì tiếng sói tru hôm đó, hẩn gần như nhin không được muốn nôn mửa.

Lệ đã khô, máu lại chảy. Khóc, cũng là một sự vận động kịch liệt.

Một người thật sự khóc cay đắng, không chỉ dốc toàn tâm toàn ý, mà còn dốc toàn sức lực.

Tiểu Lôi khóc như vậy.

Mặt mày hẩn chà trên đá trên cát, cũng bắt đầu róm máu. Hẩn không để ý.

Bóng tối trầm sâu, hẩn không còn biết hẩn đã ăn hồi nào, uống hồi nào. Hẩn không để ý.

Nhưng hẩn thật sự để ý lo lắng chuyện gì? Tại sao hẩn lại khóc?

Hẩn không phải là một con thú hoang, hẩn cũng không phải là một khúc gỗ, chỉ bất quá hẩn tự cường bách mình tiếp thụ mệnh vận bi thảm như loài dã thú, tự cường bách mình để mọi người thấy mình như là một khúc gỗ, chuyện đó không phải dễ dàng.

Trong gió chợt truyền đến một mùi thơm, không phải mùi thơm của lá, cũng không phải mùi thơm từ núi xa.

Hẩn ngẩng đầu nhìn thấy nét thương hại trên mặt người đứng đằng trước bia mộ, một thân hình trắng như tuyết.

Nàng cơ hồ hồi phục vẻ cao ngạo lạnh lùng, nhãn tình mỹ lệ không còn vẻ thông cảm, cũng không còn vẻ trắc ẩn, chỉ một mực lạnh lùng nhìn hẩn.

Đợi tới lúc hẩn ngẩng đầu, nàng mới lãnh đạm hỏi :

- Ngươi khóc xong chưa?

Tiểu Lôi phảng phất biến thành một khúc gỗ.

Tuyết y thiếu nữ thốt :

- Nếu khóc xong rồi, thì nên đứng lên.

Tiểu Lôi gắng gượng. Toàn thân hẩn yếu ớt như một đứa trẻ sơ sinh, nhưng hẩn đã đứng lên.

Tuyết y thiếu nữ cười lạnh, thốt :

- Ta không ngờ súc vật cũng biết khóc.

Tiểu Lôi chậm chậm gật đầu, nói :

- Súc sinh vốn có thể khóc, con chó cái cũng có thể khóc.

Tuyết y thiếu nữ hỏi :

- Con chó cái?

Tiểu Lôi đáp :

- Ta là loài súc sinh, ngươi là con chó cái.

Sắc mặt tuyết y thiếu nữ biến thành tái nhợt, nhưng lại không phát nộ, lại mỉm cười :

- Ngươi nhận ra nữ nhân toàn là chó cái, có lẽ ngươi không nên khóc thương tâm như vậy.

Tiểu Lôi nhìn nàng, hiển nhiên chưa hiểu nàng nói gì.

Tuyết y thiếu nữ thốt :

- Con chó cái này ít ra chung thủy, ít ra không đi với người khác.

Đồng tử Tiểu Lôi đột nhiên co thắt, tiến tới một bước nhanh, song thủ bóp chặt yết hầu của nàng. Nàng không động đậy, không chống đỡ.

Trên khuôn mặt tươi cười có ý nhạo báng, lạnh lùng thốt :

- Ngươi bóp gãy tay ta, hiện tại lại còn mắng chửi ta, coi bộ cũng nên bóp cổ ta đến chết.

Móng tay Tiểu Lôi đầy cát đất, đâm vào da thịt trắng như tuyết trên cổ nàng, nhưng mồ hôi lạnh lại chảy đầm đìa trên người hắn.

Tuyết y thiếu nữ điềm đạm thốt :

- Ta để cho ngươi bẻ tay, để cho ngươi vũ nhục, cũng thà để cho ngươi bóp cổ chết, ngươi có biết tại sao không?

Tiểu Lôi không thể hồi đáp, không ai có thể hồi đáp. Nàng vốn có nhiều cách giết hắn, nhưng lại tình nguyện để cho hắn vũ nhục, để làm gì?

Tuyết y thiếu nữ lạnh lùng nói tiếp :

- Ta làm như vậy, chỉ vì ta thương xót cho ngươi, chỉ vì ngươi không đáng để ta động sát thủ.

Tay Tiểu Lôi đột nhiên bóp chặt, hô hấp của tuyết y thiếu nữ từ từ khốn đốn, để lộ những vết gân xanh.

Nhưng khuôn mặt tươi cười của nàng vẫn tràn đầy ý tứ khinh thị chế giễu, miễn cưỡng cười lạnh nói từng tiếng :

- Ngươi không xứng để cho ai giết ngươi, bởi vì ngươi đã tự hủy diệt mình, kẻ khác nằm trên giường cười to, ngươi chỉ là một con chó hoang nằm ở đây khóc rống.

Trong cổ họng Tiểu Lôi cũng phát ra tiếng nghẹn, chừng như có đôi tay vô hình bóp chặt :

- Kẻ khác? Ngươi nói ai là kẻ khác?

- Ngươi nên tự biết là ai.

- Ngươi... ngươi thấy họ?

Tuyết y thiếu nữ thờ hồn hèn, nghiêng răng đáp :

- Hiện tại ta chỉ thấy đôi tay ngươi.

Tiểu Lôi nhìn tay mình, nhìn vào móng tay đầy cát đất, chùng quy cũng chậm chậm nói lỏng tay.

Hắn nhìn tay mình, tựa tượng như nhìn thấy bàn tay người lạ, hắn gần như không thể tin đây là tay mình.

Đợi tới lúc hắn có thể thấy được chính mình, tâm lý hắn sẽ có cảm giác ra sao?

Có thể tin đây chính là hắn hay không?

Tuyết y thiếu nữ dựa vào bia mộ, thờ gấp lấy hơi, nhẹ nhàng xoa vuốt những dấu ngón tay in hằn trên cổ.

Một hồi lâu sau, nàng mỉm cười :

- Ta đã thấy bọn chúng, cũng thấy ả - ả đúng là một con chó cái ghê gớm nhất, cũng là một con chó cái đói khát nhất.

Tiểu Lôi giờ tay lên, nhưng bàn tay không tát vào mặt nàng.

Hắn đột nhiên bỏ đi. Khi bàn tay hắn hạ xuống, như hi mũi cho sạch, đi không quay đầu lại, còn tàn khóc hơn là vết đao chém trên mặt nàng, lệ nàng đã rơi.

“Ngươi cho dù không muốn gặp lại ta, không muốn nghe ta nói gì, cũng ít ra nên hỏi tên của ta chứ”.

“Ta cho dù là tình nhân của ngươi, hay là cừu nhân của ngươi, ngươi cũng ít ra nên hỏi tên của ta chứ”.

“Trong tâm của ngươi, không coi ta ra gì sao?”.

“Không lẽ ngươi đã quên hẳn ân oán tình cừu giữa chúng ta?”

Tâm nàng đỏ lẹ, mắt nàng lại khô ran. Nàng đột nhiên ngẩng đầu, đối diện thiên thượng phù vân, hét lớn :

- Ta là một con người, ta có tên tuổi, tên ta là Đinh Tàn Diễm..

* * * * *

Tiêu kỳ bay phát phối. Phát phối tiêu kỳ, cắm trên một cây đại thụ cao năm trượng.

Nhân mã nghỉ ngơi dưới tàng cây. Trong trà đình đối diện có sáu bảy bàn, hoàn toàn bị bọn người của tiêu cục chiếm cứ, hiện tại đã tới giờ ăn, trong trà đình không chỉ có trà, còn có đồ ăn và rượu.

Long Tứ ngồi ở bàn ngoài cùng nhất, nhìn ra ngoài lan can, nhìn thiên thượng phù vân, không biết đang nghĩ gì.

Âu Dương Cấp không ngừng gấp rút hồi thúc tiểu nhị bụng rượu thịt ra, ăn uống nhồm nhoàm, như muốn lên đường mau chóng.

Khi đĩa bụng lên tới bàn, bọn họ thấy Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi trên người đầy huyết tích, đây đó còn dính đầy cỏ, cát, đá, nhìn giống như một tên lưu lang tiểu tụy ốm đói.

Nhưng trong mắt hắn, vĩnh viễn ánh lên biểu tình kiên quyết bất khuất. Cho dù hắn quả thật tiểu tụy, mệt mỏi, nhưng hắn vẫn cường ngạo không đổi. Bất cứ một ai, bất cứ chuyện gì cũng không thể làm hắn thay đổi.

Long Tứ thấy hắn, trên mặt lập tức lộ vẻ hoan hỉ, đứng dậy vẫy tay hô to :

- Huynh đệ, Lôi huynh đệ, Long Tứ ở đây.

Lão không cần phải hô to, Tiểu Lôi đã đi vào, đi qua ngọn tiêu thương bên ngoài, lạnh lùng thốt :

- Tôi không phải là huynh đệ của ông.

Long Tứ vẫn cười tươi, chạy tới đón, vừa cười vừa nói :

- Ta biết, chúng ta không phải là bằng hữu, cũng không phải là huynh đệ, nhưng ngươi đến uống một chén, không được sao?

Tiểu Lôi đáp :

- Được.

Hắn bước dài vào trà đình, ngồi xuống, đột nhiên thốt :

- Tôi vốn đến tìm ông.

Long Tứ ngạc nhiên, ngạc nhiên một cách hoan hỉ :

- Tìm ta?

Tiểu Lôi nhìn chén trà, một hồi lâu sau, nói từng tiếng :

- Tôi không bao giờ muốn nợ tình cảm của ai.

Long Tứ nói ngay lập tức :

- Ngươi không nợ ta.

Tiểu Lôi thốt :

- Có.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Long Tứ chăm chăm :

- Chỉ vì người của Lôi gia, tôi lại để cho người họ Long mai táng.

Long Tứ lắc lắc đầu, cười khổ :

- Ta vốn biết lão đầu từ đó không thể tránh khỏi nói quá nhiều, trên thế gian người có thể giữ bí mật hình như càng ngày càng ít.

Câu nói của lão chưa dứt, Âu Dương Cấp đã gấp rút ngắt lời, nói lớn :

- Đây tình không phải là một chuyện xấu, nếu có người mai táng người nhà ta, ta cảm kích không hết.

Tiểu Lôi không một lần nhìn gã, lạnh lùng nói :

- Lần tới có bao nhiêu người nhà người chết, ta cũng có thể chôn họ cho người.

Âu Dương Cấp đỏ mặt, ngồi không yên, đứng cũng không yên.

Tiểu Lôi lại nói :

- Chỉ đáng tiếc ta không phải là người, ta một mực không có tập quán đó.

Âu Dương Cấp nói :

- Người... người muốn gì? Nhất định muốn cả gia đình ta chết để người mai táng, vậy mới huê được?

Tiểu Lôi không thèm để ý đến gã, ngẩng đầu nhìn Long Tứ, thốt :

- Tôi nợ ông mối ân tình này, nếu có trăm ngàn lượng, nhất định hoàn trả, vì tôi không có, cho nên tôi trả bằng sự hy sinh.

Thanh âm của hắn rần như mũi cương đao, nói từng tiếng :

- Vô luận ông muốn tôi làm gì, chỉ cần mở miệng nói một tiếng.

Long Tứ cười, thốt :

- Người có nợ ta chút ân tình cũng tốt, không nợ cũng tốt, một khi có thể uống cùng ta vài chén, tâm của Long Tứ này cũng mãn nguyện lắm rồi.

Tiểu Lôi nhìn lão đăm đăm, một hồi lâu sau, đột nhiên đập bàn :

- Mang rượu.

Rượu cay, Tiểu Lôi đổ đầy chén lớn, tay không ngừng, rượu cũng không ngừng, uống một hơi mười ba chén.

Mười ba chén rượu ít ra cũng sáu bảy cân. Sáu bảy cân rượu cay nóng đổ vào dạ dày, mặt của hắn lại hoàn toàn không cải sắc.

Âu Dương Cấp nhìn hắn, mục trung lộ vẻ kinh dị, đột nhiên đập bàn một cái, nói lớn :

- Hào hán tử đo bằng tửu lượng, Âu Dương Cấp ta cũng nên kính người ba chén.

Long Tứ vuốt râu cười lớn, thốt :

- Ta nghĩ không ra người cũng có lúc phục người khác.

Âu Dương Cấp la :

- Phục thì phục, bất phục thì bất phục.

Long Tứ nói :

- Được, vì câu này, ta cũng kính người ba chén.

Thêm sáu chén nữa, thần sắc Tiểu Lôi trắng nhợt không còn một chút huyết sắc, mục quang vẫn quật cường kiên định.

Hắn không còn uống rượu, mà uống nước mắt. Chén rượu nóng phù trợ dòng nước mắt theo rượu vào bao tử.

Những giang hồ hào kiệt ngồi xung quanh, bọn tiêu sư ngồi xung quanh, bắt đầu bao vòng quanh, trên mặt không thể giấu vẻ ngưỡng mộ. Đột nhiên có một người trong đám đi ra, đứng trong trà đình, là một lão nhân tóc bạc óm o.

Trong tay lão lơ lên một bao vải bó dài màu vàng, bên trong hình như tàng chứa một bình khí nhọn sắc.

Những cặp mắt của đám tiêu sư thấy có người nghênh ngang đứng ra như vậy, liền hỏi :

- Bằng hữu vào đây làm gì?

Lão già trầm mặt, thốt :

- Nơi đây không đến được ư?

Đám tiêu khách cũng trầm giọng hỏi :

- Cái bao vải của ngươi có gì trong đó?

Lão già cười lạnh :

- Ngươi hỏi làm gì? Chỉ bất quá là chân tướng kẻ sát nhân.

Gã tiêu khách cười mỉa :

- Nguyên lai nếu bằng hữu đến đây tìm phiền hà, thì quá dễ dàng.

Thân người gã ta ào tới, túm lấy ngực áo của lão già.

Ai ngờ được tay của hắn vừa giờ ra, lão nhân đã cầm cái bao tránh qua một bên, miệng la lớn :

- Không trách người ta nói bảo tiêu cũng giống hết cường đạo, nếu ngươi muốn cái chân tướng này, ta giao cho ngươi cũng không quan hệ gì.

Lão ta vừa la lớn vừa quay đầu chạy.

Gã tiêu sư muốn rượt theo, Long Tứ đã nhướn mày thốt :

- Để người ta đi, mở coi trong bọc có gì?

Trong bọc vải chỉ bất quá có một bức họa. Trên bức họa bám đầy bụi bặm, gã tiêu sư dụng lực lắc lắc, nhướn mày thối, nhưng cũng làm không gọn, đột nhiên nhảy mũi.

Bụi bặm chắc làm mũi gã khó chịu.

Long Tứ đón lấy bức họa, chỉ nhìn một cái, thần sắc đột nhiên biến đổi.

Trên bức họa là một lão nhân áo xanh đầu bạc trắng, một mình độc hành giữa sơn đạo, trong tay cầm cây dù giấy dầu.

Trên trời đầy mây đen, mưa rơi lất phất, trong mây thấp thoáng xích long trảo, cái đuôi rồng tàng ẩn, chừng như đã bị chặt đứt, máu nhỏ giọt xuống, nhỏ xuống cái dù giấy dầu trên tay lão già. Mưa cũng chừng như hòa với máu, biến thành màu hồng đỏ.

Thần thái lão già này rất nhàn nhã, ngẩng đầu nhìn trời, khoe miệng lộ rõ nụ cười.

Nhìn kỹ mặt lão ta, rõ ràng là lão đầu tử mang bao vào.

Long Tứ biến sắc, nhìn chằm chằm lão già trong tranh, mắt của Âu Dương Cấp hẳn lộ những tia máu đỏ, trên trán lộ sát khí, nắm chặt song quyền, cười lạnh thốt :

- Rất tốt, quả nhiên đã đến, đến còn hơi sớm.

Câu nói của hắn chưa dứt, gã tiêu sư hỏi nãy đột nhiên ngã gục, trên mặt hiện đầy biểu tình kinh hãi, một tiếng nói cũng không ra. Âu Dương Cấp tái mặt :

- Ngươi làm sao vậy?

Trong cổ họng gã tiêu sư nghẹn nghẹn áp úng, nhưng một tiếng cũng không nói được.

Long Tứ điềm tĩnh, trầm giọng thốt :

- Gã chắc trên đường bị trúng nắng, nằm nghỉ cũng tốt.

Âu Dương Cấp như muốn nói gì, nhưng bị ánh mắt của Long Tứ ngăn cản.

Tiểu Lôi cầm chén rượu, uống cạn chén, chừng như hoàn toàn không quan tâm gì đến sự việc.

Long Tứ đột nhiên mỉm cười, thốt :

- Lôi công tử tửu lượng quả là giang hải chi lượng, không ai sánh bằng, chỉ đáng tiếc tại hạ không thể phụng bồi.

Lão dù đang cười, nhưng cách xưng hô đã cải biến, câu nói cũng lãnh đạm cất họng.

Tiểu Lôi không hồi đáp, nâng hồ rượu, uống một hơi, “bình” một tiếng, những giọt rượu bắn tung tứ phía, đập bàn đứng dậy, thốt :

- Được, đi.

Long Tứ đáp :

- Lôi công tử xin cứ tự tiện.

Tiểu Lôi hỏi :

- Tự tiện là nghĩa gì đây?

Long Tứ miễn cưỡng cười :

- Lôi công tử và tại hạ vốn không cùng đi chung đường, hiện giờ cũng đã là giờ tốt, chia tay được rồi.

Tiểu Lôi nhìn lão đăm đăm, một hồi lâu sau đột nhiên tươi cười, thốt :

- Tốt, hảo bằng hữu, Long Cương Long Tứ gia quả nhiên là một hảo bằng hữu.

Long Tứ tự nhiên trầm mặt, thốt :

- Chúng ta không phải là bằng hữu.

Tiểu Lôi thốt :

- Phải.

Long Tứ lại thốt :

- Không phải.

Tiểu Lôi nói :

- Chúng ta không phải là bằng hữu cũng tốt, phải cũng tốt, tôi đi chung một đường với ông.

Long Tứ thốt :

- Không được.

Tiểu Lôi đáp :

- Được.

Long Tứ nhìn hẩn chằm chằm, một hồi lâu sau, đột nhiên ngẩng mặt thở dài :

- Ngươi sao lại nhất định muốn đi với ta?

Tiểu Lôi đáp :

- Bởi vì ta là loại người trời sinh có cái tính ương bướng như con la.

Hẩn vớ vai Âu Dương Cấp, thốt :

- Ngươi không phải đã nói vậy sao?

Âu Dương Cấp đáp :

- Không.

Tiểu Lôi thốt :

- Có.

Long Tứ nói :

- Làm con la nhất định không có lợi.

Tiểu Lôi thốt :

- Ít ra có lợi một điểm.

Long Tứ thốt :

- Ồ?

Tiểu Lôi nói :

- Con la ít ra không bán đứng bạn bè, khi bạn bè gặp nguy hiểm, nó không thể bỏ đi, cho dù ông có lấy roi đánh nó, nó cũng không nói gì, không bỏ đi.

Long Tứ nhìn hấn, trong mắt cơ hồ đầm lệ, đột nhiên ôm chặt hấn.

Bộ họ không phải nói gì nữa.

Hữu tình vĩ đại như vậy, có ai có thể nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Hoa Yên Vũ Giang Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Huyết dư lệ

Tiêm Tiêm cúi đầu, phảng phất không dám nhìn tiểu hầu gia đang ngồi đối diện, đáp lại câu hỏi của gã :

- Tôi họ Tạ.

* * * * *

Một lão nhân đầu bạc trắng vận thanh sam, độc hành nhàn nhã trên sơn đạo, khoe miệng hé một nụ cười thần bí quý quyết.

Đám mây đen trên trời đột nhiên phát ra một tiếng sét đình tai, chớp từ trên mây kích hạ, sáng chói như kim long.

Kiện mã chùn vó, người đứng lặng, đội ngũ tiêu xa lập tức đình đồn.

Long Tứ người ướt sũng, những giọt mưa tí tách rơi, đã thấm vào áo mưa. Thân người lão cơ hồ bị may dính trên yên ngựa, động cũng không động, nhần tình động cũng không động nhìn chăm chăm lên người lão nhân vận thanh sam đằng trước.

Lão nhân chừng như không thấy cả đoàn nhân mã, chỉ ngẩng đầu lên nhìn trời, thì thầm :

- Là thật, ai nói có phi long tại thiên? Ta có thấy đâu? Chỉ bắt quá thấy một con rồng chết.

Âu Dương Cấp hét lớn :

- Con rồng này không chết.

Nói dứt lời, trong tay gã đã rút ra ngọn Ô Sao Tiên nhắm hướng lão nhân quát tới, quả nhiên giống như một con độc long bay lượn.

Hai người chỉ cách nhau chừng hai khúc roi, Ô Sao Tiên lại có bốn khúc, đầu roi linh xảo uốn lượn như muốn quấn vào cổ lão nhân.

Lão nhân vẫn từ từ đi tới, mắt thấy Ô Sào Tiên quỵện tới, cây dù làm bằng giấy dầu trong tay đột nhiên phóng ra, chĩa xuống, lướt dọc theo trường tiên. Chớp mắt một cái, ngọn roi đã quấn ba vòng xung quanh cây dù.

Cây dù của lão nhân chọt bung ra, chỉ nghe “băng” một tiếng, phần đầu ngọn roi nhu nhuyễn đã bị đứt thành bảy tám đoạn. Âu Dương Cấp tái mặt, Long Tứ cũng không khỏi động dung.

Lão nhân nheo mắt mỉm cười, nhìn trên mấy đoạn roi rơi rớt, thì thầm :

- Con rồng này vốn phải chết.

Âu Dương Cấp hét lớn :

- Ngươi hãy coi lại lần nữa.

Thân người hần rướn lên, chân nhún trên bàn đạp, toàn thân rời khỏi yên, tà tà bay lên một trượng, lẳng không phiên thân, giang rộng tay chân, cả mấy chục điểm hàn tinh bắn ra như bão táp từ lưng, hông, áo, tay, chân.

Đệ nhất tiêu sư của Trung Nguyên tứ đại nhiếp cực, tuy nóng tính, võ công lại cực kỳ thâm hậu, lại còn là một cao thủ ám khí.

Vô luận ai chỉ trong một sát na có thể phóng ra mấy chục mũi ám khí, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Lão nhân nheo mắt nhìn, từ đầu đến chân không có một cử động, nhưng cây dù giấy dầu trong tay lại đột nhiên xoay vòng như cối xay, xoay nhanh tới mức như hóa thành một cái vòng sáng choang. Chỉ nghe “đình đình đình” liên hồi, mấy chục mũi ám khí đó đã bị hút vào vòng chấn động văng ra tứ phía.

Thủ pháp phóng ám khí của Âu Dương Cấp rất nhiều cách, có cái xoay vòng, có cái bay thẳng, có cái nhanh, có cái chậm, có cái hậu phát tiên chí, có cái tại không trung tương kích.

Vô luận dùng cách nào để phóng ám khí, một khi vừa đụng vào cây dù giấy dầu, lập tức bị chấn bay trở lại.

Bay trở lại đường cũ, muốn bắn vào Âu Dương Cấp cũng bắn không được. Âu Dương Cấp đã hạ mình trở lại trên yên ngựa, trừng mắt nhìn lão nhân, cây dù kỳ diệu trong tay lão ta, vô luận ai hiện tại cũng thấy, đương nhiên không phải là một cây dù che nắng che mưa bình thường.

Long Tứ trầm ngâm, đột nhiên thốt :

- Nguyên lai các hạ chính là “Diêm La Tàn” Triệu Phi Liễu Triệu đại tiên sinh.

Lão nhân nheo mắt cười cười, nói :

- Long Tứ gia quả nhiên có nhãn lực phi thường.

Long Tứ cười lạnh, nói :

- Triệu đại tiên sinh tự nhiên cũng đã gia nhập Huyết Vũ môn, quả là một chuyện không thể tưởng.

Diêm La Tàn thốt :

- Chỉ sợ chuyện ngươi không nghĩ ra có quá nhiều.

Lão nhân chột chí tay về phía con đường đằng sau lưng kế vách núi, hỏi :

- Ngươi coi lại coi ai đó?

Dốc dựng đứng, cây cỏ không sống nổi, có người nào đâu? Nhưng lão nhân vừa nói dứt lời, đột nhiên nghe “ùm” một cái, hòa tinh bắn tứ phía.

Một vật bay tà tà trên dốc, ghim thẳng vào vách núi cứng như sắt, nhìn kỹ chính là một cây Tuyên Hoa Đại Phù.

Tiếp đó, ở vách núi đối diện, bay ra một sợi dây dài, quấn quện vào đầu búa, căng ra thẳng thớm, chặn ngang đường.

Trường sách đen sì hắt ánh thiểm quang, lộ rõ những khúc bện chặt chẽ.

Bốn người từ xa đi trên dây, cơ hồ như là đi trên mặt đất bằng phẳng.

Người đầu tiên mắt beo râu xồm, áo phạch ngực, để lộ bộ ngực lông lá đen thui, phảng phất có ý phôi bày phô trương lông ngực như dã thú của y, phô trương khí khái nam tính.

Người thứ hai cao ráo đẹp mã, mặt trắng không râu, mặc trường bào dài thướt, đi chập chững, thắt lưng quấn một thanh kiếm mỏng eo lả.

Độ chừng bốn mươi lăm tuổi, vô luận là có râu mọc dài hay không có râu cũng không giấu được tuổi tác.

Người thứ ba là một đại hán cao ốm, mặt vàng như nghệ, trên lưng mang một thanh quý đầu đao.

Người thứ tư cũng cao ốm, nhìn chẳng khác gì một hoạt quỷ.

Bốn người này thân nhiên nhàn nhả đi xuống từ vách núi bên kia, tướng mạo tuy không lắm kinh người, nhưng khí phách không phải nhỏ.

Âu Dương Cấp cười lạnh :

- Nguyên lai Ngũ điện Diêm La toàn bộ đã gia nhập Huyết Vũ môn, quả là một chuyện đáng ăn mừng.

Triệu đại tiên sinh nheo mắt cười cười :

- Đã thấy Diêm La Tàn, ngươi cũng nên biết Diêm La Phủ, Diêm La Kiếm, Diêm La Dao, Diêm La Sách, tất cả cũng sẽ đến đây chứ.

Âu Dương Cấp thốt :

- Đây không phải là âm ty quỷ ngục, sao lại có nhiều diêm la đến vậy?

Triệu đại tiên sinh đáp :

- Đến vì muốn cái tiêu kỳ và tiêu xa của bọn ngươi.

Âu Dương Cấp nói :

- Không nhiều lắm, không biết bọn ngươi còn muốn cái gì?

Triệu đại tiên sinh đáp :

- Một khi tiêu kỳ và tiêu xa lưu tại đây, mỗi người để lại một tay một chân, ân oán giữa các ngươi và Huyết Vũ môn coi như thanh toán xong.

Âu Dương Cấp hỏi lại :

- Bằng không?

Triệu đại tiên sinh trầm mặt, thốt :

- Bằng không, ba mươi sáu cái đầu của bọn ngươi, toàn bộ rơi xuống.

Âu Dương Cấp đột nhiên cười cuồng dại, thốt :

- Được, đầu của bọn ta còn trên cổ, ngươi cứ qua lấy.

Triệu đại tiên sinh lạnh lùng thốt :

- Chuyện đó không khó gì mấy.

Long Tứ bất động, ngồi yên trên lưng ngựa, đột nhiên vỗ tay, hét to :

- Thương.

Văn tứ trường thương, mũi thương cột tua hồng anh đỏ như máu. “Đinh” một tiếng, trường thương găm trên đất, Long Tứ hét lớn :

- Long mã vốn muốn lãnh giáo tuyệt kỹ của Ngũ điện Diêm La, vị nào muốn lên trước?

Triệu đại tiên sinh đáp :

- Cả năm.

Lão ta nheo mắt cười cười, thốt :

- Cuộc tỷ võ này, việc chặn đường này, bất kỳ phương pháp nào cũng dùng.

Chữ cuối cùng vừa thoát khỏi miệng lão, Diêm La Kiếm trên dây đột nhiên phiêu phiêu phi khỏi, chớp mắt một cái, đã thâm nhập vào đội tiêu xa. Ánh kiếm nhoáng lên, một tiếng la thất thanh, huyết quang bắn tủa, thân người từ từ hạ xuống.

Người này tuy đi trên dây chập chững, xuất thủ cực kỳ triệt để, cực kỳ chuẩn xác.

Đại hán mặt vàng cũng phi thân lên, một đao chém xuống Âu Dương Cấp. Diêm La Sách uốn mình như trên trường sách, cây Tuyên Hoa Đại Phủ trên vách núi bay ra.

Diêm La Phủ giờ tay tiếp nhận, chém ngược một búa, chém từ trên đầu của Âu Dương Cấp chém xuống.

Âu Dương Cấp vừa tránh được một đao, hô thảm một tiếng té xuống đất.

Trường sách của Diêm La Sách quán vòng quanh tiêu kỳ, uốn cong tiêu kỳ.

Bên kia Triệu đại tiên sinh tiếp trường thương của Long Tứ gia. Trường thương tuy bay lượn như du long, nhưng thân hình của Triệu đại tiên sinh cũng nhanh nhẹn như tia chớp, xuyên trao không môn, nhất thời trường pháp của Long Tứ không thể thi triển được.

Hà hống lão không những phải lo cho những người kề cạnh, mà còn phải lo cho con ngựa bên dưới mình.

Lúc này Diêm La Phù đã xâm nhập vào giữa đội ngũ trấn xa, một kiếm một búa, một cương một nhu. Có tiếng la thảm, lại có năm người ngã gục.

Trường sách quán quanh tiêu kỳ, một tiêu sư lập tức nghênh đón, dùng thân bảo vệ tiêu kỳ, ai biết được trường sách vừa mới rút lại, đã quán chặt yết hầu của gã.

Chỉ nghe một tiếng “cách”, cái đầu của gã đã ngoẹo về một bên, toàn thân mềm nhũn.

“Ngũ điện Diêm La” đồng xuất đồng tiến, thân kinh bách chiến liên thủ công kích phối hợp rất chặt chẽ.

Hướng hồ trận chiến này, thời gian, địa điểm, tất cả đều do bọn chúng chọn lựa, có lẽ mỗi bước đi đều đã kinh qua một kế hoạch chu mật, cho nên xuất thủ chiếm hẳn ưu thế. Trận chiến này đối với Long Tứ mà nói, quả thật không tốt chút nào.

Tiểu Lôi ngồi trên yên ngựa, quan sát. Trận huyết chiến tuy đã khai diễn, nhưng không biết vì sao, không có tới một binh khí hướng về phía hắn.

Có lẽ vì hắn quá ốm o, quá dơ bẩn, quá ốm dơ cho nên người ta nghĩ rằng hắn không xứng để ra tay.

Hắn cũng chỉ ngồi đó, quan sát, con ngựa có nhảy dựng, hắn cũng vẫn ngồi bất động, chớp mắt cũng không chớp.

Thần kinh trên người hắn nếu không phải sắt đá, chắc hoàn toàn tê liệt. Nhưng hắn thân nhiên bất động, tại sao lại đến đây?

Hắn có phải chờ đợi cơ hội? Diêm La Kiếm kiếm quang như dây lụa trắng, đông tây nam bắc tung hoành, đột nhiên bước mạnh ba bước, phản thủ đâm một nhát dưới xương sườn của hắn.

Không thể thả hắn đi - ba mươi sáu mạng, tất cả phải lưu hạ.

Tiểu Lôi nhường mảy, nhưng cũng không chống đỡ, đột nhiên thấy tua hồng anh phát phói, mũi trường thương tà tà đâm tới, đỡ lấy trường kiếm.

Long Tứ hét lớn :

- Hắn không phải là người của tiêu cục, các ngươi không thể dả thương hắn...

Thanh âm đột nhiên đình đốn, chân trái đầm máu. Lão tuy đã đỡ một kiếm cho Tiểu Lôi, chân lại bị Diêm La Tàn rạch một đường bảy tấc trào máu, nếu không phải nhờ lão ngồi trên lưng con ô tuần mã đã kinh qua trăm trận, cái chân này đã bị chặt đứt.

Tiểu Lôi nghiêng chặt răng, mục trung tụ đầy nhiệt lệ.

Tới lúc này Diêm La Phù hãm nhập trùng vây, Diêm La Kiếm trường bào nhất triển, lập tức tả xung hữu đột, khai mở một huyết lộ.

Diêm La Sách điều khiển trường sách, chung quy cũng quán quỵen quanh tiêu kỳ, rung tay một cái, tiêu kỳ vọt lên bay theo trường sách.

Tiêu kỳ này nếu lọt vào tay gã ta, chiêu bài của tiêu cục tính ra coi như đã mất phân nửa.

Tiêu sư canh giữ tiêu kỳ đôi mắt đỏ ngầu, thét một tiếng lớn, toàn thân hướng về phía tiêu kỳ bộc phát. Ai ngờ trường sách lẳng không lắc một cái, như con độc xà quán chặt yết hầu của vị tiêu sư.

Tả thủ của Diêm La Sách giờ ra đón lấy tiêu kỳ, hữu thủ điều khiển trường sách trên yết hầu của vị tiêu sư, toàn thân vị tiêu sư lập tức từ trên không trung rớt xuống, lưỡi thè ra, chùng như sợ hãi kinh dị.

Diêm La Sách không nhìn vị tiêu sư tới một lần, tay phải không ngừng siết dây, mắt nhìn lên ngọn tiêu kỳ trong tay trái chăm chăm, khóe miệng không nhin được hé một nụ cười thỏa mãn.

Mắt Âu Dương Cấp đỏ ngầu, rống cuồng đại phóng người tới, nhưng thanh quỷ đầu đao phía trước không để cho gã có một giây thờ lầy hơi, trong chớp mắt đã chém tới bảy tám đao.

Lúc này, giữa đao quang kiếm ảnh chợt có một nhân ảnh như mũi tên phóng tới, gior một tay bầu lấy mạch môn của Diêm La Sách.

Diêm La Sách một tay cầm tiêu kỳ, một tay đang siết chặt trường sách, đang đắc ý, đang hoan hỉ, làm sao có thể chống đỡ chiêu thức của dạng cao thủ như Tiểu Lôi.

Gã thậm chí chưa thấy rõ người đó là ai, mạch môn đã bị nắm giữ, tả thủ cử động theo quán tính, cầm tiêu kỳ như một đoản mâu, đâm vào ngực người đó.

Chỉ đáng tiếc bây giờ nửa thân phải của gã đã tê liệt, cử động của tả thủ cũng không còn linh hoạt như bình thường, -- cổ tay trái của hắn đang đâm tới cũng bị nắm lấy, toàn thân bị người ta giữ hồng lên không trung.

Tiểu Lôi chung quy đợi cho đến cơ hội này, hắn vừa xuất thủ, coi như đã chế trụ cả song thủ của Diêm La Sách, nhắc bóng người gã lên, thốt :

- Các ngươi nhìn coi ai đây?

Triệu đại tiên sinh quay đầu nhìn, lập tức biến sắc, phi thân thối lui.

Hai người một đao một búa cũng ngừng tay, thối lui hai trượng, khuôn mặt ba người chứa đầy vẻ hoài nghi kinh ngạc.

Ai có thể nghĩ một kẻ ốm o dơ bẩn như vậy, lại có thứ võ công đó.

Triệu đại tiên sinh trầm mặt, trầm giọng :

- Bỏ y xuống, chúng ta để cho ngươi đi.

Tiểu Lôi điềm đạm thốt :

- Nếu ta muốn đi, đã đi rồi.

Triệu đại tiên sinh hỏi :

- Ngươi có thả y xuống không?

Tiểu Lôi hỏi lại :

- Nếu ta thả hắn, các ngươi có thả mọi người không?

Triệu đại tiên sinh đáp :

- Ngươi muốn gì? Ngươi nếu thả y xuống, chúng ta sẽ đi, ngươi thấy thế nào?

Tiểu Lôi đáp :

- Được.

Chữ “được” vừa ra khỏi miệng, thân mình hắn đã hướng về phía Triệu đại tiên sinh phóng tới.

Triệu đại tiên sinh nhìn Diêm La Sách nhắc bóng trên tay hắn, không biết nên nghênh đón, hay là thối lui.

Ai lại đoán được thân hình Tiểu Lôi chợt chuyển hướng, dùng Diêm La Sách làm vũ khí, quay vòng vòng quật về phía đại hán mặt vàng.

Đại hán mặt vàng giật mình, không tự chủ được vung đao đón đỡ, quên bằng binh khí của đối phương chính là huynh đệ của mình.

Chỉ nghe một tiếng la thảm, vai phải của Diêm La Sách đã bị lưỡi đao chém phập vào, máu tươi phun ra như mưa, tạt vào mặt đại hán mặt vàng.

Đại hán mặt vàng hét lên một tiếng cuồng dại, buông đao, giang tay đỡ thân người Diêm La Sách, hét thảm :

- Ngươi...

Đại hán mặt vàng nói được chữ đầu, không nói được chữ thứ hai.

Tiếng la thảm chưa dứt, Tiểu Lôi lại nhắc bóng Diêm La Sách lên, người của hắn hướng về phía Diêm La Phù bộc phát.

Tới lúc này, lưỡi đao của đại hán mặt vàng đã lia khỏi trận mưa máu trên người huynh đệ của gã, Diêm La Phù kinh hãi.

Đợi đến lúc gã phát giác có người nhảy tới, đến khi búa chém xuống, toàn thân Tiểu Lôi đã ập vào, cùi chỏ tay trái đánh vào hông gã, tay phải bẻ cổ tay trái của gã.

Diêm La Kiếm biến sắc, la hoảng :

- Buông tay ra!

Kiếm quang như thiểm điện, đâm vào vai Tiểu Lôi, xuyên từ sau lưng ra đằng trước, Tiểu Lôi vẫn không buông tay, “cách” một tiếng, cột sống của Diêm La Phù đã gãy làm đôi, toàn thân cũng bị nhắc bóng. Diêm La Kiếm mặt tái mét, muốn rút kiếm đâm tới nữa.

Ai biết được Tiểu Lô lại dùng huyết nhục của mình để điều khiển kiếm phong, thân người hắn quay sang trái, Diêm La Kiếm cũng bị kéo theo, chỉ nghe tiếng kiếm phong cạ vào xương cốt của Tiểu Lô, như tiếng dao cạo thịt chảy khét.

Nếu không tận tai nghe, làm sao hiểu thấu được thanh âm đó đáng sợ tới cỡ nào.

Diêm La Kiếm có cảm giác nhứt nhối như tủy răng bị sâu, bàn tay đã mềm nhũn nói lỏng phần nào, đơn giản không thể tin được mũi kiếm đang đâm vào một người sống.

Tiểu Lô là một người sống. Khi Diêm La Kiếm tỉnh lại sau một giây điếng hồn, thì đã quá trễ.

Thân người Tiểu Lô đột nhiên thối lui ra sau, phóng ngược về hướng kẻ cầm kiếm.

Trên vai hắn mũi kiếm lúc trước chỉ lộ ra sáu bảy phân, lưỡi kiếm dài ba thước bảy phân hoàn toàn xuyên vai hắn, lút tới cán. Diêm La Kiếm nhìn lưỡi kiếm lộ ra từ người hắn, trong mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Tiếp đó, gã nghe tiếng xương mình gãy rôm rốp. Vừa khi hai thân hình chạm vào nhau, cùi chỏ của Tiểu Lô đã đánh vào giữa ngực hắn.

Thân hình gã, đột nhiên ngã bịch giống như một cái bao cát, mềm nhũn, ngã lên người của Diêm La Phủ mới từ không trung rớt xuống, hai mặt đầu vào nhau. Cả hai mặt mang một màu trắng tái dưới một biểu tình kinh hãi khủng bố.

Bọn họ không thể tin được trên thế gian này có loại người như vậy, chết rồi vẫn chưa tin. Mọi chuyện phát sinh, trong một sát na phát sinh - đột nhiên phát sinh, đột nhiên kết thúc.

Trường kiếm còn ghim trên mình Tiểu Lô, máu theo mũi kiếm chảy xuống nhỏ giọt.

Tiểu Lô khuôn mặt trắng nhợt, méo mó vì thống khổ, nhưng thân thể lại đứng thẳng như ngọn tiêu thương cắm trên đất.

Triệu đại tiên sinh nhìn hắn, cơ hồ kinh khiếp. Ai cũng sợ, ngay cả Âu Dương Cấp.

Bọn họ kinh hãi tịnh không phải vì hắn xuất thủ quá nhanh, nhưng vì hắn liều mạng bất chấp nguy hiểm.

Tròng mắt Tiểu Lô từ từ đóng đinh, đóng đinh trên khuôn mặt tái mét của Triệu đại tiên sinh.

Triệu đại tiên sinh thốt :

- Chúng ta đã đồng ý, ngươi bỏ y xuống, chúng ta đi liền.

Tiểu Lô thốt :

- Ta đã bỏ y xuống rồi.

Hắn thật sự đã quăng Diêm La Sách xuống đất, máu của gã ướt đẫm thân mình đại hán mặt vàng.

Triệu đại tiên sinh mắt lão liên, hỏi :

- Nhưng tại sao ngươi phải xuất thủ?

Tiểu Lô hỏi lại :

- Ta có hứa với ngươi không xuất thủ sao?

Triệu đại tiên sinh biến sắc, từ trắng chuyển qua xanh, từ xanh chuyển sang đỏ, nghiêng răng thốt :

- Đúng, ngươi đúng, rất đúng...

Tiểu Lô hỏi :

- Ngươi ở lại đây không muốn đi sao?

Triệu đại tiên sinh nhìn những thi thể nằm giữa vũng máu, nhìn sang Long Tứ, cười hỏi :

- Ta đi được chứ?

Long Tứ thốt :

- Hắn nói ngươi có thể đi, ngươi có thể đi, hắn vô luận nói cái gì đều giữ lời.

Đôi mắt họ Long đỏ ngầu, lệ chảy thành dòng.

Triệu đại tiên sinh nhìn hấn, đột nhiên dậm chân, thốt :

- Được, ta đi.

Tiểu Lôi tiếp lời :

- Tốt hơn hết là đi xa, càng xa càng tốt...

Lão ta chợt ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Tiểu Lôi, rít lên :

- Nhưng, ngươi là ai?

Tiểu Lôi đáp :

- Ta... ta cũng họ Long, Long Ngũ.

Triệu đại tiên sinh ngẩng mặt thờ dài, nói :

- Long Ngũ, hảo Long Ngũ, hảo Long Ngũ... Nếu biết trước có Long Ngũ, cần gì khổ công đi tìm Long Tứ...

Thanh âm của lão ta càng lúc càng nhỏ, đột nhiên dậm chân, thốt :

- Được, đi, đi càng xa càng tốt, Giang Nam có một người như Long Ngũ, cũng phải có đường cho bọn ta bỏ đi.

Máu còn chưa cạn hết trên đất, nhưng trận huyết chiến đã kết thúc.

Tiểu Lôi nhìn bọn Triệu đại tiên sinh đi xa, chân hấn đột nhiên lão đảo, chừng như ráng chỉ trì mà đứng không nổi. Hấn vẫn còn là người, không phải hoàn toàn là sắt thép.

Long Tứ buông trường thương chạy đến đỡ hấn, trong mắt lão ngấn lệ, mẫn tâm cảm kích, run rẩy thốt :

- Ngươi...

Cổ họng của lão như bị nghẹn.

Trên mặt Tiểu Lôi trắng nhợt không còn một chút huyết sắc, mồ hôi lạnh đóng giọt còn to hơn giọt mưa, chợt hỏi :

- Tội nợ ông, nợ biết bao nhiêu?

Long Tứ đáp :

- Ngươi... ngươi chưa bao giờ nợ ta.

Tiểu Lôi nghiêng răng, thốt :

- Nợ.

Long Tứ có vẻ thống khổ, thờ dài nói :

- Cho dù có nợ, hiện tại cũng đã trả dứt rồi.

Tiểu Lôi thốt :

- Trả dứt cũng tốt.

Long Tứ hỏi :

- Chúng ta có là bằng hữu không?

Tiểu Lôi đáp :

- Không.

Mặt Long Tứ hiện nét thống khổ, thốt :

- Ta...

Tiểu Lôi chợt ngắt lời lão, nói :

- Đừng quên ông là Long Tứ, tôi là Long Ngũ.

Long Tứ nhìn hấn, lệ nóng chung quy cũng trào dâng, chợt cười một tràng dài, thốt :

- Chúng ta không còn là bằng hữu, là huynh đệ, hảo huynh đệ, hảo huynh đệ...

Tiểu Lôi nở một nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt đau khổ, thì thào :

- Tôi chưa bao giờ có huynh đệ, hiện tại đã có...

Thân người hấn đột nhiên ngã quỵ, ngã vào vai Long Tứ. Âu Dương Cấp nhìn họ, bọn tiểu sư cũng nhìn họ, trong mắt từng người đều uon ướn, không biết là vì nước mưa, hay là vì nước mắt.

Trên mặt đất máu còn chưa cạn, lại đón nhận những giọt lệ. Hữu tình của bọn họ, ai đã thấy qua dạng bằng hữu phát sinh từ giữa huyết lệ như vậy? Dạng bằng hữu như vậy, trên thế gian này có bao nhiêu người?

* * * * *

Lưỡi kiếm đã rút ra, rút ra đã ba ngày. Tiểu Lôi vẫn còn hôn mê. Lệ của hấn đã cạn, máu cũng đã cạn.

Hấn đã làm chuyện mà hấn nên làm, nhưng hấn cũng đã trả dứt nợ. Hấn không còn muốn sống nữa sao?

Ba ngày, trọn ba ngày, linh hồn và thể xác hấn cháy bỏng trong một ngựa lửa, trong lúc hôn mê cũng không ngừng cuồng hống, nói trong mơ, không ngừng hô hoán tên hai người.

“Tiêm Tiêm- ta có lỗi với nàng, vô luận là nàng làm gì đối với ta, ta cũng coi như là một vết thương nhỏ”.

“Long Tứ, đệ vẫn còn nợ huynh, vĩnh viễn không trả hết”.

Những câu nói này, hấn liên tục làm nhảm, cũng không biết đã nói bao nhiêu lần rồi, Long Tứ đã nghe bao nhiêu lần rồi.

Lão ngày đêm đợi bên giường bệnh, mỗi lần nghe, lệ của lão không nhịn được cứ chảy dài.

Trên mặt lão những nếp nhăn càng thâm sâu. Nhăn tình từ từ dờ dãn, tóc bạc cũng bở phờ. Ba ngày, trọn ba ngày, lão chưa nhắm mắt một lần.

Âu Dương Cấp tĩnh tọa bên giường, gã khuyên Long Tứ về phòng ngủ lưng, không biết đã khuyên bao nhiêu lần.

Hiện tại gã không còn khuyên nữa, bởi vì gã đã thấu hiểu, trên thế gian này, không có lực lượng nào có thể khiêng Long Tứ đi khỏi cái giường bệnh này.

Cho dù cắt chân của lão, khiêng lão đi, lão cũng bò về, phải bò về.

Âu Dương Cấp nhìn họ, trong tâm không biết cảm động ra sao? Khó chịu? Hay hoan hỉ?

Nhìn thấy con người mà gã kính trọng suốt đời có thể kết giao được một bằng hữu như vậy, một người đã quỵ xuống, tính mạng mỏng như tờ, còn một người cầm giữ được bao lâu? Hấn...

Tiểu Lôi đang nằm yên, đột nhiên vùng vẫy lăn lộn, cơ hồ đang vật lộn với quỹ dữ.

Khuôn mặt nhợt nhạt bị con sốt nóng thiêu cháy đỏ ửng, mặt toát đầy mồ hôi lạnh :

- Tiêm Tiêm... Tiêm Tiêm... Ta có một đứa con... Nàng và con ở đâu?

Hấn chừng như có một bàn tay vô hình đỡ dậy, vùng ngồi lên muốn chạy ra.

Long Tứ nghiêng rặng, chặn hấn lại, dụng hết sức lực nắm hấn lại.

Tiểu Lôi chợt mở bừng mắt, trong mắt hoàn toàn chứa đầy những tia máu đỏ hoét, hét cuồng dại :

- Thả ta ra, ta phải đi tìm họ...

Long Tứ nghiêng rặng, thốt :

- Đệ nằm xuống đã, huynh sẽ đi tìm họ cho đệ, nhất định tìm ra.

Tiểu Lôi trừng mắt nhìn lão, hỏi :

- Ông là ai?

Long Tứ đáp :

- Huynh là Long Tứ, đệ là Long Ngũ, đệ quên rồi sao?

Tiểu Lôĩ ngẫm nghĩ một hồi lâu, chùng chùng quy cũng nhận ra lão, thì thào :

- Đúng, huynh là Long Tứ... Đệ là Long Ngũ... Đệ nợ huynh, không thể trả hết.

Đôi mắt hần từ từ khép lại, hôn hôn mê mê ngã xuống, Long Tứ ngẩng mặt thờ dài, chợt ngã người trên ghế, trên mặt cũng đầy nước mắt.

Âu Dương Cấp cũng thờ dài, âm ỉ nói :

- Ông nói đúng, trong tâm của hần quả thật chứa đựng quá nhiều thống khổ, tôi chỉ... chỉ sợ...

Long Tứ nắm chặt hai tay :

- Sợ cái gì?

Âu Dương Cấp đáp :

- Hần nếu không muốn sống, không ai có thể cứu hần.

Long Tứ đột nhiên hét lớn :

- Hần nhất định sống, nhất định sống... Hần không thể chết...

Âu Dương Cấp âm ỉ nói :

- Vô luận là ông làm gì cho hần, hần cũng không thêm cảm ơn đi mất, nếu ông lỡ gặp nguy hiểm, ông có đuổi hần đi, hần lại không đi - thứ bằng hữu như vậy quả thật không có nhiều, quả thật không thể chết, chỉ bất quá...

Long Tứ hỏi :

- Chỉ bất quá cái gì?

Âu Dương Cấp thốt :

- Chỉ bất quá khí huyết quá suy, sức lực khô kiệt, có thể cứu được hần, có lẽ chỉ có một người.

Long Tứ hỏi :

- Ai?

Âu Dương Cấp thốt :

- Tiêm Tiêm

Long Tứ nắm tay gã, hỏi :

- Ngươi... Ngươi biết nàng ta là ai? Ngươi có thể kiếm ra nàng ta?

Âu Dương Cấp thờ dài lắc đầu.

Long Tứ buông tay gã, sắc mặt càng âm u, âm ỉ thốt :

- Nếu tìm ra Tiêm Tiêm, hần...

Thanh âm đột nhiên đình đốn, miệng ngậm cầm, khóe miệng trào một chút máu tươi.

Âu Dương Cấp kinh hãi :

- Ông...

Long Tứ giờ tay ngắt lời gã, quay lại giường Tiểu Lôĩ, lắc đầu.

Ngay lúc đó chợt có tiếng người lạnh lùng thốt :

- Tiêm Tiêm đương nhiên cũng không phải là một danh y, cho dù tìm không ra ả, còn có người có thể cứu họ Lôi kia.

Long Tứ chưa thấy người đang nói, nhin không được hả miệng hỏi :

- Ai?

Người đó đáp :

- Ta.

Trong cái vườn trong khách sạn này, cửa vốn đã khóa chặt.

Hiện tại cửa lại mở rộng, một người đứng trước cửa, bóng in dài trên đất, áo quần trắng như tuyết, trên mặt cũng che một tấm khăn sa, không ai khác hơn chính là tuyết y thiếu nữ.

Nàng không phải tuyệt sắc nhất nhân gian sao? Hay là một tiên nữ hạ phàm?

Long Tứ nhìn nàng, từ từ đứng dậy.

Âu Dương Cấp hỏi gấp :

- Ngươi là ai?

Đinh Tàn Diễm điềm đạm đáp :

- Một người muốn đến để cứu người.

Âu Dương Cấp hỏi :

- Ngươi có thể cứu hắn?

Đinh Tàn Diễm thốt :

- Nếu không ta đến làm gì?

Long Tứ hiện nét vui mừng, nói :

- Cô nương nếu có thể cứu được hắn, Long Tứ ta...

Đinh Tàn Diễm ngắt lời :

- Ông làm gì? Trả cho ta một vạn ngân lượng?

Nàng lạnh lùng nói tiếp :

- Cứu một mạng người, bằng giá giết một mạng người, ông không thấy quá nhiều chứ?

Long Tứ tái mặt, gượng cười :

- Một khi cô nương có thể cứu hắn, Long Tứ ta cho dù mất cả gia sản, cũng không từ chối.

Đinh Tàn Diễm hỏi :

- Thật không?

Long Tứ thốt :

- Không sai một chút.

Đinh Tàn Diễm điềm đạm nói :

- Chừng như Long Tứ ông quả thật xứng đáng là một hảo bằng hữu của hắn, chỉ đáng tiếc một điểm, gia tài, tôi không thềm để mất tới.

Long Tứ hỏi :

- Vậy cô nương muốn gì? Muốn cái mạng của Long Tứ ta?

Đinh Tàn Diễm cười lạnh :

- Cái mạng của ông có giá vậy sao?

Âu Dương Cấp gân xanh lò lỏ, rống :

- Cô nương muốn gì?

Long Tứ thốt :

- Xin cô nương cứ phân phó.

Đinh Tàn Diễm đáp :

- Để ta đem gã họ Lôi đi, ta sẽ cứu hấn, ngươi khỏi cần hỏi.

Long Tứ biến sắc :

- Ngươi... Ngươi muốn đem hấn đi đâu?

Đinh Tàn Diễm thốt :

- Đó là chuyện của ta.

Long Tứ thối lui vài bước, ngã người trên ghế, khuôn mặt âm ỉm.

Đinh Tàn Diễm lạnh lùng nhìn hấn, thốt :

- Ngươi chịu cũng được, không chịu cũng được, không liên quan gì tới ta, ta chỉ bắt quá nói cho ngươi biết, khí huyết của gã họ Lôi đã cạn kiệt, mạng yếu như sợi tơ, ngươi cho dù có tìm ra danh y đại phu, tuyệt không một ai có thể cứu hấn.

Long Tứ trầm ngâm, hỏi :

- Họ của cô nương là gì?

Đinh Tàn Diễm đáp :

- Đinh.

Long Tứ hỏi tiếp :

- Đại danh?

Đinh Tàn Diễm cười lạnh :

- Ta nhất định không phải là Tiêm Tiêm.

Long Tứ ngẩng đầu, nhìn nàng đăm đăm, chằm chằm thốt :

- Đinh cô nương đối với chuyện của vị huynh đệ này của ta, chừng như biết không ít.

Đinh Tàn Diễm thốt :

- Chuyện của ông tôi cũng biết không ít.

Long Tứ miễn cưỡng cười, hỏi :

- Cô nương nhận ra hấn?

Đinh Tàn Diễm thốt :

- Tôi cũng nhận ra ông, ông là Long Cương.

Nhân tình Long Tứ đột nhiên phát xuất ánh sáng khiếp người, trầm giọng thốt :

- Cô nương vốn có quan hệ với hấn... có thù với hấn?

Đinh Tàn Diễm cũng trừng mắt, thốt :

- Ông nghĩ tôi có cừu thù với hấn? Cho nên muốn lừa gạt đem hấn đi, để thu thập hấn?

Long Tứ nói :

- Ta...

Đinh Tàn Diễm cười lạnh :

- Ta nếu muốn thu thập hấn, tùy thời tùy nơi có thể động thủ bất cứ lúc nào, không cần đem hấn đi, hà huống, người của hấn vốn đang chết dần, ta cũng không cần động thủ.

Long Tứ quay đầu, nhìn Tiểu Lôi đang hôn mê, đột nhiên ho khan.

Tuyệt y thiếu nữ hỏi :

- Tôi chỉ hỏi ông... ông có chịu không? Nếu không chịu, tôi lập tức đi ra.

Long Tứ thờ dãi, thốt :

- Cô nương xin cứ tự tiện.

Đinh Tàn Diễm chừng như biến sắc, hỏi :

- Ông muốn tôi đi? Ông thà thấy hấn chờ chết ở đây?

Long Tứ bình tĩnh, chậm chậm nói :

- Cô nương ta chưa từng gặp qua. Hấn với ta lại là huynh đệ, ta làm sao có thể giao hấn cho người lạ?

Đinh Tàn Diễm cười lạnh :

- Được, vậy thì ông nên mau chóng lo hậu sự cho hấn đi.

Nói xong, nàng quay đầu bỏ đi.

Long Tứ nắm chặt song quyền, đợi cho nàng đi sáu bảy bước, đột nhiên la lớn :

- Cô nương xin đứng lại.

Đinh Tàn Diễm thốt :

- Tôi không có thời gian để đợi ông.

Miệng nàng nói vậy, chân lại ngừng bước.

Long Tứ thốt :

- Cô nương nhất định phải đem hấn đi, chỉ như vậy mới tự nguyện cứu hấn?

Đinh Tàn Diễm không quay đầu, đáp :

- Tôi hỏi nầy đã nói rất rõ rồi.

Long Tứ nhìn lưng nàng, hốt nhiên liếc mắt sang Âu Dương Cấp, hai người vai kề vai ba mươi năm nay, tâm ý tương thông, đột nhiên đồng thời phóng tới. Âu Dương Cấp nắm ngón tay như ưng trào, nhanh như chớp chụp vào vai trái của nàng. Long Tứ xuất thủ như điện, điểm nhanh vào ba đại huyệt Hồn Môn, Thiên Tôn, và Thần Đường trên lưng nàng. Ai ngờ lưng nàng giống như có cặp mắt, phát tay áo một cái, lẳng không phi thân phóng người qua đầu họ, hạ mình xuống đầu giường của Tiểu Lôi.

Long Tứ thất thủ lần đầu, liền chuyển thân, tiến tới, Đinh Tàn Diễm hạ tay ấn trên yết hầu của Tiểu Lôi, ngay trên huyệt Thiên Đột, lạnh lùng nói :

- Ta hiện tại muốn thu thập hấn, không phải là rất dễ sao?

Long Tứ nhìn bàn tay trắng muốt của nàng, trên mặt không còn một giọt máu, không nói được một lời.

Đinh Tàn Diễm cười lạnh :

- Bắn vào sức lực của hai người, nếu muốn chế trụ ta, bắt ta cứu hấn, e chỉ là một giấc mơ.

Nàng nói xong, xông thẳng ra cửa.

Long Tứ trên mặt vẫn trắng nhợt, đột nhiên hét lớn :

- Cô nương xin dừng bước, đợi một chút.

Đinh Tàn Diễm lần này lại không thèm để ý tới lão, cứ tiếp tục đi.

Long Tứ phải quay mình chạy ra cửa, thốt :

- Xin cô nương hồi lại, ta để cho cô nương đem hấn đi.

Đinh Tàn Diễm cuối cùng cũng quay lại, lạnh lạnh cười, thốt :

- Ông nên chịu từ đầu.

Bên ngoài khách sạn, có một cỗ xa mã rất hoa quý, một tiểu cô nương tóc dài thắt bím mở cửa xe cho hấn.

Long Tứ tận tay ẵm Tiểu Lô lên xe, thấy người Tiểu Lô đang nóng như lửa đột nhiên lại lạnh như băng.

Lão dịu dàng đặt thân người lạnh như băng nằm xuống, nắm chặt đôi tay lạnh như băng, không dứt ra được một hồi lâu.

Đinh Tàn Diễm thốt :

- Ông không an tâm tôi dẫn hấn đi?

Long Tứ thở dài, chung quy cũng buông tay, quay lại, thốt :

- Cô nương... Đinh cô nương..

Đinh Tàn Diễm thốt :

- Có chuyện gì nói mau đi.

Long Tứ thốt thảm :

- Huynh đệ này của ta... xin giao thác hoàn toàn cho cô nương lo liệu.

Đinh Tàn Diễm nhìn lão, ánh mắt đằng sau tấm khăn sa lộ vẻ thương xót, xem chừng uơu ước, cắn môi che giấu, thốt :

- Ông có thể yên tâm, tôi không ngược đãi hấn đâu, một khi vết thương của hấn lành lại, ông có thể gặp lại hấn.

Long Tứ thốt :

- Đa tạ cô nương...

Thanh âm của lão nức nở, một hồi lâu ráng nói thêm :

- Hấn xá tại kinh thành ở hẻm Hồ Đồng có con thiết sư tử trước cổng, mong cô nương nói cho huynh đệ này của ta biết, kêu hấn...

Đinh Tàn Diễm thốt :

- Tôi sẽ kêu hấn đi tìm ông.

Long Tứ nói :

- Ta còn có cái này, cũng mong cô nương đợi cho thương thế của hấn bình phục, chuyển giao cho hấn.

Đinh Tàn Diễm hỏi :

- Cái gì?

Long Tứ vẫy tay, có người dắt con tuấn mã đen tuyền đến.

Đinh Tàn Diễm không nhận được, há miệng khen :

- Ngựa tốt...

Long Tứ miễn cưỡng cười, nói :

- Chỉ có huynh đệ anh duy như vậy mới xứng đáng cỡi con ngựa này.

Đinh Tàn Diễm dịu giọng, thốt :

- Ông cho hấn con ngựa này, không phải là để hấn phi nhanh về kiếm ông?

Long Tứ thốt :

- Hấn so với ta còn cần con ngựa này hơn, bởi vì hấn cũng còn phải đi tìm...

Nói tới đây, thanh âm của lão chợt đình đốn, bởi vì lão ắp ước có cảm giác, vị Đinh cô nương này phảng phất không thích nghe ai nói tới cái tên “Tiêm Tiêm”.

Thanh âm của Đinh Tàn Diễm quả nhiên lãnh đạm trở lại, lạnh lùng nói :

- Ta chỉ lo cho thương thế của hấn vì ta cao hứng, một khi thương thế của hấn bình phục, tùy tiện đi kiếm ai không quan hệ tới ta.

Long Tứ chậm chậm gật đầu, gật gật đầu cung tay vái :

- Huynh đệ này của ta... xin giao thác hoàn toàn cho cô nương lo liệu.

Lão nói câu đó, mỗi chữ nói ra chừng như càng nặng nề hơn chữ trước. Lão quay đầu, bước đi không trở lại.

Ô tuần mã đột nhiên ngưỡng cổ hí một hơi dài, tiếng hí thê lương, cơ hồ biết mình phải chia tay với chủ nhân.

Long Tứ không quay đầu, không nhìn lại, nhưng trên mặt hai hàng lệ chảy dài lưu luyến.

Tiểu Lô cuộn tròn trong xe, hơi thở yếu ớt.

Tiểu cô nương tóc thắt bím mở to mắt nhìn hấn, đột nhiên cười cười, nói :

- Người này vốn không phải là hấp dẫn dễ nhìn lắm sao?

Đinh Tàn Diễm dựa vào thành xe, mặt hướng ra ngoài, si si đại đại nhìn mặt trời đang lặn, cũng không biết nói gì.

Một hồi lâu sau, nàng mới gật đầu, thốt :

- Hấn quả thật rất hấp dẫn dễ nhìn.

Tiểu cô nương nhướn mày, nói :

- Nhưng hấn bị thương quá nặng, tôi chưa bao giờ thấy người nào chịu đựng nhiều vết thương như vậy.

Đinh Tàn Diễm lạnh lùng thốt :

- Đó là vì hấn luôn luôn thích vì người khác mà tận sức.

Tiểu cô nương chớp mắt, hỏi :

- Tại sao? Tận sức có phải là một chuyện thích thú vui vẻ không? Tại sao hấn lại thích tận sức?

Đinh Tàn Diễm thờ dãi nhè nhẹ, thốt :

- Có quỷ mới biết tại sao hấn thích làm vậy.

Tiểu cô nương chớp chớp mắt, đột nhiên lại hỏi :

- Tiểu thư thật sự tin chắc có thể chữa vết thương của hấn?

Đinh Tàn Diễm thốt :

- Không.

Tiểu cô nương mở tròn mắt :

- Vết thương của hắn không chắc có hy vọng chữa trị?

Đinh Tàn Diễm đáp :

- Không.

Tiểu cô nương tái mặt, không nhìn được, hỏi :

- Nếu không thể chữa trị, tại sao tiểu thư lại muốn đem hắn về?

Tầm khinh sa trên mặt Đinh Tàn Diễm chợt thoáng lay động, một hồi lâu sau, mới tỉnh tại trở lại.

Thêm một hồi lâu sau nữa, rất lâu, nàng mới nói từng tiếng :

- Bởi vì ta muốn thấy hắn chết.

Tiểu cô nương kinh hãi :

- Thấy hắn chết?

Đinh Tàn Diễm nắm chặt tay, nắm chặt ngực áo, ngón tay biến thành trắng nhợt, run rẩy.

Thanh âm của nàng cũng run rẩy từng cơn :

- Bởi vì ta không thể để hắn chết trong vòng tay kẻ khác, hắn muốn chết, cũng phải chết trước mặt ta.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Hoa Yên Vũ Giang Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Yên Vũ Mê Mộng

Tiêm Tiêm cúi đầu, nhìn giày trên chân mình. Thân giày làm bằng vải lụa hồng thùy từ biên ngoại, đầu mũi giày có đính một hạt minh châu lớn bằng ngón tay cái. Quần lụa tím, màu sắc mỹ lệ nhu hòa dưới ánh kim quang, châu quang huy ánh.

Đây chính thị là thứ ánh sáng trên thế gian làm cho những thiếu nữ ngực phập phồng, tâm lay chuyển.

Nhiều ả a hoàn mặc áo cẩm ngân, cũng ở vào tuổi thiếu nữ, cúi đầu, vòng tay, đứng hầu gần người nàng, khoe mắt len len liếc nàng, mục trung nửa hâm mộ, nửa đổ kỵ.

Nàng rất thấu hiểu tâm tình của họ, bởi vì họ cũng trẻ như nàng, bởi vì lúc trước nàng cũng có cái thân phận như họ, cũng hoàn toàn giống họ.

Nhưng đột nhiên, mọi chuyện hoàn toàn cải biến, con yến tước mắc trong bụi gai bay cao lên mây biến thành con phượng hoàng.

Biến hóa này đơn giản chẳng khác gì trong mơ, nàng thậm chí còn chưa tỉnh, đã biến thành cao cao tại thượng.

Phảng phất để chứng minh đây không phải là giấc mộng, nàng chậm chậm giang tay ra, rướn tới cuối bàn.

Tay của nàng vừa giang ra, đã có người bưng trà đến cho nàng. Không chỉ là chén trà, nàng biết mình vô luận muốn gì, chỉ cần mở miệng, lập tức có người đem tới, đây không phải là mộng, tuyệt không phải.

Nhưng không biết tại sao, nàng lại mong nguyện có một giấc mộng dài, mong nguyện mộng trở lại, bắt đầu vào giấc mộng.

Tháng ba cuối xuân, mưa xuân Giang Nam luôn luôn chọn người, xuân vũ lất phất ôn nhu, không khác gì sương mờ.

Thảm cỏ xanh rì, trong mưa xuân, cơ hồ mềm mại như mái tóc tình nhân.

Nàng một tay vuốt vuốt tóc, một tay tháo giày, chân không, chạy trên thảm cỏ xanh.

Bụi mưa thấm ướt tóc nàng, cỏ xuân đâm chích bàn chân nàng, đau đớn, mệt mỏi, nàng vẫn không để ý.

Bởi vì nàng phải đi gặp tình nhân của nàng, chỉ cần gặp được hắn, nàng sẽ xả vào lòng hắn không để ý gì khác.

Đó là một giấc mộng, một giấc mộng mỹ lệ. Một khi còn những suy nghĩ hạnh phúc ảm áp như vậy, người nàng chừng như đang say.

Một khi còn nhớ đến người, nhớ đến đôi mắt sáng ngời đó, tim nàng giống như bị một mũi kim đâm thấu.

“Một ngày, ta sẽ làm cho ngươi hối hận”.

Trung niên phụ nhân đoan trang từ tốn ngồi đối diện, nhìn nàng, đợi nàng hồi đáp :

- Cô nương đã định liệu ý tứ chưa?

Không hồi đáp.

Tay Tiêm Tiêm mân mê chùm hoa lài, mân mê đến rụng rã, chợt ngẩng đầu cười một tiếng, thốt :

- Sao bà không thỉnh chàng tới nói chuyện với tôi? Vô luận muốn nói gì, tôi hy vọng chàng tự mình nói với tôi.

* * * * *

Âu Dương Cấp vận thanh y, quát ngựa phi nhanh đến phía trước, chung quy cũng đuổi kịp đoàn xa mã sơn đen.

Con truy mã đen tuyền của Long Tứ, nay đã bị người cột đằng sau xe dắt đi.

Nó từng là một danh câu tung hoành ngang dọc giang hồ, cơ hồ rất thấu hiểu nỗi khổ tâm của chủ nhân, không quản khó nhọc, đi theo đằng sau xe như một con nô mã, chịu đựng bụi đường bắn lên từ bánh xe, Âu Dương Cấp không nhìn được phải thờ dài.

Gã hiểu, chỉ vì Tiểu Lôi, vô luận làm chuyện gì cũng xứng đáng.

“Đi theo cỗ xa mã, tra ra bọn họ đi đến đâu”.

“Ông không an tâm?”.

“Ta cũng biết Đình cô nương nếu có ý muốn thương hại tôi Tiểu Lôi, lúc nào cũng có thể hạ thủ, nhưng ta...”

“Vậy sao ông lại để ả đem Tiểu Lôi đi?”

“Ta chỉ còn có cách đó, miễn sao chữa trị được cho Tiểu Lôi, nàng có quyết định lấy đầu của ta, ta cũng cam tâm”.

Âu Dương Cấp nghiêng rặng, miễn cưỡng không chế lấy mình, trong mắt nhiệt lệ trào dâng.

Tên xa phu dừng cương, uống nước, trong cỗ xe không ai bước ra. Âu Dương Cấp cũng dừng ở xa xa.

Hiện tại tuy chưa có ai phát hiện ra gã, nhưng gã không thể không tuyệt đối cẩn thận.

“Ngươi nhất định phải tuyệt đối cẩn thận, Đình Tàn Diễm không phải là một người tầm thường, ta hành tẩu giang hồ mấy chục năm nay, vậy mà cũng không nhận ra lai lịch của nàng ta, kể cả võ công của nàng ta cũng không nhận ra”.

“Tôi hiểu”.

“Nàng ta cứu Tiểu Lôi, nhất định không phải chỉ vì cao hứng, nàng ta nhất định có một mục đích đặc biệt nào đó, chúng ta nếu chưa tra ra thân phận và mục đích của nàng ta, ta làm sao có thể an tâm?”

“Tôi đã minh bạch”.

Ý của Long Tứ, gã đương nhiên minh bạch, nhưng gã nghĩ không ra cô nương này cứu Tiểu Lôi vì mục đích đặc biệt gì.

Tên xa phu đã uống ba chén trà, còn vào trong trà đình mua sáu bảy đĩa đồ ăn, ngồi dưới tàng cây, chân nọ gát lên chân kia, hưởng thụ.

Âu Dương Cấp càng ngày càng nôn nóng, Đình Tàn Diễm kiên nhẫn đến vậy sao?

Có thể ngồi trong xe chờ đợi cho tên đánh xe ăn uống no nê bên ngoài? Hà huống trong cỗ xe còn có một người trọng thương nguy ngập?

Nhưng cỗ xe rõ ràng là cỗ xe đó. Đằng sau còn cột con ô truy mã, gã không thể làm lần được.

Âu Dương Cấp trầm trầm nhẫn nhịn, đợi cả nửa ngày, mới thấy tên xa phu ăn xong, lại uống thêm hai chén trà, dựa gốc cây, lấy nón che mặt, tự nhiên ngủ ngon lành.

Đây quả thật đã làm trào hỏa khí vốn đang sôi sục trong người Âu Dương Cấp, lửa giận bùng lên làm gã quát ngựa phóng tới cỗ xe, đưa mắt nhìn vào, bên trong hoàn toàn trống rỗng, còn người?

Âu Dương Cấp nóng nảy, nhảy xuống ngựa, phi thân nhanh như tên bắn, lập tức nắm lấy ngực áo tên xa phu, nhấc bổng người hắn lên.

Tên tráng hán vốn muốn hoàn thủ, nhưng thân mình bị nhấc bổng lên trời, muốn xoay xở cũng không được.

Hắn tính toán, gã thô lỗ này chắc cũng biết hắn chỉ là một tiểu tử, đánh cũng không có lợi.

Âu Dương Cấp trầm giọng hỏi :

- Người đâu?

Tên tráng hán hỏi lại :

- Ai? Người nào?

Âu Dương Cấp thốt :

- Người trên xe.

Tên tráng hán nói :

- Ông nói hai vị cô nương?

Âu Dương Cấp thốt :

- Còn có một người bệnh.

Tên tráng hán nói :

- Họ đổi xe với tôi, lấy xe tôi đi rồi.

Âu Dương Cấp biến sắc :

- Người nói cái gì?

Tên tráng hán nói :

- Tuy nó là một cái xe tồi tàn, ai biết được vị cô nương đó lại muốn đổi, mà còn cho thêm con ngựa tốt.

Âu Dương Cấp nắm chặt tay, giận dữ thốt :

- Tên ngốc, thiên hạ làm gì có chuyện tốt như vậy?

Tên tráng hán cựa quậy trên không, cười mỉa :

- Tôi không biết chuyện ra sao, nhưng tôi đã nói sự thật, tôi nếu có nói sai nửa lời, xin cho tôi bị thiên tru địa diệt, chết không yên lành.

Con người này mặt mày thành thật, nhất định không phải là kẻ nói dối.

Âu Dương Cấp cũng là một người lão luyện giang hồ, ít khi nhìn lầm người, dậm chân hỏi nữa :

- Người đổi xe chỗ nào?

Tên tráng hán đáp :

- Ở khúc quanh hồi này.

Âu Dương Cấp hỏi :

- Có phải là cái ngã ba?

Tên tráng hán đáp :

- Là ngã tư.

Âu Dương Cấp hỏi :

- Người có thấy họ đi theo hướng nào không?

Tên tráng hán đáp :

- Tôi thấy quá tiện nghi, sợ họ đổi ý, lập tức đi liền, đâu có dám ở lại quan sát họ.

Điều này rất thật, vô luận là ai chiếm được tiện nghi như vậy, nhất định mau mắn bỏ đi.

Âu Dương Cấp hỏi :

- Cổ xe hình dáng ra sao?

Tên tráng hán đáp :

- Là một cỗ xe tòi tàn, màn cửa màu xanh, trên màn cửa có vẽ ký hiệu của tôi.

Âu Dương Cấp hỏi :

- Về cái gì?

Tên tráng hán đáp :

- Bảng hữu của tôi gọi tôi là đại công nha, cho nên tôi về con đại công kê.

Âu Dương Cấp thốt :

- Được, ta để cho người chiếm tiện nghi lần nữa, lại đổi ngựa với người.

Gã không nói thêm nữa, tháo cương ô truy mã, hô một tiếng phi nhanh.

Tên tráng hán bần thần cả nửa ngày, chung quy cũng cầm cương ngựa, lảo lảo :

- Hiện tại tôi chắc bị lỗ, lỗ nặng.

Đây cũng là câu nói thật, con ngựa của Âu Dương Cấp tuy cũng tốt, nhưng so sánh với ô truy mã còn thua xa.

Nhưng không biết tại sao, người bị lỗ, khóe miệng lại hé một nụ cười thỏa mãn.

Âu Dương Cấp thấy chung không tìm ra cỗ xe tòi tàn, khi hán đến ngã ba đường, con ô truy mã đột nhiên vấp ngã, quăng toàn thân gã ra đằng trước, nếu không nhờ kỹ thuật của gã cao cường, có lẽ hiện tại đã gãy cổ.

Gã cảm thấy kỳ quái, con danh câu đầy kinh nghiệm chiến trận, làm sao có thể vấp ngã?

Đợi cho gã đứng lên quay lại nhìn, con ô truy mã đã ngã xó xoài trên đất, miệng phì bọt không ngớt.

Âu Dương Cấp tay chân lạnh ngắt, nhưng không biết làm gì, chỉ có thể nhìn con ô truy mã hí thảm, bốn chân co giật, trong miệng bọt bả phì phào, tím ngắt, rồi dần dần cứng lạnh.

Con bảo mã bao năm tung hoành giang hồ, giờ đây như một con chó hoang bị hạ độc chết bên vệ đường.

Tiếng hí thảm như muốn nói với Âu Dương Cấp một bí mật, chỉ đáng tiếng nó cũng vẫn là một con ngựa, muốn nói lên sự quý quyết gian trá của con người, trong mắt cơ hồ ngẩn ngơ.

Âu Dương Cấp kinh hãi, chỉ muốn bắt cho được nữ nhân mặt như xuân hoa mà lại độc như rắn đó.

Nhưng gã không thể tìm ra. Tên tráng hán trung thật lúc này, gần như đột nhiên tan biến trên thế gian.

* * * * *

Long Tứ chưa ngủ, áo dính đầy vết đo đỏ li ti, vừa nghe tiếng chân Âu Dương Cấp, lập tức nhồm đậy :

- Người tìm ra chỗ ở của bọn họ chứ?

Âu Dương Cấp cúi đầu, đáp :

- Không.

Long Tứ dậm chân, hỏi :

- Không theo kịp?

Âu Dương Cấp đáp :

- Nàng muốn tôi trở về nói cho ông biết, nàng nhất định sẽ trị thương cho Tiểu Lôi, nhưng chúng ta không nên tìm nàng nữa, nếu không... nếu không nàng sẽ không lo liệu chuyện này nữa.

Gã nói mỗi chữ, trong tim như có kim đâm, bình sinh đây là lần đầu tiên gã nói láo trước mặt Long Tứ, gã không còn cách nào khác để nói. Long Tứ đã già rồi, hơn nữa lại rất mệt mỏi, không thể chịu đựng được đả kích lớn như vậy.

Gã biết nếu nói rõ chân tướng chuyện này, chỉ sợ Long Tứ thổ huyết tức khắc, ngã bệnh.

Nói láo, có khi đã trù tính trước, chỉ bất quá trong những tình huống như vậy, tâm lý của người nói láo còn đau khổ hơn là tâm lý của người bị gạt nhiều.

Long Tứ chung quy thở dài một tiếng, hỏi :

- Nàng ta nói nàng ta nhất định có thể chữa trị vết thương của Tiểu Lôi?

Âu Dương Cấp gật đầu, không dám nhìn vào mắt Long Tứ.

Long Tứ âm thầm thốt :

- Không biết nàng có chiều cổ con ngựa của ta không.

Âu Dương Cấp thốt :

- Nàng nhất định chiều cổ.

Nếu hắn không miễn cưỡng không chế lấy mình, chắc đã khóc rống lên rồi.

Chỉ vì hắn biết, con ngựa đã chết, người cũng sợ không còn hy vọng.

Nữ nhân ác độc đó đối với con ngựa mà còn có thể hạ độc thủ, chuyện gì làm không được?

Tại sao nàng ta phải làm như vậy? Nàng nếu muốn giết Tiểu Lôi,何必 trong phòng đã có cơ hội, hà huống Tiểu Lôi bị thương trầm trọng, vốn không cần nàng động thủ.

Âu Dương Cấp nắm chặt song quyền, gã thật sự không thể hiểu tâm sự của nữ nhân đó, có ai có thể hiểu được?

* * * * *

Sơn cốc. Thác nước chảy từ trên núi đổ xuống đầm nước bên dưới, sơn thanh thủy tú.

Dưới chân núi phồn hoa đầy màu sắc, quay quần ba năm gian nhà tường hồng mái xanh. Một tiểu cô nương thắt tóc bím cúi đầu, cầm bình nước nhàn nhã đi giữa trăm hoa.

Trong nhà có người gọi :

- Đinh Đinh, Đinh Đinh nước đâu?

“Nước đến đây”. Đinh Đinh nhanh nhẹn chạy nhảy, tay cầm con bướm kết bằng lá phi dương.

Tiểu Lôi đã rửa mặt.

Đinh Đinh nhúng khăn vào nước, nhẹ nhàng lau chùi mặt mũi hắn đầy bụi và máu, nhìn hắn một hồi lâu, thở dài, thốt :

- Người này quả nhiên rất dễ nhìn.

Đinh Tần Diễm trên mặt đã tháo tấm khăn sa xuống, có vẻ tiêu tụy, lạnh lùng thốt :

- Đợi đến khi hắn chết, sẽ không còn dễ nhìn.

Đinh Đinh tròn mắt, nói :

- Chị thấy... hắn có thể chết sao?

Đinh Tần Diễm không nói, nhưng trong mắt không kiềm được để lộ một tia ưu lự, đây có lẽ là vì lo lắng cho sinh mạng người ta mà ưu lự.

Đinh Đinh thở dài nhẹ nhẽu, thốt :

- Tôi thật sự hy vọng hấn không muốn chết. Hấn và tiểu thư quả thật là trời sinh một đôi.

Đinh Tàn Diễm căn môi, nhìn Tiểu Lôi, chừng như ngây dại, không biết là buồn bã? Hay vui mừng?

Tiểu Lôi cứ lẩn lộn trên giường, cơ hồ có một bàn tay ma quái đang bóp chặt yết hầu hấn.

Hoi thở yếu ớt của hấn chợt biến thành dồn dập, trong miệng hô hoán :

- Tiêm Tiêm.. Tiêm Tiêm.. Nàng đang ở đâu?

Thần sắc Đinh Tàn Diễm đột nhiên tái ngắt.

Đinh Đinh như ong mầy, hỏi :

- Tiêm Tiêm này là ai? Tại sao hấn lại gọi tên nàng ta không ngừng?

Đinh Tàn Diễm ngậm cầm.

“Tiêm Tiêm.. Tiêm Tiêm..”

Hô hấp của Tiểu Lôi càng ngày càng yếu. Khóe miệng lại hé nở một nụ cười, chừng như hấn thấy Tiêm Tiêm của hấn trong mộng.

Đinh Tàn Diễm đột nhiên phóng tới, bàn tay tát lên khuôn mặt nhợt nhạt của hấn, hét lớn :

- Tiêm Tiêm đã quên ngươi, ngươi nếu còn dám gọi tên ả lần nữa... ta... ta... ta giết ngươi.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Tiểu Lôi in hấn nắm dấu ngón tay, nhưng hoàn toàn không có cảm giác gì.

Đinh Đinh sợ hãi hô lớn :

- Tiểu thư, hấn gần chết đến nơi... Sao tiểu thư còn muốn đánh hấn?

Đinh Tàn Diễm nghiêng rằng :

- Ta cao hứng thích đánh ai thì đánh, hấn nếu dám gọi tên con chó cái đó lần nữa, ta xẻo thịt hấn.

Vô luận là ai thấy biểu tình trên mặt của nàng lúc này, cũng có thể thấy nàng nói cái gì, sẽ làm cái đó.

Chỉ đáng tiếc Tiểu Lôi không thấy :

- Tiêm Tiêm.. Tiêm Tiêm..

Hấn lại gọi..

Đinh Đinh sợ hãi đến mức mặt xanh dòn, Đinh Tàn Diễm run rẩy, chợt giơ tay rút thanh tân nguyệt loan đao dắt bên hông.

Đinh Đinh hét thất thanh :

- Tiểu thư... chị nhất định không thể làm thật... không thể xẻo thịt hấn... tôi lạy chị...

Đinh Tàn Diễm nắm chặt cán đao, không thêm để ý tới đứa nhỏ, chợt đâm xuống một đao, đâm trên vai Tiểu Lôi.

Người Tiểu Lôi liền nhảy dựng lên từ trên giường, nhìn nàng, ánh mắt thất thần.

Đinh Tàn Diễm chậm chậm rút đao, nhìn lên máu trên lưỡi đao, lệ chảy dài :

- Ngươi tại sao một mực muốn gọi tên ả, ngươi tại sao không hỏi tên ta?

Trong tâm nàng chừng như cũng bị một mũi đao xuyên thủng, chợt xoay đao, đâm thẳng vào vai mình.

Toàn thân Đinh Đinh run lẩy bẩy không ngừng, nước mắt chảy ròng ròng, òa khóc, nói :

- Tôi đã minh bạch, Long Tứ cho hấn con ngựa là muốn hấn cỡi đi tìm Tiêm Tiêm, cho nên chị phải giết con ngựa đó... Chị không muốn hấn sống.

Đinh Tàn Diễm nhảy lên, hét lớn :

- Đây không phải chuyện của ngươi, ngươi đi ra.

Đinh Đinh thốt thảm thương :

- Được, tôi đi, nhưng tiểu thư chị... Tại sao chị lại muốn người ta đau khổ? Lại muốn mình đau khổ?

Đinh Tàn Diễm rít lên :

- Chỉ vì ta cao hứng, ta cao hứng... ta cao hứng...

Đinh Đinh cúi đầu, khóc ròng, nhưng cũng bước ra ngoài, vẫn còn nghe tiếng khóc của nó.

Đinh Tàn Diễm không nghe, mắt trừng trừng thất thần, trên đao có máu của hắn, cũng có máu của nàng.

Máu của hắn hòa vào vết thương của nàng. Nàng giơ tay, xoa vào vết thương mình, càng lúc càng xoa mạnh.

Toàn thân nàng vận vẹo đau đớn, mồ hôi lạnh xuất đầm dề, nhưng mắt nàng lại phát sáng, sáng như ngọn lửa đang bùng cháy bên trong...

Đây là căn? Hay là ái? Chỉ sợ nàng không thể phân biệt rõ ràng. Có ai có thể phân biệt rõ ràng?

* * * * *

Màn đêm từ từ bao phủ mặt đất, Đinh Tàn Diễm ngồi ở đầu giường, nhìn ánh mắt Tiểu Lôi dần dần mờ lung, dần dần nhắm lại.

Những ngày qua, nàng chưa ngủ lưng.

Nàng không ngừng truy lùng, tìm kiếm, điều tra, chịu đựng sự đau đớn phát ra từ cổ tay gãy, chịu đựng sự tịch mịch, mệt mỏi.

Tất cả vì ai? Nàng thật sự nghĩ không ra, tại sao mình lại để cho một nam nhân lạ mặt bẻ gãy tay mình, yêu nhi tử của cừu nhân thâm sâu như vậy, hận cũng thâm sâu.

Vô luận ra sao, hắn hiện tại chung quy đang ở gần người nàng. Hắn cho dù có chết, cũng không thể chết trong lòng kẻ khác.

Đinh Tàn Diễm gục đầu, buồn ngủ một cách hạnh phúc, nhẹ nhẹ nhắm mắt...

“Tiêm Tiêm... Tiêm Tiêm...” Tiểu Lôi chột vùng vẫy, lại gọi tên.

Đinh Tàn Diễm bừng tỉnh, nhảy dựng, toàn thân không ngớt run rẩy.

Khuôn mặt nhợt nhạt của Tiểu Lôi đỏ bừng, toàn thân nóng sốt, thần trí hoàn toàn cuồng loạn, mắt đỏ ngầu nhìn người ngồi trên đầu giường, đột nhiên la lớn :

- Tiêm Tiêm, nàng đã về, ta biết thế nào nàng cũng về.

Đinh Tàn Diễm nghiêng rằng, giơ tay tát hắn, ai biết được Tiểu Lôi lại nắm chặt tay nàng.

Không biết sức lực của hắn từ đâu ra, kéo mạnh, nàng vùng vẫy, nhưng người nàng lại bị đẩy vào lòng hắn.

Hắn siết chặt nàng :

- Tiêm Tiêm, nàng đừng mong chạy thoát, ta không thể để cho nàng đi mất lần nữa.

Đinh Tàn Diễm cắn tay hắn :

- Buông ta ra, Tiêm Tiêm đã chết, ngươi đừng hy vọng gặp lại ả.

- Nàng chưa chết, ta chưa chết, một khi nàng trở lại, ta nhất định không chết.

Vết thương của hắn chảy máu, nhưng hắn cơ hồ không cảm thấy gì, cứ tiếp tục ôm nàng.

Nàng muốn xô hắn ra, nhưng hắn chưa bao giờ ôm nàng như vậy, chưa có ai ôm nàng như vậy, khí lực của nàng chừng như đột nhiên tan biến hết, cắn môi, nhắm mắt, nhịn không được bật khóc.

Lệ chảy dài trên vai hắn, hòa quyện vào máu hắn, hòa quyện vào vết thương của hắn.

Nàng khóc cay đắng, thì thảm thốt :

- Đúng, ta là Tiêm Tiêm, ta đã trở về, ngươi... Tại sao ngươi không ôm ta chặt hơn?...

Một người nếu không còn muốn sống nữa, không ai có thể cứu được hắn.

Trên thế gian này, tuyệt không có một lực lượng y dược nào có thể hữu hiệu bằng ý chí tranh đấu cầu sinh của con người.

Nếu mình bạch được đạo lý đó, nhất định biết Tiểu Lôi tuyệt không thể chết.

* * * * *

Tiểu Lôi không chết, chuyện này đơn giản gần như là một kỳ tích, nhưng trên thế gian này thường có kỳ tích xuất hiện.

Một khi loài người còn lòng tin, còn ý chí tranh đấu, còn dũng khí, nhất định có kỳ tích xuất hiện, cho nên hy vọng vĩnh tại nhân gian.

Khi con sốt thối lui, người từ từ tỉnh táo. Cũng chỉ khi nào tỉnh táo mới cảm thấy đau đớn, chỉ có nhân tài chịu đựng qua đau đớn thống khổ mới mình bạch đạo lý đó.

Tiểu Lôi mở mắt, thất thần nhìn nóc nhà, nhìn từng miếng ngói.

Trong mắt hắn không còn những tia máu, nhưng lại đầy thống khổ. Tiêm Tiêm ở đâu? Ai nói Tiêm Tiêm trở lại?

Có tiếng chân từ bên ngoài truyền vào, Đinh Tàn Diễm một tay cầm bình nước, từ từ bước vào.

Ánh mắt nàng sáng ngời, trên khuôn mặt tiều tụy, phảng phất có vẻ thư thái quang đăng.

Tiểu Lôi nhìn thấy nàng, la thất thanh :

- Là người, người... tại sao người lại ở đây?

Thanh âm của hắn yếu ớt, nhưng sự không thân thiện làm cho trái tim của Đinh Tàn Diễm chùn xuống, thậm chí bước chân cũng nặng nề hơn.

Nàng quay mình để bình nước lên bàn, rồi lạnh lùng thốt :

- Tại sao lại không được? Đây là nhà của ta, ta không thể vào à?

Tiểu Lôi càng kinh ngạc, hỏi :

- Đây là nhà của người? Vậy tại sao ta lại đến đây?

Đinh Tàn Diễm hỏi lại :

- Người không nhớ?

Bàn tay nàng nắm chặt chéo áo, ngón tay trắng nhợt. Tiểu Lôi cúi đầu, suy nghĩ, nhìn thấy vết máu trên vai, mura máu.

Con đường nhỏ trên núi, lão nhân già độc hành, cây dù giấy dầu xoay tròn, trường sách như con rắn độc, cự phủ chặt trên da thịt, trường kiếm đâm đến tận xương tủy...

Trong chớp mắt, tất cả hiện trước mặt hắn. Đinh Tàn Diễm chợt quay lại, nhìn đăm đăm vào mắt hắn, hỏi :

- Người có nhớ chưa?

Tiểu Lôi thở dài, cười khổ :

- Tốt hơn là ta thà không bao giờ nhớ ra.

Đinh Tàn Diễm trong mắt chợt ảm tàng nét cay đắng :

- Người không nhớ chuyện gì?

Tiểu Lôi đột nhiên hỏi lại :

- Long Tứ?

Đinh Tàn Diễm hỏi :

- Long Tứ nào?

Tiểu Lôi thốt :

- Long Cương Long Tứ gia.

Đinh Tàn Diễm thốt :

- Ta không thấy ông ta.

Tiểu Lôi hỏi :

- Người không gặp ông ta?

Đinh Tàn Diễm thốt :

- Ta không thấy ông ta.

Tiểu Lôi nhướn mày, nói :

- Ta nhớ mang máng lúc đó, ông ta đứng trước mặt ta.

Đinh Tàn Diễm thốt :

- Nhưng ta thấy chỉ có mình người.

Tiểu Lôi hỏi :

- Người thấy ta ở đâu?

Đinh Tàn Diễm đáp :

- Trong một đồng tử thi, có người đang chuẩn bị khiêng tử thi người.

Tiểu Lôi hỏi :

- Ai? Không phải là Long Tứ sao?

Đinh Tàn Diễm đáp :

- Không phải.

Tiểu Lôi nhướn mày :

- Là thật, ông ta bỏ đi?

Đinh Tàn Diễm cười lạnh, thốt :

- Tại sao ông ta không thể bỏ đi? Người chết không thể giúp ông ta đánh, người chết cũng không thể tận sức vì ông ta, ông ta còn dùng làm gì nữa?

Tiểu Lôi không nói. Đinh Tàn Diễm nhìn hắn, chừng như muốn thấy hắn thất vọng, giận dữ.

Nhưng trên mặt Tiểu Lôi không có một biểu tình gì, điềm đạm nói :

- Ông ta không nợ tôi, tôi không còn nợ ông ta, ông ta vốn nên đi.

Đinh Tàn Diễm lạnh lùng thốt :

- Chừng như bằng hữu của người tịnh không có nhiều.

Tiểu Lôi đáp :

- Quả thật không có nhiều.

Đinh Tàn Diễm im lặng.

Tiểu Lôi điềm đạm nói :

- Có lẽ muốn chết cũng không phải dễ.

Ánh mắt của Đinh Tàn Diễm đột nhiên phát sáng, hỏi :

- Ta có nợ người không?

Tiểu Lôi đáp :

- Không.

Đinh Tàn Diễm lại hỏi :

- Người có nợ ta không?

Tiểu Lôi đáp :

- Nợ, nợ hai lần.

Đinh Tàn Diễm hỏi :

- Người chuẩn bị hoàn trả chưa?

Tiểu Lôi thốt :

- Người cứ nói.

Đinh Tàn Diễm thân nhiên nói :

- Ta đã nói rồi, mạng sống của người như người, ngay cả người cũng không coi trọng, ta có lấy cũng vô dụng.

Tiểu Lôi thốt :

- Người quả thật có nói, cho nên hiện tại người không cần phải lặp lại.

Nàng chậm chậm quay mình, dưới bình nước có cái thau gỗ nhỏ.

Tiểu Lôi chưa nhìn thấy, từ lúc nàng bước vào, hấn chừng như chỉ nhìn vào mắt nàng, hiện tại mắt hấn lại dán ra cửa.

Bởi vì hấn chợt phát hiện, có một tiểu cô nương tóc thắt bím, giống như một con bò câu sọ sệt, len lén đứng ngoài cửa, len lén nhìn hấn, trên mặt có một biểu tình kỳ lạ.

Cô bé phát giác Tiểu Lôi đang nhìn, chợt nháy mắt với Tiểu Lôi, Tiểu Lôi cũng nháy lại.

Hấn có cảm giác tiểu cô nương này không những rất khả ái, mà còn thân thiện với hấn vô cùng.

Người thân thiện với hấn vốn không nhiều. Cô bé này che miệng, kêu hấn giữ bí mật.

Tiểu Lôi vẫy tay, muốn cô bé đi vào. Tiểu cô nương bí mật chỉ chỉ Đinh Tàn Diễm, làm mặt xấu.

Đinh Tàn Diễm đột nhiên thốt :

- Đinh Đinh, người núp bên ngoài cửa quý quý ma ma làm gì đó?

Đinh Đinh thất kinh, mặt sọ hãi tái nhợt, ấp úng nói :

- Tôi... tôi không có...

Trong cái thau gỗ, thuốc tuy màu đen, nhìn giống bùn sinh, nhưng mùi lại rất thơm.

Đinh Đinh nắm chặt tay, nhưng vẫn không ngớt run rẩy.

Tiểu Lôi hỏi :

- Người sợ cái gì?

* * * * *

Tiểu Lôi chợt nói :

- Ngồi xuống đi.

Đinh Đinh ngồi bệch xuống, hai chân cũng mềm nhũn sợ hãi.

Tiểu Lôi không nhịn được cười, hỏi :

- Người sợ cái gì?

Đinh Đinh chột đồ mặt, che miệng hắt, cúi đầu úp vào gối hắt nói :

- Nói nhỏ thôi, nếu không cả hai chúng ta đều chết.

Tiểu Lôi hỏi :

- Nghiêm trọng vậy sao?

Đinh Đinh đáp :

- Đúng.

Tiểu Lôi hỏi :

- Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?

Đinh Đinh hỏi lại :

- Ông có thể đứng, có thể đi được không?

Tiểu Lôi đáp :

- Không biết nữa.

Đinh Đinh thốt :

- Nếu ông đứng được, mau đi đi.

Tiểu Lôi hỏi :

- Tôi nay đi?

Đinh Đinh thốt :

- Phải đi ngay bây giờ.

Tiểu Lôi hỏi :

- Sao phải gấp rút vậy?

Đinh Đinh nói :

- Bởi vì tôi nay nếu ông không đi, sau này sợ vĩnh viễn không thể đi.

Tiểu Lôi hỏi :

- Tại sao?

Đinh Đinh nói :

- Ông có biết nàng đem thuốc gì cho ông hôm nay không?

Tiểu Lôi nói :

- Không biết, nhưng mùi chừng như rất thơm.

Đinh Đinh thốt :

- Độc được nếu không ngọt ngào, thơm tho, làm sao người ta chịu uống.

Cô bé này chừng như hiểu biết rất nhiều.

Tiểu Lôi hỏi :

- Đó là độc được?

Đinh Đinh thì thầm :

- Loại độc được đó gọi là sừ đầu thảo, trên người ông chỉ cần tét một chỗ, năm ngày sau sẽ lan ra thành một lỗ lớn, giống như bị cây cuốc đào một lỗ.

Tiểu Lôi chợt có cảm giác ngực mình hơi lạnh, cười khổ :

- Không ngờ được, ta hiện tại đã biết rồi.

Đinh Đinh nói :

- Ông hỏi sáng hỏi tôi sợ cái gì, tôi sợ loại cò này, nhưng không dám nói.

Tiểu Lôi thốt :

- Nhưng nàng đã cứu ta, đã chữa vết thương cho ta, tại sao lại muốn hãm hại ta?

Đinh Đinh đáp :

- Bởi vì chị ta biết vết thương của ông một khi lành lặn, có thể đi ngay lập tức.

Tiểu cô nương cắn môi, thanh âm càng nhỏ hơn :

- Vết thương của ông nếu lan tràn nặng hơn, chị ta sẽ chiếu cố lo lắng cho ông, ông nếu còn bệnh, chị ta có thể giữ ông ở lại, chị ta tuy không muốn ông chết, nhưng cũng không muốn ông bình phục.

Tiểu Lôi thất thần nhìn bức tường đối diện, trong mắt hiện lộ biểu tình kỳ quái.

Đinh Đinh đột nhiên nói :

- Chị ta làm như vậy, nhất định là vì chị ta thương ông, nhưng ông phải đi, nếu không, sớm muộn gì cũng chết sinh trên cái giường này.

Tiểu Lôi trầm ngâm, chợt nói :

- Ngươi không nên nói cho ta biết.

Đinh Đinh hỏi :

- Tại sao?

Tiểu Lôi thốt :

- Bởi vì ta không thể đi.

Đinh Đinh giật mình :

- Tại sao?

Tiểu Lôi nói :

- Nếu ta đi, nàng đâu có tha ngươi?

Đinh Đinh hỏi :

- Ông... Ông gần chết tới nơi, còn nghĩ tới tôi?

Tiểu Lôi thốt :

- Ngươi còn nhỏ, ta không thể để ngươi chịu khổ vì ta.

Đinh Đinh hỏi :

- Sao ông không dẫn tôi đi?

Tiểu Lôi hỏi lại :

- Dẫn người đi?

Đình Đình nói :

- Tôi không thể ở lại đây nữa - chị ta gần điên rồi, tôi nếu ở lại với chị ta, chắc cũng điên theo.

Tiểu Lôi ngâm cầm

Đình Đình nói tiếp :

- Tôi không sợ... Có lẽ tôi có thể làm ra tiền nuôi ông.

Tiểu Lôi nói :

- Ta không thể dẫn người đi.

Đình Đình hỏi :

- Tại sao?

Thanh âm của nó gần như muốn khóc.

Tiểu Lôi thở dài, nói :

- Bởi vì ta không biết đi đâu.

Đình Đình chớp mắt :

- Ông có thể đi tìm Long Tứ.

Trong mắt Tiểu Lôi lướt qua một bóng hình ảm đạm, từ từ lắc đầu, nói :

- Ta không thể tìm ông ta.

Đình Đình nói :

- Ông ta sống ở kinh thành, hẻm Hồ Đồng có con thiết sư tử.

Tiểu Lôi hỏi :

- Người biết?

Đình Đình thốt :

- Ông ta nói.

Tiểu Lôi hỏi :

- Người có gặp ông ta?

Đình Đình nói :

- Tôi thấy ông ta, tiểu thư cũng thấy ông ta, sáng nay chị ta nói cái gì với ông, toàn là nói dối.

Nó thở dài, nói tiếp :

- Tôi thấy Long Tứ giả dối với ông, giống như là huynh đệ ruột thịt, nếu tiểu thư không hứa với ông ta sẽ chữa lành vết thương cho ông, ông ta không cho ai dắt ông đi đâu.

Tiểu Lôi tái mặt, đã có biến hóa.

Đình Đình nói :

- Chỉ trước khi đi, ông ta không nhìn ông hoài, còn bắt tiểu thư hứa phải săn sóc cho ông, hơn nữa còn giao con ngựa quý báu của ông ta, dặn tiểu thư giao lại cho ông.

Tiểu Lôi cảm thấy máu nóng dồn lên ngực, nắm lấy tay Đình Đình, hỏi :

- Có phải là con ô truy mã?

Đình Đình gật đầu, nói :

- Tôi cũng thấy ông ta quyền luyến, nhưng cũng cho ông, ông ta nói so với ông ta, ông cần con ngựa hơn, bởi vì ông còn phải đi tìm người.

Tiểu Lô đứng dậy, trong mắt đã ngấn lệ, một hồi lâu sau, hỏi :

- Ngựa đâu?

Đình Đình thở dài, thốt :

- Đã bị tiểu thư hạ độc chết rồi.

Tiểu Lô chợt ngồi xuống giường, trong mắt phát ra nét kinh hãi, toàn thân run rẩy...

Đình Đình thốt :

- Có lúc tôi không hiểu tại sao tiểu thư phải làm vậy? Chẳng như chị ta không muốn ông có bằng hữu nào khác, chẳng như muốn ông chỉ có chị ta.

Tiểu Lô nắm chặt tay tiểu cô nương, đột nhiên nói :

- Đi, chúng ta đi...

Mắt Đình Đình phát sáng, nhìn Tiểu Lô, nói :

- Tôi biết đằng sau có một con hẻm xuyên qua cửa sông nhỏ, đến đó, có một cỗ xe lớn.

Nó chớp mắt, nhìn Tiểu Lô, hỏi :

- Ông đi được?

Tiểu Lô đáp :

- Ta không đi được cũng bò được.

Trong mắt hần ánh lên vẻ sợ hãi, chầm chậm nói tiếp :

- Cho dù ta phải bò, nhất định bò tới cửa sông nhỏ đó, người có tin không?

Đình Đình nhìn hần, trong mắt ánh lên vẻ hâm mộ, dịu dàng nói :

- Tôi tin, vô luận ông nói gì, tôi đều tin.

Nó nói câu đó xong, chợt nghe thanh âm của Đình Tàn Diễm, lạnh lùng thốt :

- Ta không tin.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Hoa Yên Vũ Giang Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Huyết Vũ môn

Tiêm Tiêm cúi đầu, ngồi thẳng. Từ vai cho đến hông nàng ngay đơ, hai tay để trên đầu gối, hai chân dí sát vào nhau, chỉ còn đầu ngón chân chạm trên đất nhẹ nhàng. Đây không còn nghĩ ngờ gì nữa là một tư thế ưu mỹ đoan thực phi thường, một tư thế khốn khổ phi thường.

Ngồi lâu như vậy, cổ thể nào cũng bị trặc, hông thể nào cũng bị đau, thậm chí còn đau không khác gì bị chém.

Nhưng nàng ngồi như vậy cả canh giờ, kể cả đầu ngón chân cũng không động đậy.

Bởi vì nàng biết bên ngoài cửa sổ lúc nào cũng có người nhìn nàng. Nàng cũng biết tiểu hầu gia đã đến rồi.

Thần tình gã phảng phất có chút bất an, có chút lo âu. Gã đương nhiên hy vọng nàng đứng dậy nghênh tiếp gã, ít ra cũng nhìn gã một cái, cười với gã. Nàng không. Gã chậm chậm đi vòng quanh cái bàn tròn, đi vu vơ hai vòng, đột nhiên khoát tay.

Đám a hoàn buông tay cúi đầu thi lễ, lập tức tháo lui ra ngoài.

Tiểu hầu gia lại chậm chậm đi vu vơ thêm hai vòng, tới lúc đó mới dừng chân trước mặt nàng, hỏi :

- Nàng muốn ta tới?

Tiem Tiem nhè nhẹ gật đầu.

Tiểu hầu gia nói :

- Ta đã tới rồi.

Tiem Tiem cúi đầu, thốt :

- Xin mời ngồi.

Tiểu hầu gia ngồi đối diện, thần tình lại hiển lộ bất an, tâm gã rất trấn định, là một người rất trấn định, không biết hôm nay tại sao tâm thần lại có chút bất an.

Tuy gã cũng biết nói chuyện có thể làm cho người an định trở lại, gã lại không biết nói gì.

Gã hy vọng Tiem Tiem mở miệng nói, Tiem Tiem lại không nói một tiếng.

Gã bưng chén trà, lại bỏ xuống, chung quy không nhịn được, hỏi :

- Nàng muốn ta vào có việc gì?

Tiem Tiem trầm mặc rất lâu, lúc đó mới dịu dàng thốt :

- Tôn phu nhân hồi nãy nói chuyện với tôi, nói chàng muốn tôi ở lại.

Tiểu hầu gia gật đầu.

Tiem Tiem lại nói :

- Chàng muốn tôi ở lại để làm gì?

Tiểu hầu gia hỏi :

- Tôn đại nương chưa cho nàng biết?

Tiem Tiem đáp :

- Tôi phải nghe chính chàng nói với tôi.

Mặt tiểu hầu gia chợt ửng hồng, che miệng ho khe khẽ, Tiem Tiem cũng không hỏi lại lần nữa, nàng biết đàn ông cũng giống như con chó, không thể bức bách quá căng, nàng cũng biết rành lúc nào phải siết chặt dây, lúc nào phải nói lỏng.

Đầu nàng cúi thấp :

- Chàng... chàng muốn tôi làm thiếp của chàng? Chàng đã có phu nhân?

- Chưa.

- Nhưng chàng lại muốn tôi làm thiếp của chàng? Tại sao?

Gã vốn là một người đàn ông trầm mặc, hà huống những câu hỏi đó vốn rất khó cho người ta hỏi đáp.

Tiem Tiem thở dài nhè nhẹ, thốt :

- Kỳ thật chàng không cần nói, tôi cũng minh bạch, người như tôi không có thân phận, một nữ nhân không có lai lịch, đương nhiên không thể làm vợ Hầu Môn.

Tiểu hầu gia tay vịn vịn, chậm chậm nói :

- Nhưng ta...

Tiêm Tiêm ngắt lời gã, thốt :

- Hào ý của chàng, tôi rất cảm kích, chàng cứu tôi, tôi không bao giờ quên ơn, tính ra cả cuộc đời này cũng không thể báo đáp hết, đời sau...

Nàng tịnh chưa nói dứt câu, chợt đứng dậy, tháo đồ trang sức trên đầu, trên tay, thậm chí cả đôi giày dính mình châu cũng tháo, mọi thứ để trên bàn trước mặt gã.

Gã kinh hãi nhìn nàng, thất thanh :

- Nàng... nàng làm gì vậy?

Tiêm Tiêm điềm đạm đáp :

- Những vật này tôi không dám nhận, cũng không thể nhận... Bộ y phục này tôi tạm thời dùng, sẽ giặt sạch trả lại sau.

Nàng không nói nữa, bước chân không đi ra.

Tiểu hầu gia đột nhiên nhảy tới, chặn cửa, hỏi :

- Nàng phải đi à?

Tiêm Tiêm gật đầu.

Tiểu hầu gia lại hỏi :

- Tại sao nàng đột nhiên lại muốn đi?

Tiêm Tiêm hỏi lại :

- Tại sao tôi không thể đi?

Mặt nàng trầm trầm, lạnh lùng thốt :

- Tôi tuy không có thân phận lẫn lai lịch, nhưng tôi tịnh không coi mình rẻ rúng.

Tôi thà làm vợ một tên mã phu, nhất định nguyện không làm thiếp người ta.

Câu nói của nàng chém đinh chặt sắt, cơ hồ đột nhiên biến thành một người khác.

Tiểu hầu gia nhìn nàng, bẽn lẽn.

Gã không ngờ một người đàn bà ôn nhu như vậy, lại có thể đột nhiên thay đổi, mạnh mẽ cứng cỏi.

Tiêm Tiêm nghiêm mặt, hỏi :

- Ý tứ của tôi chàng chắc cũng đã minh bạch, hiện tại chàng có thể để tôi đi được chưa?

Tiểu hầu gia đáp :

- Chưa.

Tiêm Tiêm hỏi :

- Chàng muốn làm sao?

Mục quang tiểu hầu gia lóe sáng, nói :

- Nếu nàng chịu đáp ứng, ta lập tức cho nàng mười vạn ngân lượng...

Gã vừa nói xong, Tiêm Tiêm đã tát lên mặt gã. Có lẽ bình sinh gã chưa bao giờ để ai đánh, nhưng hắn tịnh không chống đỡ.

Tiêm Tiêm nghiêng răng, mục trung ngấn lệ, hét lớn :

- Chàng nghĩ chàng dùng vàng có thể mua hết đàn bà?... Chàng có mua, dù có mua được nghìn người, vạn người, nhưng cho dù chàng có lấy hết vàng bạc trong thiên hạ, cũng đừng hòng mua được tôi.

Nàng thở gấp lấy hơi, lau khô nước mắt, hét :

- Để tôi đi... Chàng có để tôi đi không?

Tiểu hầu gia thốt :

- Không.

Tiem Tiem gơ tay lên, định tát, chỉ đáng tiếc bàn tay của nàng đã bị tiểu hầu gia nắm nhẹ. Gã nhìn nàng dăm dăm, trong mắt không những không có chút phần nộ, lại còn chứa đầy tình ý ôn nhu.

Gã dăm dăm nhìn nàng, dịu dàng thốt :

- Ta vốn có thể để nàng đi, nhưng hiện tại thì không thể để nàng đi. Vì hiện tại ta mới biết, khó có người như nàng, ta mà để nàng đi, nhất định hối hận suốt đời.

Tiem Tiem chớp mắt, thốt :

- Chàng...

Tiểu hầu gia nói :

- Ta muốn nàng làm vợ ta, thê tử duy nhất của ta.

Tiem Tiem cơ hồ vừa kinh ngạc vừa hoan hỉ, giọng run rẩy :

- Nhưng tôi... tôi không xứng..

Tiểu hầu gia thốt :

- Nếu nàng không xứng, trên thế gian này còn có nữ nhân nào xứng.

- ...

Tiểu hầu gia nói tiếp :

- Cho dù ai có gia thế ra sao, ta cưới vợ, không phải cưới gia thế.

Tiem Tiem nhìn gã, đôi mắt mỹ lệ có hai hàng lệ chảy dài, hiện tại lệ của nàng, là lệ hoan hỉ, nàng chung quy đã cải biến được mệnh vận của mình.

Phương pháp đàn bà dùng để đối phó đàn ông, nghe nói có hơn ba trăm cách, nàng dùng phương pháp chính xác hữu hiệu nhất, không còn nghi ngờ gì nữa.

Bởi vì nàng thấu hiểu lúc nào phải siết chặt dây, cũng thấu hiểu lúc nào phải nói lỏng.

* * * * *

Đèn cháy sáng, Đinh Tàn Diễm chậm chậm bước vào, thấp đèn trên bàn, tới lúc đó mới quay lại nhìn bọn họ.

Tiểu Lôi không nhìn nàng, cơ hồ không bao giờ muốn nhìn nàng nữa. Đinh Đinh thu mình ở góc giường, sợ sệt không ngừng run rẩy.

Đinh Tàn Diễm chậm chậm bước qua, nhìn nó chằm chằm, hỏi :

- Người nói thuốc dán của ta là sừ đầu thảo?

Đinh Đinh gật gật đầu, sợ gần muốn khóc.

Đinh Tàn Diễm quay lại nhìn Tiểu Lôi, hỏi :

- Người tin không?

Tiểu Lôi cự tuyệt không chịu trả lời, cự tuyệt không chịu nói.

Đinh Tàn Diễm chậm chậm thốt :

- Nó nói không sai, ta vốn không muốn để người đi, quả thật đã gặp Long Tứ, quả thật đã giết con ngựa đó, những chuyện đó nó đều không nói láo.

Tiểu Lôi cười lạnh.

Đinh Tàn Diễm nói tiếp :

- Nhưng sừ đầu thảo...

Nàng đột nhiên xé toạt vai áo, để lộ đôi bờ vai trắng trong như ngọc, chỗ bị nàng đâm trên vai có quần vải.

Nàng dụng lực xé miếng vải quần, thấy trước mặt Tiểu Lôì, hỏi :

- Ngươi coi coi đây là cái gì?

Tiểu Lôì chưa nhìn, đã ngửi thấy được hương nồng nặc kỳ lạ. Miệng vết thương rõ ràng đã dán sừ đầu thảo, Tiểu Lôì im lìm.

Đinh Tàn Diễm chợt thở dài, nói tiếp :

- Đinh Đinh, Đinh Đinh... ta ở đây không đối đãi tốt với ngươi sao?

- Chị... chị..

- Sao ngươi lại nói láo?

Đinh Đinh òa khóc, chợt nhảy dựng, rít lên :

- Không sai, tôi nói láo, tôi phải phá hoại chị, không để chị thành công, bởi vì tôi hận chị.

Đinh Tàn Diễm hỏi lại :

- Ngươi hận ta?

Đinh Đinh thốt :

- Hận, hận khủng khiếp, hận chị không chết sớm, chết càng sớm càng tốt...

Nó đột nhiên che mặt, khóc tức tưởi, hét lớn :

- Tôi không còn muốn ở chỗ khốn nạn này nữa, chịu đựng tính khí của chị hàng ngày... tôi dù có nói láo, cũng là do chị dạy dỗ tôi..

Đinh Tàn Diễm không ngăn nó, chỉ si dại đứng đó, trong mắt ngấn lệ, thần sắc Tiểu Lôì tái nhợt.

Hắn thật sự nghĩ không ra chuyện đột nhiên biến thành như vậy, thật sự nghĩ không ra một bé gái thiện lương như vậy lại tự nhiên nói láo.

Đinh Tàn Diễm chợt thở dài, thì thầm :

- Ta không trách nó, nó làm vậy nhất định chỉ vì muốn rời xa ta, rời khỏi chỗ này...

Thế gian bên ngoài rộng lớn, có đứa bé nào không muốn đi ra nhìn?

Tiểu Lôì không nhịn được, hỏi :

- Ngươi thật sự không hận nó?

Đinh Tàn Diễm thốt :

- Nó vẫn còn là một hài tử.

Tiểu Lôì thốt :

- Nó lại hận nàng.

Đinh Tàn Diễm thốt :

- Trên thế gian có rất nhiều chuyện vốn cũng như vậy, người hận mình, mình vì tất đã hận người, người yêu mình, mình cũng vì tất đã yêu người...

Thanh âm nàng càng ngày càng nhỏ, chung quy không thể nghe được.

Tiểu Lôì nói :

- Không sai, trên thế gian quả thật có rất nhiều chuyện giống như vậy.

Tâm lý hần thành linh trở nên rất trầm trọng, giống như bị một khối đá ngàn cân đè nặng.

Cũng không biết bao lâu sau, hần mới chậm chậm nói tiếp :

- Vô luận là sao, ngươi đã cứu ta...

Đinh Tàn Diễm thốt :

- Ta không có cứu ngươi.

Tiểu Lôì hỏi lại :

- Không?

Đinh Tàn Diễm nói :

- Người cứu ngươi, chính là người.

Tiểu Lôì thốt :

- Nhưng ta...

Đinh Tàn Diễm ngắt lời hần, lạnh lùng nói :

- Ngươi hiện tại có thể đi đi, nếu không đi nổi, nên bò đi.

Nàng bước ra trước, không quay đầu lại.

Ánh đèn càng ngày càng mờ, gió càng ngày càng lạnh. Xa xa có tiếng nước chảy, giống như tiếng thiếu nữ khóc thầm.

Tiểu Lôì nằm xuống, không muốn nghĩ ngợi gì nữa, chỉ nằm yên mong trời sáng.

* * * * *

Bình minh.

Dương quang sáng lạn, thương thoán trạm lạn.

Trong con gió buổi sớm truyền vào hương hoa, hương tuyến thủy, lại có mùi đồ ăn.

Tiểu Lôì chậm chậm bước xuống giường.

Vết thương cả mới lẫn cũ của hần đau đớn, đau đớn gần như không ai có thể chịu đựng được, nhưng hần không thềm để ý.

Hần đã học đương đầu với thống khổ như là một dạng hưởng thụ, chỉ bởi vì vết thương trên người có thể làm giảm vết thương trong tâm hần.

Ai đang nấu ăn? Là nàng? Hay là Đinh Đinh? Hần không biết đêm qua đã trải qua như thế nào. Cách nói chuyện của bọn họ, đêm qua tưởng cũng phải là rất dài.

Nhà bếp đằng sau, tịnh không xa lắm, nhưng đối với Tiểu Lôì, con đường này cũng gian khổ dài đằng đẳng, may mắn là chân của hần không bị thương.

Hần chung quy cũng đi tới cửa nhà bếp, mồ hôi lạnh đầm dề y phục, một người quay lưng lại đang đứng trước bếp, quần dài chấm đất, toàn thân vận y phục trắng như tuyết, không ngờ nàng cũng biết nấu nướng.

Vô luận là ai thấy nàng đứng trầm tĩnh lãnh khốc giữa vũng máu, không thể tưởng tượng được nàng có thể đứng trong nhà bếp.

Tiểu Lôì chống tay lên tường, từ từ bước vào. Nàng đương nhiên nghe tiếng chân hần, nhưng chưa quay đầu lại, nàng cũng cự tuyệt không chịu nói một câu với hần.

Tiểu Lôì im lặng, một hồi lâu sau, không nhận được hỏi :

- Đinh Đinh đâu?

Nàng không hồi đáp.

Tiểu Lôì thốt :

- Nó còn bé, tuy có làm lỗi, nhưng ai lại không có lúc làm lỗi? Người nếu chịu tha thứ cho nó, ta...

Nàng chợt ngắt lời hắn, lạnh lùng thốt :

- Người nói chuyện với ai vậy?

Tiểu Lôi đáp :

- Người.

Nàng chợt quay đầu, nhìn Tiểu Lôi, hỏi :

- Người nhận ra ta? Sao ta lại không nhận ra người?

Tiểu Lôi ngẩn ngơ, tuy thiếu phụ này cũng vận y phục trắng, thân hình thon thả, nhưng lại là một người đàn bà rất bình phàm xú lậu.

Tay ả giữ cái nôi, một tay cầm muỗng, múc cơm vào chén, múc hai chén.

Tiểu Lôi thở dài, miễn cưỡng cười :

- Chẳng như ta không nhận ra người.

Bạch y thiếu phụ nói :

- Người không biết ta, vào đây làm gì?

Tiểu Lôi đáp :

- Tìm... người.

Bạch y thiếu phụ hỏi :

- Tìm ai?

Tiểu Lôi đáp :

- Tìm một nữ nhân, một cô nương tám chín tuổi.

Bạch y thiếu phụ lạnh lùng cười, nói :

- Nam nhân phải tìm, chẳng như toàn là tiểu cô nương tám chín tuổi, điều này người không nói ta cũng biết, nhưng, họ của nó là gì?

Tiểu Lôi đáp :

- Hình như họ Đinh.

Bạch y thiếu phụ thốt :

- Ta không phải họ Đinh.

Tiểu Lôi hỏi :

- Bà... bà làm gì ở đây?

Bạch y thiếu phụ đáp :

- Đây là nhà của ta, ta không ở đây thì ở đâu?

Tiểu Lôi ngạc nhiên, hỏi :

- Đây là nhà của bà?

Bạch y thiếu phụ đáp :

- Phải.

Tiểu Lôi hỏi :

- Bà luôn luôn sống ở đây?

Bạch y thiếu phụ đáp :

- Ta hiện tại trú ở đây, hiện tại đây là nhà ta.

Tiểu Lôi hỏi :

- Còn lúc trước?

Bạch y thiếu phụ buồn buồn đáp :

- Chuyện lúc trước hà tất người phải hỏi tới.

Tiểu Lôi không nói nữa. Bởi vì hẳn nghĩ thiếu phụ này nói rất có lý, chuyện trước đây đã là quá khứ, hà tất phải hỏi nữa? Hà tất phải khơi lại?

Bạch y thiếu phụ quay đầu, mức đầy chén, chợt hỏi :

- Người đói không?

Tiểu Lôi đáp :

- Đói.

Bạch y thiếu phụ nói :

- Đói thì ăn đi.

Tiểu Lôi thốt :

- Cảm ơn.

Trên bàn có trứng chiên, thịt luộc, cũng có bắp cải tươi xào dầu vừng. Tiểu Lôi ngồi xuống, mau mắn ăn hết một chén lớn mà vẫn chưa no.

Bạch y thiếu phụ nhìn hắn, mực trung có vẻ vui mừng, thốt :

- Hình như người rất đói.

Tiểu Lôi đáp :

- Cho nên tôi muốn ăn thêm một chén nữa.

Bạch y thiếu phụ mức thêm một chén đưa cho hắn, thốt :

- Ăn đi, ăn nhiều uống nhiều mới có đủ sức lực.

Bà ta đột nhiên cười, cười rất kỳ quái, nhẹ nhàng nói tiếp :

- Người chắc không nghĩ ăn mà không trả tiền đồ ăn chứ?

Tiểu Lôi chừng như bị nghẹn com ở cổ.

Bạch y thiếu phụ hỏi :

- Chuyện này người mình bạch chứ?

Tiểu Lôi gật gật đầu.

Bạch y thiếu phụ nói :

- Ta nghĩ người là một nam nhân có cốt khí, vừa ăn uống vừa bàn chuyện, chắc người không thể làm.

Tiểu Lôi ăn sạch chén, mới bỏ đũa xuống, hỏi :

- Bà muốn tôi làm gì?

Bạch y thiếu phụ hỏi lại :

- Ngươi có thể làm gì?

Tiểu Lôi đáp :

- Tôi có thể làm rất nhiều chuyện.

Bạch y thiếu phụ hỏi :

- Chuyện gì ngươi tinh thông nhất?

Tiểu Lôi nhìn bàn đôi tay của mình thông trên bàn, trông mắt chừng như dần dần co thắt.

Bạch y thiếu phụ nhìn hần chăm chăm, chậm chậm nói :

- Mỗi người đều có sở trường riêng, có người sở trường cảm kỳ thi họa, có người sở trường y bốc tinh tướng, cũng có người chuyên sát nhân - còn ngươi?

Tiểu Lôi trầm mặc rất lâu, rồi nói từng tiếng :

- Sở trường của tôi là bị đâm.

Bạch y thiếu phụ hỏi :

- Bị đâm? Bị đâm cũng là một sở trường?

Tiểu Lôi thốt :

- Chưa quá mười ngày, tôi đã chịu bảy tám nhát đao, ít ra kinh nghiệm cũng đã rất phong phú.

Bạch y thiếu phụ hỏi :

- Bị đâm cũng hữu dụng ả?

Tiểu Lôi đáp :

- Hữu dụng.

Bạch y thiếu phụ lại hỏi :

- Ngươi nói coi có hữu dụng gì?

Tiểu Lôi đáp :

- Tôi ăn cơm của bà, bà không chừng nên đâm tôi một đao, coi như thanh toán món nợ.

Bạch y thiếu phụ mỉm cười, hỏi :

- Tại sao ta lại phải đâm ngươi một đao? Chuyện đó có lợi gì cho ta?

Đôi mắt bạch y thiếu phụ chớp chớp, thốt :

- Ngươi đã chịu đựng nhiều vết đao, cũng còn chưa chết, đó mới thật sự là chuyện đáng nói.

Tiểu Lôi thốt :

- Quả là chuyện đáng nói.

Bạch y thiếu phụ nói tiếp :

- Người có thể chịu bị đâm, nghĩ tất có thể sát nhân.

Tiểu Lôi thốt :

- Ồ?

Bạch y thiếu phụ chột phẩy tay, nói :

- Không sai, ngươi chịu giết hai người cho ta, nợ nần giữa bọn ta coi như thanh toán.

Bà ta nói câu này rất thư thái, chừng như người ta thiếu bà ta một cái trứng gà, bà ta đòi hai cái trứng vịt.

Tiểu Lôi mỉm cười :

- Hai chén cơm này coi bộ giá quá đắt.

Bạch y thiếu phụ thốt :

- Không đắt.

Tiểu Lôi hỏi :

- Không đắt?

Bạch y thiếu phụ đáp :

- Hai chén cơm của ta rất đặc biệt, người thường không thể ăn được.

Tiểu Lôi hỏi :

- Đặc biệt chỗ nào?

Bạch y thiếu phụ đáp :

- Bởi vì trong đồ ăn có thứ đặc biệt.

Tiểu Lôi hỏi :

- Có gì vậy?

Bạch y thiếu phụ đáp :

- Độc dược.

Bà ta nhìn Tiểu Lôi, chừng như hy vọng thấy Tiểu Lôi sợ hãi nhảy dựng khỏi ghế.

Tiểu Lôi lại vẫn ngồi yên, cả khước mắt cũng không động dấy.

Bạch y thiếu phụ nhưng mảy, hỏi :

- Ngươi không tin?

Tiểu Lôi điềm đạm đáp :

- Hai chén cơm này tôi lỡ ăn rồi, hiện tại có tin hay không cũng không thành vấn đề.

Bạch y thiếu phụ hỏi :

- Không thành vấn đề? Ngươi biết người ăn độc dược, là có thể chết không?

Tiểu Lôi đáp :

- Biết.

Bạch y thiếu phụ hỏi :

- Ngươi muốn chết?

Tiểu Lôi đáp :

- Không muốn.

Bạch y thiếu phụ thốt :

- Ngươi chỉ cần giết hai người đó cho ta, hai người này ngươi đó giờ không biết tới, hơn nữa chỉ có hai người, đâu có nhiều.

Tiểu Lôi đáp :

- Quả thật không nhiều.

Bạch y thiếu phụ nói :

- Đợi bọn họ tới, người hạ thủ giết bọn họ...

Tiểu Lôi thốt :

- Không giết.

- Bạch y thiếu phụ biến sắc :

- Không giết? Tại sao không giết?

Tiểu Lôi đáp :

- Không giết là không giết, không có tại sao.

Bạch y thiếu phụ hỏi :

- Người biết người ta muốn người giết là ai không?

Tiểu Lôi đáp :

- Bởi vì không biết người, cho nên không thể giết.

Bạch y thiếu phụ hỏi :

- Người không muốn biết?

Tiểu Lôi đáp :

- Không muốn, cũng không cần.

Bạch y thiếu phụ nói :

- Người nếu không giết bọn họ, người phải chết.

Tiểu Lôi đột nhiên không nói gì, chậm chậm đứng lên, bước ra ngoài.

Bạch y thiếu phụ hỏi :

- Người đi đâu?

Tiểu Lôi đáp :

- Đi chờ chết.

Bạch y thiếu phụ hỏi :

- Người thà chết chứ không đáp ứng?

Tiểu Lôi không thèm nghe, không thèm quay đầu cứ đi tiếp.

Bạch y thiếu phụ nghiêng răng, chợt nhảy lên, hét lớn :

- Người có phải là người không? Hay là con la?

Bên ngoài Tiểu Lôi chỉ nghe thanh âm truyền ra văng vẳng, chỉ nghe hai tiếng :

“con la”.

* * * * *

Tiểu Lôi nằm xuống giường, trầm nghĩ quá tức cười.

Lúc Cửu u nhất oa phong tầm cù, một trận người chết vô số, khắp nơi, hán không chết.

Môn hạ Huyết Vũ Môn dùng đao kẻ vào yết hầu hán, mũi đao đâm vào da thịt, hán cũng không chết.

Ngũ điện Diêm La, cao thủ võ lâm tuyệt kỹ đầy mình, mặt mày hung ác vô tình, lưỡi kiếm đỏ vốn đã xuyên qua người hán, hán không chết.

Hiện tại hán hồ đồ ăn hai chén cơm của người ta, tự nhiên lại chết một cách hồ đồ.

Đây không phải là chuyện rất tức cười sao?

Hán vốn đương nhiên có thể xuất thủ chế ngự bạch y thiếu phụ đó, bắt buộc bà ta đưa ra thuốc giải.

Hán không làm vậy, hoàn toàn không phải vì hán sợ mình chung quy không có đủ khí lực chế phục một địch thủ như bà ta - người đẳng nào cũng chết, còn sợ gì nữa chứ?

Hán không làm vậy, chỉ đơn giản vì hán không thích làm.

Bạch y thiếu phụ đó đến đây hỏi nào? Muốn hán giết ai? Bà ta thật sự là ai?

Tiểu Lôi không muốn hỏi, hiện tại vô luận là chuyện gì, hán hoàn toàn không có hứng thú tới, hoàn toàn không thêm để ý tới.

Hiện tượng này quả thật rất đáng sợ. Hán không biết tại sao lại biến thành như vậy.

Hán cũng không thích nghĩ tới, cái cảm giác chờ chết xem chừng cũng hay. Ít ra cả trăm chuyện đều không cần lo lắng.

Bên ngoài có tiếng lộp cộp, cũng không biết bao lâu sau, thanh âm đột nhiên đình chỉ.

Đằng sau có người đi vào, hai gã tráng hán vận thanh y, khiêng cái quan tài gỗ đi vào để gần giường hán.

Tiếng động bên ngoài hồi nãy vốn là tiếng đinh đóng vào quan tài. Những người này lo lắng rất chu đáo, còn chuẩn bị cả hậu sự cho hán.

Gã tráng hán thanh y nhìn hán như nhìn một người đã chết, cơ hồ chột cúi đầu vòng tay thi lễ.

Người sống đối với người chết chừng như luôn luôn đặc biệt tôn kính, Tiểu Lôi cũng không thêm để ý tới họ, nằm bất động, chẳng khác gì một người chết.

Gã tráng hán áo xanh đi ra, cả nửa canh giờ sau, lại khiêng một cái quan tài còn giờ nắp vào, để bên cạnh.

Tại sao một người cần tới hai cái quan tài? Tiểu Lôi đương nhiên không thêm hỏi họ, một quan tài cũng tốt, hai quan tài cũng tốt, có quan tài cũng tốt, không có quan tài cũng tốt, hán không để ý tới.

Lại nửa canh giờ sau, Bạch y thiếu phụ đó tự nhiên bước vào, đứng ở đầu giường nhìn hán, Tiểu Lôi nhắm mắt.

Bạch y thiếu phụ nói :

- Quan tài đã chuẩn bị xong, tuy đóng tạm bợ không kiên cố cho lắm, nhưng cũng tốt hơn là không có.

Tiểu Lôi không nói gì.

Bạch y thiếu phụ lại nói :

- Không biết ngươi có thể tự nằm vào quan tài, để sau này khi ngươi chết, tránh không cần phải có người khiêng ngươi.

Bà ta nhìn Tiểu Lôi chằm chằm, chừng như hy vọng Tiểu Lôi nổi giận vùng lên liều mạng với bà ta.

Ai biết được Tiểu Lôi tự nhiên lại đứng lên, tự nằm vào quan tài, trên mặt không có chút biểu tình gì, bạch y thiếu phụ cơ hồ thất thần.

Một hồi lâu sau, bà ta mới thở dài nhẹ nhõm :

- Chúng ta trước đây chưa gặp lần nào, không nghĩ được hiện tại lại chết chung một chỗ, đây chắc cũng có thể gọi là duyên phận.

Bà ta tự nhiên cũng ngã người trong cái quan tài thứ hai, Tiểu Lôi cũng tự nhiên không thêm hỏi, chỉ trong tâm hán thấy kỳ quái, không biết bà ta đang làm trò gì.

Bạch y thiếu phụ nằm thẳng trong quan tài, cũng nhắm mắt giống như đang chờ chết.

Lại một hồi lâu sau, bà ta chợt thở dài, thốt :

- Ngươi biết ta nghĩ gì không?

Bà ta cơ hồ biết rất rõ Tiểu Lôi không muốn mở miệng, cho nên cũng tự đáp :

- Ta đang nghĩ, người ta nếu thấy hai chúng ta chết như vậy, có lẽ cũng nghĩ chúng ta tự tử vì tình.

Tiểu Lôi chung quy cũng mở miệng, hần chung quy chịu đựng không nổi, phải hỏi :

- Tại sao bà lại muốn chết chung chỗ với tôi?

Bạch y thiếu phụ kể.

Bà ta đã hại người ta, lại nói người ta hại bà ta. Tiểu Lôi không biết nói gì.

Bạch y thiếu phụ hỏi :

- Người biết tại sao ta lại nói người hại ta không?

Tiểu Lôi đáp :

- Không biết.

Bạch y thiếu phụ thốt :

- Bởi vì nếu người chịu giết hai người kia cho ta, ta vốn không thể chết.

Tiểu Lôi nhưng mảy, hỏi :

- Hai người kia muốn giết bà?

Bạch y thiếu phụ thờ dãi, thốt :

- Không chỉ muốn giết ta, có lẽ còn có thể cắt ta thành trăm mảnh, cho nên ta thà chết trước.

Tiểu Lôi nói :

- Cho nên bà mới nằm trong quan tài.

Bạch y thiếu phụ thốt :

- Bởi vì ta cũng đang chờ chết, đợi cho chúng đến, ta chết trước.

Bà ta mỉm cười, nụ cười rất thê lương, lại nói tiếp :

- Ta cho dù có chết rồi, bọn họ thế nào cũng lờ ta khỏi quan tài, nhưng ta chung quy cũng được chết trong quan tài.

Những câu nói của bà ta, cơ hồ hai người đó hình dung rất hung ác, tàn khốc, vô luận là ai nghe bà ta nói, cũng không thể có hảo cảm với hai người đó.

Tiểu Lôi lạnh lùng thốt :

- Bà có nhiều chỗ để chết, tại sao lại nhất định phải đến đây chết?

Bạch y thiếu phụ đáp :

- Bởi vì ta vốn nghĩ ở đây có người có thể cứu ta.

Tiểu Lôi hỏi :

- Ai?

Bạch y thiếu phụ đáp :

- Đinh Tàn Diễm.

Tiểu Lôi “ồ” một tiếng như rất quen thuộc với cái tên này, có vẻ kỳ quái phi thường.

Bạch y thiếu phụ lại nói :

- Khi ta đến, nàng đã đi rồi, cho nên ta nghĩ nàng đã giao thác chỗ này cho người.

Tiểu Lôi buồn bã thốt :

- Bà làm rồi, ta không biết nàng ta thật đã đi rồi.

Hắn nói “thật” đặc biệt phẳng phất như nữ nhân đó âm hồn bất tán, chừng như vĩnh viễn không tha cho hắn đi.

Hắn cho dù có tin rằng Đinh Tàn Diễm tuyệt vọng bỏ đi, nàng đã đi đâu?

Điều này vĩnh viễn là một câu hỏi bí ẩn.

Nhưng hắn tin rằng, một nữ nhân như Đinh Tàn Diễm, vô luận có đi tới thiên nhai hải giác cũng có thể tự chiếu cố lấy mình. Bởi vì trong tâm tư của nàng ta, trừ nàng ra, căn bản không còn ai tồn tại.

Bạch y thiếu phụ đột nhiên ngồi dậy trong quan tài, hỏi :

- Ngươi là người gì của Đinh Tàn Diễm?

Tiểu Lôi điềm đạm đáp :

- Tôi không phải là người của nàng ta.

Bạch y thiếu phụ hỏi :

- Ồ? Vậy sao ngươi lại ở đây?

Tiểu Lôi vẫn nằm bất động, mắt nhắm chặt như một thi thể. Nhưng hắn thở dài, bất quá cũng như người chết, hắn không thích hỏi đáp gì hết, cũng không muốn hỏi đáp.

Trầm mặc, trải qua một thời gian trầm mặc khá lâu, không có một hơi thở mạnh, không có một tiếng động.

Tiểu Lôi không cần phải tự cắn mình, tự biết mình còn sống, bởi vì hắn còn nghe hơi thở của chính mình, người chết không thể thở.

Nhưng tiếng hô hấp trong quan tài kể bên hoàn toàn không còn, bà ta đã chết rồi sao?

Tiểu Lôi ngồi dậy thò đầu nhìn sang, phát hiện quan tài trống không.

* * * * *

Tiểu hầu gia đi ra từ hẻm sư tử Hồ Đồng, còn chưa xa con hẻm mấy, ngừng tại cổ xa mã hoa lệ. Gã bước nặng nề tới, mở màn xe bước vào, bên trong có một người đàn bà.

Là Bạch y thiếu phụ.

Bạch y thiếu phụ hỏi gấp :

- Ngươi đã gặp Long Tứ?

Tiểu hầu gia thần sắc ngưng trọng, gật gật đầu. Cỗ xe chạy trên con đường xấu, lắc lư dữ dội.

Trầm mặc.

Bạch y thiếu phụ len lén nhìn thần sắc của tiểu hầu gia, chợt thốt :

- Ta xuống xe đây.

Tiểu hầu gia không ngăn chặn, Bạch y thiếu phụ vừa giờ màn định nhảy xuống, đột nhiên bị gã nắm tay lại, nắm thật chặt.

Bạch y thiếu phụ la một tiếng thất thanh :

- A...

Tiểu hầu gia giật dữ thốt :

- Nói cho ta biết tại sao ngươi gặp tên họ Lôi mà không hạ thủ?

Bạch y thiếu phụ mỉm cười, đáp :

- Nếu người quả thật thích Tiêm Tiêm cô nương, phải để họ Lôi sống, nếu không người có thể mất nàng.

Tiểu hầu gia thốt :

- Ta không tin.

Bạch y thiếu phụ nói :

- Người bắt tất phải tin ta, nhưng người tất phải tin lời nói của Kim Xuyên.

Gã có lý do không tin tưởng Kim Xuyên, vì một người không được ăn bỏ đào, toàn nói bỏ đào chua. Kim Xuyên nói cả cuộc đời Tiêm Tiêm chỉ yêu có một người, chính là Tiểu Lôi, nhưng nàng lại bị Tiểu Lôi ruồng bỏ.

Cho nên Tiêm Tiêm muốn báo phục, nàng không do dự xả đầu vào lòng của tiểu hầu gia, cũng chỉ vì muốn báo phục sự tuyệt tình và phụ tâm của Tiểu Lôi. Nhưng nàng vẫn chỉ yêu một mình Tiểu Lôi.

Tiểu hầu gia luôn luôn rất tự phụ, gã bằng vào gia thế, tướng mạo, và võ công, làm sao trong mắt Tiêm Tiêm lại không ở trên Tiểu Lôi được.

Trừ một điểm, bạch y thiếu phụ sau khi gặp được Tiểu Lôi, nói hắn là một người không trọng cả tính mạng mình.

Tiểu Lôi khiến cho Tiêm Tiêm khuynh tâm chỉ bằng một điểm này sao? Tiểu hầu gia tuyệt không tin, cho nên gã thân hành đi gặp Long Tứ.

Có lẽ gã không nên đi, nhưng vì để chứng thật lời nói của Kim Xuyên, gã không nhận được phải gặp Long Tứ.

Hiện tại gã chung quy cũng biết, một người có thể làm cho Long Tứ kính phục trong tâm, tuyệt đối xứng đáng là một người nữ nhân toàn tâm toàn ý yêu thương.

Bạch y thiếu phụ chưa bao giờ có nam nhân nào yêu thương, cũng chưa bao giờ yêu thương nam nhân nào, bà ta chỉ biết giết người, bắt quân là nam nhân hay nữ nhân, sờ dĩ vậy bà ta có cái ngoại hiệu Lãnh Huyết Quan Âm.

Bà ta nhận lời tiểu hầu gia giao phó đi điều tra trong khi gã đi gặp Long Tứ, phán đoán người cầm giữ Tiểu Lôi là Đinh Tàn Diễm. Quả nhiên không ngoài sở liệu, khi bà ta tìm đến nơi, phát hiện Đinh Tàn Diễm và Đinh Đình không còn ở đó nữa, chỉ còn có Tiểu Lôi nằm trên giường.

Tiểu Lôi lúc đó nằm hôn mê, bà ta vốn có thể nắm lấy cơ hội để ra tay, nhưng bà ta không hạ thủ. Lãnh Huyết Quan Âm bình sinh sát nhân không bao giờ do dự, không vu tâm bất nhẫn, nhưng bà ta lại bỏ qua cơ hội xuất thủ dễ dàng đó.

Đây chính là vì sao tiểu hầu gia ưu lự, Lãnh Huyết Quan Âm đối với Tiểu Lôi còn hạ thủ lưu tình, chứng tỏ hắn trong lòng của Tiêm Tiêm chiếm một địa vị ra sao.

Tiểu hầu gia thường không bị phiền não kích động, hiện tại gã đã có phiền não.

* * * * *

Tiêm Tiêm không còn cúi đầu.

Dung nhan của nàng sáng ngời, trên mặt nở một nụ cười tươi tắn, hiện tại nàng không những cải biến vận mệnh của chính mình, còn điều khiển vận mệnh của kẻ khác, đây là một sự thật không thể phủ nhận được.

Chính tiểu hầu gia cũng nằm trong lòng bàn tay của nàng.

* * * * *

Đêm khuya tĩnh mịch.

Hầm Hồ Đồng thiết sư tử tĩnh mịch.

Trong chính đường tiêu cực, Long Tứ và Âu Dương Cấp ngồi đối diện, hai người thần tình ngưng trọng, không biết họ uống vì tráng胆 hay mượn rượu để ưu sầu?

Nhiều cao thủ khôi ngô hùng dũng đứng kề lão già bệnh hoạn, mỗi người tay cầm binh khí, sẵn sàng ra trận, tăng gia không khí khẩn trương trầm uất.

Tổng quản phiêu cực Chử Bưu đi nhanh vào, chấp tay hành lễ, thốt :

- Tổng phiên đầu, mọi việc ông giao phó đã được sắp xếp.

Long Tứ hơi cúi đầu, hỏi :

- Còn bao nhiêu người ở lại?

Chữ Bưu đáp :

- Ngoại trừ đám gia quyến, còn lại tất cả đều tự nguyện ở lại.

Long Tứ lại hỏi :

- Người không nói cho họ rõ sao?

Chữ Bưu nói lớn :

- Họ nguyện cùng tổng tiêu đầu cộng sinh tử.

Long Tứ thốt :

- Tốt.

Lão chợt đứng dậy, nhãn quang quét vào mặt từng người, thờ dài thốt :

- Ôi, các huynh đệ tuy có hảo ý, nhưng ta không thể để liên lụy mọi người...

Âu Dương Cấp đập bàn hét lớn :

- Huyết Vũ Môn đến đây, là một chuyện rất hay, tối nay mọi ân oán phải được thanh toán.

Long Tứ nhướng mày, thốt :

- Huyết Vũ Môn thỉnh linh đại cử lai phạm, Hùng Phi, Trình Thanh, Ngô Cương ba vị trấn đầu có lẽ không về kịp, chỉ bằng vào lực lượng hai chúng ta, ứng phó với cục diện tối nay, chỉ sợ rằng...

Lão ta quả thật đã già, không còn hào khí đương niên ngày nào.

Âu Dương Cấp minh bạch ý tứ của lão, tịnh không muốn che giấu, nhưng bất nhẫn đứng nhìn cảnh hạ thủ đồ sát xảy ra.

Tác phong của Huyết Vũ Môn can tàn sát tuyệt, trên giang hồ còn ai không biết.

Âu Dương Cấp không nói nữa, nâng chén uống.

Cả đại sảnh chìm trong trầm tịch, đột nhiên bên ngoài liên tiếp có nhiều tiếng la thảm.

Long Tứ biến sắc, trầm trầm thốt :

- Đến rồi.

Một người nhanh nhẹn dâng cho lão cây văn tứ trường thương, tay lão tiếp thương, tay Âu Dương Cấp cũng cầm ô sào tiên, phóng ra ngoài.

Long Tứ gọi gấp :

- Âu Dương...

Nhưng lão gọi không kịp, Âu Dương Cấp đã phi thân ra tới bên ngoài. Hơn hai mươi thân thủ đang động thủ, nhiều người đã ngã gục, không thể ngăn chặn hai người tiến tới.

Hai người này, là Diêm La Tản, và Diêm La Dao.

Bọn chúng vừa nhào tới sảnh đường, Âu Dương Cấp trụ chân hươi ô sào tiên nhắm Diêm La Dao quật tới. Uy lực của ngọn trường tiên giống như con độc xà quấn quanh thân đao, song phương trừng mắt nhìn nhau.

Diêm La Tản chớp thời cơ tấn công, xoay dù nhắm ngay đầu Âu Dương Cấp đâm tới, nhưng gặp phải mũi thương của Long Tứ vừa ra tới chặn đứng, giải trừ thế giáp công uy hiếp Âu Dương Cấp.

Diêm La Tản cười cuồng dại :

- Long Tứ, tối nay cái chết của bọn người đã được định liệu.

Long Tứ biết đối phương tuyệt không chỉ có hai người, bọn chúng chỉ bắt quá thị trận đầu, người của Huyết Vũ Môn tất ẩn trong bóng tối phát động.

Địch ở trong tối, rõ ràng không có cách nào canh phòng. Long Tứ không sợ hai tên này, nhưng lại không có cách nào biết bên trên còn có nhân vật nào

tiếp viện.

Trường thương của lão nhanh nhẹn trực bức Diêm La Tản, hét lớn :

- Bắn vào hai người còn ít quá, bao nhiêu kẻ đến đây thỉnh xuất lai phô bày lực lượng.

Diêm La Tản cười cuồng dại :

- Giết gà không cần dùng đao, bọn người chắc cũng biết điều này.

Thiết tán trầm trọng, nhưng trong bóng tối nằm trong tay của lão tương tự như một cây dù giấy dầu nhẹ hồng, không cần dùng tận lực huy động.

Song phương triển khai chiêu thức hiểm độc, không biết từ đâu chợt phát ra một tràng cười âm trầm quý mị, khủng khiếp vô cùng.

Tràng cười lạnh lạnh, tiếp theo là một thanh âm khàn khàn :

- Ngũ điện Diêm La danh trấn võ lâm đã lâu, không ngờ càng ngày lại càng thất vọng.

Một thanh âm hùng hồn khác tiếp lời :

- Nhưng thiếu mất ba người, còn lại hai tên không ra gì.

May mắn bóng đêm tối che đậy khuôn mặt đỏ ửng của Diêm La Tản và Diêm La Đao. Bọn chúng nghe những lời chê bai này, quả nhiên tấn công mạnh bạo hơn, toàn lực tấn công Long Tứ và Âu Dương Cấp.

Các tiêu sư đi xung quanh không thể xuất thủ, chỉ đứng bên ngoài trợ trận, trợ uy.

Thanh âm khàn khàn lại cất lên :

- Nhiệt náo quá, bọn ta nên nhanh chóng kết thúc tấn tuồng.

Thanh âm hùng hồn thốt :

- Được, đệ trước? Hay huynh trước?

Thanh âm khàn khàn cười nói :

- Trương ấu hữu tự, đương nhiên mời huynh trước.

“Được”, trên nóc chợt có một bóng đen bay xuống như đại bàng xòe cánh, như từ trên mây giáng xuống. Hắc ảnh chưa xuống tới đất, hai tay áo nhất tề phản phất phát ra, một đám hàn quang bắn thẳng tới.

Long Tứ kinh hãi la lớn :

- Đoạt mệnh kim tiền..

Nhưng lời cảnh cáo của lão không tới kịp, những tiếng la thảm đồng loạt vang lên, lại có nhiều người ngã gục.

Trong Huyết Vũ Môn có hai đại cao thủ ám khí, Nam Tiền Bắc Sa. Đoạt Mệnh Kim Tiền Nam Cung Lương quả nhiên danh bất hư truyền, thủ pháp mẫn thiện hoa vũ đồ, tiền vô hư phát, một khi xuất thủ đã lấy mạng cả chục tiêu sư.

Long Tứ vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, toàn thân huyết dịch bùng cháy, một thương bức lui Diêm La Tản, nhắm Nam Cung Lương bộc phát, hét lớn mở đường :

- Ám tiễn giết người không phải là chân chính.

Mũi thương lóe đình đám tới như vạn quân của lão lại đâm vào chỗ không vì Nam Cung Lương đã phi thân như chớp lên mái nhà.

Nam Cung Lương cười thốt :

- Long Tứ, người quả là cô lậu quả văn, ta không bao giờ dùng ám tiễn, chỉ dùng..

Long Tứ nộ hỏa công tâm, đề thân phóng lên. Nhưng chân vừa chạm mái ngói, chợt có một cơn gió lạnh lướt qua mặt, trong gió cuốn theo một nắm thiết sa.

Quả nhiên Nam Tiền Bắc Sa cùng xuất thủ, chính là Độc Sa Thủ Ngự Kỳ.

Long Tứ bị đột kích, kinh hãi, cảm giác cả khuôn mặt bị đâm thùng đau đớn, toàn thân ngã ngửa rơi xuống.

Âu Dương Cấp thất kinh, la to :

- Từ gia...

Gã ráng phóng gấp qua để cứu Long Tứ gia, sơ hở trong chốc lát, thanh đao của Diêm La Dao cướp thời cơ chém xuống, bàn tay cầm trường tiên bị chém đứt đến tận cùi chỏ.

Nhưng gã chừng như không cảm thấy đau đớn, cho tới khi giờ bàn tay bị chặt đứt ra định đỡ người của Long Tứ, lúc đó mới phát giác, một tay còn lại không thể đỡ thân người Long Tứ, cả hai ngã xuống chung một chỗ, ngã xuống thành một đồng.

Nam Tiền Bắc Sa song song hạ mình xuống đất, xuất thủ bất lưu tình, đoạt mệnh kim tiên và độc sa hướng các tiêu sư bay tới, triển khai đồ sát.

Diêm La Dao xông vào đại sảnh, Diêm La Tàn phóng tới chỗ Long Tứ và Âu Dương Cấp té xuống, giờ dù chuẩn bị hạ thủ, chợt có một bóng người từ ngoài tường bay vào.

Người này chiều đầu tiên đã nặng tay, đánh mạnh xuống đầu Diêm La Tàn, Diêm La Tàn bất ngờ không đề ý, bị trúng một quyền mạnh bạo.

Quyền thế quá mãnh liệt, cả hai người đều lao đảo thối lui, Diêm La Tàn chưa đứng vững đã đoán đúng đối phương là ai, một kẻ không sợ chết, Diêm La Tàn đã từng gặp qua, là Tiểu Lôi.

Không sai, người này là Tiểu Lôi, hắn đánh Diêm La Tàn, lao toàn thân phóng hai quyền xuất thủ như điện chớp khai trừ công phu của đối phương.

Diêm La Tàn nhảy dựng lên, hét lớn :

- Hắn là Long Ngũ.

Nam Cung Lương và Ngụy Kỳ lập tức quay mình, cùng Diêm La Tàn đứng thành hình chữ “phẩm” bao vây Tiểu Lôi ở giữa.

Diêm La Tàn vừa khi thấy bọn họ, tinh thần hăng hái trở lại, phấn chấn cười cuồng dại :

- Long Ngũ, người có thể đến đây quả thật rất tốt, bọn ta khỏi cần đi tìm người.

Tiểu Lôi thấp thoáng thấy Long Tứ và Âu Dương Cấp cả hai đều bị thương trầm trọng, có cảm giác như mũi dao đang phanh xé trái tim, nhưng không có thời gian để cứu bọn họ, cường địch đang ở trước mắt, hắn trừ việc liều mạng trước, không còn cách nào khác.

Chuyện này cũng tốt với hắn quá rồi, có thể vì Long Ngũ mà liều mạng so với chết vì ăn hai chén cơm có độc của bạch y thiếu phụ kia, quả là tốt hơn nhiều.

Sinh mệnh là quý báu nhất, một người không còn sợ chết, trên thế gian này không có chuyện gì sợ sệt.

Tiểu Lôi điềm nhiên cười một tiếng :

- Không sai, có lẽ ta đến trễ một bước, nhưng ta cũng đã đến.

Diêm La Tàn tịnh không động thủ, liếc về phía Nam Cung Lương và Ngụy Kỳ một cái, đột nhiên lui lại :

- Nhị vị, tiểu tử này xin giao cho nhị vị.

Ngụy Kỳ giọng khàn khàn, hỏi :

- Nam Cung huynh, lần này huynh xem đệ ra tay trước?

Nam Cung Lương cười thốt :

- Được.

Vai Ngụy Kỳ vừa nhích động, chưa kịp xuất thủ, chợt la lên một tiếng thảm thiết, song thủ ôm mặt ngã xuống đất, lăn lộn gào thét, kêu la bi ai :

- Mất của ta...

Chuyện này xảy ra quá đột ngột khiến bọn chúng kinh hãi, ngạc nhiên nhìn nhau.

Vừa lúc bọn chúng kinh hồn bạt vía, trên đầu tường xuất hiện một người.

Bóng đêm mờ lung, người đó quần áo lại trắng toát, chính là bạch y thiếu phụ Lãnh Huyết Quan Âm.

Nam Cung Lương cả kinh, thất thanh la :

- Người đến có phải là Lãnh Huyết Quan Âm?

Lãnh Huyết Quan Âm lạnh lùng thốt :

- Nhân lực của ngươi tính ra cũng còn sáng, không nhận lầm ta thành Đinh Tàn Diễm.

Hai nữ nhân phiên hà nhất chính là Lãnh Huyết Quan Âm và Đinh Tàn Diễm, cả hai lại vận toàn y phục trắng.

Tiểu Lôi lần đầu tiên thấy đằng sau lưng Lãnh Huyết Quan Âm, hấn ngộ nhận bà ta là Đinh Tàn Diễm.

Nam Cung Lương đối với nữ nhân này có vẻ cố kỵ, nhưng vẫn không nhận được, phần nộ thốt :

- Chúng ta đó giờ nước sông không phạm nước giếng, tại sao bà lại hạ độc thù với Ngụy Kỳ?

Lãnh Huyết Quan Âm phi thân xuống, chỉ Tiểu Lôi thốt :

- Nhưng bọn ngươi phạm tới hấn.

Nam Cung Lương hỏi :

- Ngươi? này có liên quan gì tới bà?

Lãnh Huyết Quan Âm lạnh lùng hét :

- Quan hệ có lẽ rất lớn.

Tiểu Lôi tịnh không lãnh tình cảm của bà ta, thậm chí không dám lãnh tình cảm của loại nữ nhân như vậy, hấn gặp được Đinh Tàn Diễm, đã nhưc đầu vạn phần, tuyệt không muốn tái ngộ một Đinh Tàn Diễm thứ hai.

Tiểu Lôi nhận không được, than :

- Ôi, tại sao bà cũng như âm hồn bất tán...

Diêm La Tàn không đứng yên, vừa lúc Lãnh Huyết Quan Âm hồi đáp, phân tâm một phần, lão chớp ngay cơ hội xuất kỳ bất ý bung dù công tới.

Lãnh Huyết Quan Âm động cũng không động, những ngón tay thon thả điều khiển hai vuồng vải lạnh buốt bắn ra.

Cây dù sắt của Diêm La Tàn, chuyên phá các môn các phái ám khí, những trường đêm nay gặp được Lãnh Huyết Quan Âm tất làm cho lão trở thành một anh hùng, nhưng không có chút cơ hội.

Chỉ trách lão quá vội cao, ráng tấn công thành linh, đợi đến khi lão kinh hãi phát giác, hai đạo hàn quang đã ghim vào nhãn tiền của lão, căn bản không có cách nào chống đỡ nổi.

Chỉ nghe lão gào rống thê thảm giống hệt Ngụy Kỳ, lăn lộn vòng vòng dưới đất, kêu gào bi thống.

Diêm La Dao vừa ra khỏi chánh đường, tận mắt chứng kiến cảnh đó, thất kinh, giận dữ thét :

- Nam Cung huynh, ngươi chỉ đứng coi nhiệt náo thôi à?

Nói chưa dứt lời y đã hoành đao nhắm hướng Lãnh Huyết Quan Âm bộc phát.

Nhưng chưa đợi tới Lãnh Huyết Quan Âm xuất thủ, Tiểu Lôi đã phát động đón đỡ trước, nghênh diện phóng mình về phía Diêm La Dao, đao quang sáng nhoáng, thanh thể kinh người, không ngờ Tiểu Lôi lại lao mình tới như vậy.

Tiểu Lôi tuy không trọng sinh mạng, nhưng cũng không muốn dùng máu thịt để đỡ đao. Hấn nhanh như chớp xông vào lưới đao, lại chuyển mình một cái, vòng tay ôm chặt thân hình Diêm La Dao, hoàn toàn không giống hai cao thủ trao chiêu, lại giống hai tên đại hán cục mịch đánh lộn.

Nhưng song thủ của Tiểu Lôi như đồng thiết nắm chặt, làm cho Diêm La Dao vùng vẫy điên cuồng cũng không thoát.

Nam Cung Lương động xuân dục, len lén nhìn Lãnh Huyết Quan Âm, chung quy vẫn còn chưa dám xuất thủ.

Vòng tay của Tiểu Lôi vẫn tiếp tục ôm chặt, Diêm La Dao gồng mình, gân xanh gân đỏ lộ lộ, cũng không thể tránh thoát...

Lúc đó trên tường chợt xuất hiện vô số bóng người, Lãnh Huyết Quan Âm quay đầu nhìn một cái làm cho ai cũng kinh hồn.

Tựa như bà là một nữ sát tinh, một cái nhìn có thể làm người ta giật mình quên mất chuyện cần làm.

Bóng đêm mông lung không làm mờ nhãn lực của bà, đám người này vận y phục in hình khô lâu vốn toàn là thị vệ tùy thân của Huyết Vũ Môn.

Bề ngoài của bọn chúng thật quái dị, y phục đen tuyền, vẻ bộ xương người trắng toát, trên mặt đeo mặt nạ khô lâu, nhìn tưởng như những bộ xương mới bò lên từ mộ phần lên làm cho ai ai cũng rùng mình dựng tóc gáy.

Không tưởng được Huyết Vũ Môn Lệnh Chủ Tư Đồ Lệnh, tối nay lại thân chinh xuất mã.

Nam Cung Lương đợi tới lúc bà ta thất thần phân tâm, chợt phát hai tay áo nhất tề, mười hai đoạt mạng kim tiên cùng một lúc bay ra.

Lãnh Huyết Quan Âm phát giác ra thì không còn cách tránh khỏi, chùn chân hạ mình, Tiểu Lôi đột nhiên quăng cả người Diêm La Dao sang, dùng thân thể gã làm cái mộc che bà ta, mười hai đoạt mạng kim tiên toàn bộ găm trên người Diêm La Dao, gã đã bị bóp nghẹt gần tắt thở, cho nên không thấy đau đớn, cũng không gào la thảm thiết, chỉ ngã gục xuống đất, chết một cách thông khoái.

Lãnh Huyết Quan Âm vẫn còn kinh hồn run rẩy, quét hai mắt nhìn Nam Cung Lương, trầm trầm thốt lạnh :

- Ngươi chắc cũng hiểu thấu hậu quả của chuyện ngươi làm chứ?

Nam Cung Lương lạnh run trong tâm, lạnh từ đầu cho tới chân.

Hắn miễn cưỡng phát một tiếng cười khô, chỉ vừa chuẩn bị hô thảm, chợt nghe trên đầu tường có tiếng người hỏi :

- Họ Lôi chết chưa?

Tiểu Lôi đáp :

- Ta vẫn còn sống.

Người trên đầu tường thốt :

- Nam Cung Lương, Môn chủ có lệnh, tha cho hắn một con đường sống.

Nam Cung Lương thờ phào nắm lấy cơ hội rời khỏi đầu tường, gấp rút vòng hai tay hướng tới Lãnh Huyết Quan Âm :

- Tại hạ không thể phụng bồi.

Nói xong gã phóng mình về phía đầu tường.

Lãnh Huyết Quan Âm trầm giọng :

- Đầu chỉ đơn giản như vậy.

Nói chưa dứt lời, bà giơ tay tung ra vô số độc châm, Nam Cung Lương tuy có đề phòng, chỉ đáng tiếc vận mình phi thân cũng không thể tránh khỏi vô số mũi độc châm bắn vào người hắn, hô thảm một tiếng, thân hình rớt thẳng xuống bên ngoài tường.

Lãnh Huyết Quan Âm tưởng rằng bọn người trên đầu tường tất nhiên sẽ ủa xuống tấn công, bà nhanh nhẹn chuẩn bị nghênh đón. Nhưng ngoài ý liệu của bà, đám người đó không nhúc nhích.

Bên ngoài hẻm Hồ Đồng thiết sư tử, trong bóng tối có hai người đứng, bọn họ vẫn duy trì sự im lặng từ trước tới giờ.

Nhiều khô lâu y nhân phóng về phía họ, một người bước lên vòng tay thi lễ, thốt :

- Hồi bẩm Môn chủ, họ Lôi vẫn còn sống.

Hai người trong bóng tối, có một người là Tư Đồ Lệnh. Tư Đồ Lệnh cười thốt :

- Tốt, chuyện giao dịch này đã hoàn thành.

Trong bóng tối lại có người khác nói :

- Nội trong ba ngày, ta sẽ phái người đem ngọc như ý phụng thượng.

Tư Đồ Lệnh nói :

- Nhất ngôn vị định.

Y không hỏi ai sống ai chết, dẫn đám thủ hạ nghênh ngang đi ra.

Trong bóng tối còn một người ở lại chờ.

Lãnh Diện Quan Âm đột nhiên từ trong hẻm phóng ra, gã lập tức nghênh xuất, hỏi gấp :

- Họ Lôi còn chưa chết?

Lãnh Huyết Quan Âm đáp :

- Hắn không chịu chết, nhưng ta còn không hiểu, Tư Đồ Lệnh sao lại để người thuyết phục?

Người đó điềm đạm đáp :

- Bọn ta đã làm một chuyến giao dịch.

Lãnh Huyết Quan Âm ngạc nhiên hỏi :

- Giao dịch gì?

Người đó đáp :

- Dùng viên bảo ngọc như ý gia truyền của ta đánh đổi tính mạng của họ Lôi.

Lãnh Huyết Quan Âm thốt :

- Ồ? Cái giá đó không phải là nhỏ, có lẽ hắn cũng không tin mạng sống của hắn đáng giá như vậy.

Người đó thốt :

- Đối với ta rất xứng.

Trong bóng đêm xuất hiện một cỗ xa mã hoa lệ, hai người leo lên xe, đi nhanh.

Đêm, càng thâm trầm, càng tĩnh mịch.

* * * * *

Đêm đã khuya. Trong tiêu cực ngổn ngang xác chết, hai ba chục thi thể dưới đất, người sống không còn bao nhiêu.

Long Tứ nửa chết không thể gọi là sống, chỉ còn một hơi thở yếu ớt.

Âu Dương Cấp cụt mất một tay, nhưng hắn vẫn bảo toàn sinh mạng, miễn cưỡng gồng mình ngồi dậy.

Tiểu Lôi ôm người Long Tứ, lệ nóng ngấn trên mắt, thốt :

- Đệ đã đến rồi, đệ đã đến rồi.

Hơi thở Long Tứ mỏng manh như sợi tơ, nhưng trên mặt hiện lộ ý tứ vui mừng mãn nguyện, nói :

- Đệ chúng quy cũng đã đến, huynh rất mãn nguyện.

Tiểu Lôi hỏi hận :

- Đệ đáng lẽ phải nên đi trước một ngày, đến sớm hơn...

Long Tứ cười khổ :

- Hào huynh đệ, chỉ cần đệ tới, huynh đã rất mãn ý, cho dù ta có chết, rồi đệ mới đến, cũng vẫn là đã đến... Chúng ta là hào huynh đệ phải không?

Tiểu Lôi gật gật đầu :

- Đúng, huynh là Long Tứ, đệ là Long Ngũ...

Long Tứ cười lớn :

- Chúng ta là hào huynh đệ, ha ha...

Tiếng cười dần dần suy nhược, cuối cùng chấm dứt hoàn toàn.

Long Tứ đã chết, lão chết một cách an tâm đắc ý, trên mặt còn lộ vẻ hân hoan vui mừng.

Tiểu Lôi không thể dằn lòng, phủ phục trên thi thể khóc rống :

- Đại ca nói đúng...

Âu Dương Cấp không hổ là một hán tử dũng cảm, gã không để rơi một giọt lệ, điềm đạm thốt :

- Lôi lão đệ, Tứ gia cùng đệ kết giao bằng hữu, chung quy không nhìn lầm người, chết cũng có thể ngậm cười.

Tiếng khóc của Tiểu Lôi chợt ngừng hẳn, đột nhiên hỏi :

- Bọn chúng là người của Huyết Vũ Môn?

Âu Dương Cấp gật gật đầu, không nói tiếng nào.

Tiểu Lôi kích động :

- Được, vậy là tôi có thể đi lòng bọn chúng.

Âu Dương Cấp hoang mang thốt :

- Người bắt tất phải đi kiếm chúng, Tứ gia đợi người bao lâu nay hy vọng người về sớm, chỉ muốn cho người biết một người...

Tiểu Lôi hỏi gấp :

- Là ai? Là Tiêm Tiêm?

Âu Dương Cấp lắc đầu :

- Người đó hỏi về người, hơn nữa cũng có một người đàn bà điều tra, chính là người đàn bà vận y phục trắng hồi nãy.

Tiểu Lôi hỏi :

- Là bà ta?

Âu Dương Cấp thốt :

- Người Tứ gia hy vọng người đi gặp không phải là bà ta.

Tiểu Lôi hỏi tiếp :

- Là ai?

Âu Dương Cấp thốt :

- Là tiểu hầu gia.

Tiểu Lôi ngạc nhiên, hỏi :

- Ồ? Tại sao ông ta muốn tôi đi gặp người đó?

Âu Dương Cấp lắc đầu. Gã chỉ nhớ tiểu hầu gia ghé thăm Long Tứ, trước khi đi có nhắn: “Họ Lôi nếu có đến, hẳn nhất định phải đến gặp ta”.

Tiểu hầu gia sao lại muốn gặp Tiểu Lôi, Long Tứ cũng không biết, Âu Dương Cấp lại càng không rõ.

Nhưng họ biết, tiểu hầu gia là người nên kết giao bằng hữu, lại không dễ gì kết giao bằng hữu.

Trên thế gian, đáng quý nhất, không phải là ái tình, mà là hữu tình - hữu tình chân thành.

Bằng hữu chân chính không có nhiều, chỉ cần có thể kết giao với một người, có chết cũng không hối tiếc, cho nên Long Tứ kết giao với Tiểu Lôi, tâm ý của lão đã mãn nguyện. Lão muốn Tiểu Lôi gặp tiểu hầu gia, có lẽ nghĩ rằng bọn họ có thể kết giao thành bằng hữu.

* * * * *

Trong lòng Tiểu Lôi đầy những tâm tình trầm thống không gì so sánh nổi, phụ giúp Âu Dương Cấp liệu lý việc tái dựng lại tiêu cục, bọn họ hai người đã thành bằng hữu.

Âu Dương Cấp chợt nhớ một vấn đề, tại sao đêm đó Tư Đồ Lệnh đột nhiên ra lệnh rút binh tha cho Tiểu Lôi - chưa sinh lộ?

Tiểu Lôi cũng nghĩ không ra nguyên nhân.

Hai ngày nay tâm tình hần quá sầu não, tịnh không gấp rút muốn đi gặp tiểu hầu gia.

Nhưng tiểu hầu gia lại phái người gọi thiếp thỉnh Tiểu Lôi đến vương phủ sớm.

Tiểu Lôi bất định chủ ý, đến gặp Âu Dương Cấp hỏi ý kiến.

Âu Dương Cấp xung phong dẫn đường :

- Đề ta dẫn ngươi đi.

Tiểu Lôi không còn cách cự tuyệt. Hần tuy không tự nguyện gặp tiểu hầu gia, nhưng Long Tứ gia hy vọng hần đến gặp người này, hần không thể không đi.

Hai người cùng đến vương phủ, tiểu hầu gia nghe báo lập tức ra nghênh đón.

Tiểu Lôi đối với tiểu hầu gia, ấn tượng đầu tiên của hần là người này tịnh không thân mật, hần tưởng tượng nhất định tiểu hầu gia là một công tử không coi ai ra gì, kết quả phán đoán của hần sai hoàn toàn.

Tiểu hầu gia đối với hần kính lễ thượng khách, đặc biệt chuẩn bị rượu thịt, lập yến tiệc chiêu đãi bọn họ.

Từ quá tam tuần, tiểu hầu gia chợt hỏi :

- Tiểu đệ thành hôn ngày mai, nhị vị có thể ở lại dự lễ không?

Tiểu Lôi nhìn Âu Dương Cấp một cái, đáp :

- Tôi phải đi tối nay.

Tiểu hầu gia hỏi :

- Không thể lưu lại một hai ngày?

Tiểu Lôi lắc đầu, Âu Dương Cấp bổ sung :

- Hần muốn đi tìm một người gấp.

Tiểu hầu gia cười hỏi :

- Một hai ngày cũng không thể đợi?

Tiểu Lôi lắc đầu. Âu Dương Cấp thốt :

- Nếu biết ở đâu, hần hai canh giờ cũng không ở lại được.

Tiểu hầu gia thốt :

- Hiện tại chưa biết nơi hạ lạc, cảm chân một hai ngày cũng đâu có sao, Lôi huynh xin đừng hiềm khí, Lôi huynh lưu lại, ngày mai uống cùng tiểu đệ một chén rượu mừng rồi đi cũng chưa muộn.

Tiểu Lôi khó có thể từ chối thịnh tình đó, miễn cưỡng đáp ứng. Tiểu hầu gia không động sắc mặt, nhưng trong tâm vui mừng, đây là một quyết định trọng đại.

Gã biết rất rõ đây không phải là một hành động thông minh, muốn thậm chí lộng xảo chính mình, nhất định phải trải qua cuộc khảo nghiệm trọng đại này.

Vì gã rất tự phụ, muốn chứng minh một chuyện, chứng minh Tiêm Tiêm vĩnh viễn chân chính thuộc về gã.

* * * * *

Mới sáng sớm, vương phủ giăng đầy hoa đăng và giấy hồng, trong ngoài nhộn nhịp.

Tiêm Tiêm cúi đầu.

Nàng không biết tâm tình quá hưng phấn, hay là tâm sự nặng nề, nàng chung quy cải biến mệnh vận của chính mình, hoàn thành nguyện vọng, biến giấc mơ thành sự thật.

Hôm nay, sắp trở thành thê tử của tiểu hầu gia, nhưng tâm tình nàng lại đầy mâu thuẫn.

Kim Xuyên nói không sai, đời nàng chỉ yêu một người, Tiểu Lôi.

Tiểu hầu gia im lặng chăm chú nhìn nàng, gọi dịu dàng :

- Tiêm Tiêm

Tiêm Tiêm giật mình ngẩng đầu, cười hỏi :

- Chàng đến từ lúc nào vậy?

Tiểu hầu gia đặt tay lên vai nàng, cười thốt :

- Tiêm Tiêm, nàng đang nghĩ gì vậy? Nhớ về họ Lôi?

Tiêm Tiêm biến sắc, dịu dàng thốt :

- Tôi đã nói với chàng rồi, tôi đã quên người đó rồi.

Tiểu hầu gia hỏi lại :

- Thật sao?

Tiêm Tiêm đáp :

- Nếu tôi không quyết tâm như vậy, không thể nói với chàng như vậy.

Tiểu hầu gia mỉm cười, thốt :

- Ta tin nàng. Bất quá, nếu có một ngày nàng tái kiến hân?

Giọng Tiêm Tiêm hận thù :

- Tôi hy vọng cả cuộc đời này không phải tái kiến hân.

Tiểu hầu gia truy vấn :

- Còn nếu gặp hân?

Tiêm Tiêm đáp không do dự :

- Tôi từ lâu đã không nhận ra hân.

Tiểu hầu gia mỉm cười tươi cười, nụ cười phát xuất từ tâm tư gĩa.

Tiêm Tiêm chợt hỏi lại :

- Tại sao chàng lại đột nhiên hỏi tôi những câu đó?

Tiểu hầu gia cười một tiếng :

- Có lẽ tâm huyết của ta nhất thời lại lắng.

Tiêm Tiêm mỉm cười cúi đầu.

* * * * *

Hoa đăng giăng đầy.

Hầu gia nửa năm trước xuất kinh cùng gia quyến, hiện tại tiểu hầu gia là chủ một nhà.

Gĩa không đợi cha mẹ trở về, cấp tốc thành hôn, nỗi khổ bẩm sinh bất đắc dĩ của gã có lẽ sẽ được cha mẹ lượng thứ, vì nghĩ cho cùng, vô luận ra sao, gã cũng là đứa con một.

Hôm nay gã không mời thân quyến hay bằng hữu nào, chỉ toàn mời các nhân vật giang hồ võ lâm cao thủ.

Những nhân vật giang hồ này lúc nhận được thiệp hồng, liền không quản đường xa khó nhọc đến chúc mừng.

Tiểu hầu gia kết giao với các nhân vật giang hồ, không khác gì người ta thích cờ bạc, rượu chè, đàng điếm, chỉ là một thị hiếu.

Tiểu Lôi không thất tín, đáp ứng lời mời của tiểu hầu gia, cho nên hắn đã đến.

Âu Dương Cấp không đến, cũng vì gã là một tiêu đầu, không muốn mất mặt trước các nhân vật giang hồ, thấy gã đột nhiên biến thành độc đồn tướng quân.

Khách đến rất đông, không khí rất nhiệt náo.

Tiểu Lôi không biết họ, cũng không hy vọng cùng họ kết giao, hắn chỉ ngồi đó uống rượu, uống rượu tự định. Tiểu hầu gia bận tiếp khách, chưa phát hiện ra Tiểu Lôi đã đến.

Chợt có một ả a hoàn đi tới trước mặt Tiểu Lôi, nói :

- Tiểu hầu gia thỉnh ông vào hậu viện, ngài muốn một mình gặp ông.

Tiểu Lôi gật đầu, đi theo ả a hoàn vào hậu viện.

Ả a hoàn đến trước sương phòng, quay lại nói :

- Lôi công tử xin cứ vào trong đợi một chút, tiểu hầu gia sẽ đến ngay.

Tiểu Lôi bước vào phòng, phát hiện đây chính là động phòng, có một nữ nhân vận áo tân nương ngồi trên giường, cúi đầu.

Hắn lén nhìn một cái, vừa định bước lui khỏi phòng thì nữ nhân đột nhiên vén khăn che mặt, nàng chưa hạ khăn xuống. Khuôn mặt này, Tiểu Lôi quá quen thuộc, ngay cả trong mộng cũng không thể quên - đó chính là mặt Tiêm Tiêm.

Tiêm Tiêm nhận ra hắn, đứng bất động nhìn Tiểu Lôi, bọn họ đồng nhìn nhau trên trời.

Tiểu Lôi đột nhiên phóng tới, xúc động thốt :

- Tiêm Tiêm..

Tiêm Tiêm tránh qua một bước, thốt :

- Ngươi..

Nàng cúi đầu, lệ chảy dài trên má.

Một tiếng ho khan kinh động bọn họ, hai người không hẹn mà nhìn ra cửa phòng cùng một lúc, người đang bước vào là tiểu hầu gia.

Trên mặt tiểu hầu gia không có một chút biểu tình gì :

- Người ngươi muốn tìm là nàng?

Tiểu Lôi không nói gì, hắn không biết nói gì, Tiêm Tiêm cúi đầu càng thấp.

Tiểu hầu gia lại nói :

- Hiện tại ngươi đã gặp nàng, ngươi đã nói gì với nàng chưa?

Tiểu Lôi lắc đầu. Vẫn còn ngậm cầm.

Hắn quay mình định bước đi, Tiêm Tiêm chợt gọi :

- Tiểu hầu gia, sao chàng lại dẫn hắn đến gặp tôi?

Tiểu hầu gia đáp :

- Ta phải chứng thật một chuyện: nàng gặp lại hắn vẫn không cái biến chủ ý.

Tiêm Tiêm quả quyết thốt :

- Hắn trong tâm tôi đã chết từ lâu.

Nhân quang tiểu hầu gia nhìn nàng đăm đăm :

- Còn hấn?

Tiêm Tiêm hận thù thốt :

- Trong tâm hấn căn bản vốn không có tôi.

Tiểu Lô dụng lực cắn môi dưới, nỗi đau khổ không phải trên môi, mà ở trong tâm.

Hấn vẫn không nói một chữ, im lặng đứng đó.

Nhân quang của tiểu hầu gia nhìn sang hấn, thốt :

- Ngươi có thể đi rồi.

Tiểu Lô gạt đầu, không nói gì, bước ra ngoài.

Tiêm Tiêm chợt đứng dậy, không nhận được, gọi lớn :

- Tiểu Lô... ta muốn hỏi ngươi một câu.

Tiểu Lô dừng chân, còn chưa quay lại.

Tiêm Tiêm đi lại đằng sau hấn, hỏi :

- Tại sao ngươi còn đi tìm ta?

Tiểu Lô chung quy cũng nói :

- Ta chỉ muốn nói lại cho nàng, nếu nàng không giận bỏ đi, chắc cũng như toàn gia ta bị đuổi tận giết tuyệt.

Tiêm Tiêm giật mình hỏi :

- Ngươi nói cái gì?

Tiểu Lô thốt :

- Nàng chỉ hỏi ta một câu, ta đã hỏi đáp, nàng đừng nên hỏi nữa...

Hấn vừa dần bước, tiểu hầu gia chợt hỏi :

- Ngươi gấp rút muốn đi tìm nàng, cũng chỉ vì phải nói với nàng hai câu đó?

Tiểu Lô gạt đầu.

Tiểu hầu gia hỏi :

- Nếu nàng tới nay không phải thành thân với ta, ngươi gặp được nàng sẽ nói gì?

Tiểu Lô đáp :

- Tôi cũng nói với nàng hai câu đó.

Tiểu hầu gia thốt :

- Ô? Ngươi nói toàn gia bị đuổi tận giết tuyệt, sao ngươi còn sống?

Tiểu Lô thốt :

- Cũng hay là tôi còn sống, tìm ra nàng, nói cho nàng biết hai câu đó.

Tiểu hầu gia chợt cười lớn :

- Chuyện này chỉ trách ngươi giao phó cho bằng hữu như Kim Xuyên. Nếu gặp nhau từ trước, có lẽ chúng ta đã kết thành bằng hữu.

Tiểu Lô đáp :

- Tôi chỉ có một bằng hữu, nhưng lão đã qua đời. Tôi không muốn kết giao bằng hữu nào khác, cho nên cũng bất tất phải lo lắng lại phải giao thác gì cho bằng hữu.

Tiểu hầu gia hỏi :

- Bảng hữu của ngươi là Long Tứ?

Tiểu Lôi gật đầu, trong mắt ngấn lệ.

Tiểu hầu gia cười nói :

- Ngoài lão ra, người cứu ngươi cũng không thể gọi là bảng hữu?

Tiểu Lôi thốt :

- Mạng tôi không có giá trị, hơn nữa cũng không còn lệ thuộc vào tôi.

Tiểu hầu gia hỏi :

- Không có giá trị? Nếu ta sớm biết đã bắt tất phải hy sinh bảo vật gia truyền, đánh đổi với Tư Đồ Lệnh.

Tiểu Lôi quay lại, ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi vừa nói gì?

tiểu hầu gia thốt :

- Cho ngươi biết, đêm Huyết Vũ Môn đến tiêu cực tìm Long Tứ tầm cừu, ta dùng viên ngọc như ý, giao cho Tư Đồ Lệnh đánh đổi lấy tính mạng ngươi.

Tiểu Lôi cười khổ :

- Kỳ quái, ta vốn không còn muốn sống, tại sao luôn có người không để cho ta chết?

Tiêm Tiêm giận dữ hét :

- Ngươi đáng chết.

Tiểu Lôi không nói gì, quay lưng. Hắn vốn muốn tìm Tiêm Tiêm, nói cho nàng rõ nỗi khổ tâm hắn cố ý làm nàng giận bỏ đi, nhưng hiện tại cơ hồ không còn cần thiết nữa.

Đi ra hành lang, tiểu hầu gia chợt chạy theo hắn, hỏi :

- Ngươi nhất định đi?

Tiểu Lôi thốt :

- Ừm.

Tiểu hầu gia nói :

- Nhưng cái mạng vô giá của ngươi, ta bắt tất phải đem ngọc như ý đổi lấy.

Tiểu Lôi cười lớn một tiếng :

- Ngươi vốn bắt tất phải...

Tiểu hầu gia lạnh lùng cười thốt :

- Cũng may là ngọc như ý chưa trao cho người ta, nhưng ta không thể thất tín với Tư Đồ Lệnh, cho nên phải lấy mạng ngươi giao hoàn cho y.

Tiểu Lôi thốt :

- Chuyện này ông không cần phải lo, tôi tự giao cho y.

Tiểu hầu gia cười lạnh lùng, chợt phát ống tay áo, từ trong tay áo tung ra một thanh chủy thủ bén nhọn tinh trí, lạnh lẽo đâm vào sống lưng Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi sáng ngang nhanh như chớp, đao phong lướt qua hông hắn, rạch một đường dài rỉ máu.

Hắn rùn mình nắm chặt cổ tay của tiểu hầu gia, kinh ngạc thốt :

- Ngươi...

Tay của tiểu hầu gia bị nắm chặt, không thể đâm ra một đao thứ hai, vội phóng chỉ điểm ba đại yếu huyệt trên ngực Tiểu Lôi, xuất thủ lạnh lẽo, hào bất lưu tình.

Tiểu Lôi thung dung hóa giải, bước một bước về phía trước, nhảy qua lan can ra ngoài vườn.

Tiểu hầu gia không ngưng tay, phi thân ra vườn hét lớn :

- Tiểu Lôi, nghe nói ngươi không sợ chết, sao lại phải chạy?

Tiểu Lôi đáp :

- Bởi vì ta không muốn chết trong tay ngươi, cũng không muốn giết ngươi.

Tiểu hầu gia bước dài hai bước, vừa cười vừa nói :

- Ô? Ngươi không muốn giết ta?

Tiểu Lôi thốt :

- Ta đã lầm lỗi một lần, không thể lầm lỗi lần nữa.

Tiểu hầu gia hỏi :

- Ô? Ngươi muốn nói đến Tiêm Tiêm?

Tiểu Lôi không trả lời.

Tiểu hầu gia trên mặt lộ sát cơ, thốt :

- Ta nói cho ngươi biết, ta không thể để ngươi sống, cũng là vì nàng.

Tiểu Lôi nghiêm trọng thần sắc :

- Thật là vậy?

Tiểu hầu gia đáp :

- Hôm nay ta an bày cho ngươi gặp nàng, ta chỉ muốn chứng thật một điểm, hiện tại ta đã biết, ngươi nếu còn sống, ngươi trong tâm nàng nhất định không chết.

Tiểu Lôi trầm tư, hỏi :

- Còn nếu ta chết?

Tiểu hầu gia đáp :

- Nàng lúc đó mới có thể thật sự thuộc về ta.

Tiểu Lôi hỏi :

- Còn ngươi?

Tiểu hầu gia đáp :

- Ta có thể toàn tâm toàn ý yêu nàng.

Tiểu Lôi nói không do dự :

- Được, ngươi động thủ đi.

Tiểu hầu gia đột nhiên lao người tới, xuất thủ nhanh như điện đâm mũi đao tới. Y nghĩ đối phương tất nhiên sẽ chống đỡ, không ngờ, lưỡi đao đâm ngọt vào ngực Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi động cũng không động, mũi đao đâm trước ngực trái của hắn, cả lưỡi đao ngập sâu, chỉ còn lộ ra cán đao.

Nhưng hắn vẫn đứng yên không nhúc nhích. Tiểu hầu gia dụng lực rút đao ra, máu theo lưỡi đao phun ra thành vòi, Tiểu Lôi vẫn bất động.

Tiểu hầu gia muốn đâm dao thứ hai, nhưng bị thần tình của đối phương làm kinh ngạc, hỏi :

- Người thật sự không sợ chết?

Tiểu Lôi điềm đạm thốt :

- Ta còn sống đến ngày hôm nay, đã là một kỳ tích rồi.

Dao của tiểu hầu gia lại vung ra, lần này nhắm thẳng giữa ngực Tiểu Lôi đâm tới, chợt nghe có tiếng hét thất thanh :

- Không được giết hắn...

Tiểu hầu gia đột nhiên dừng tay, mũi dao chạm vào ngực Tiểu Lôi.

Tiêm Tiêm chạy vội ra, lệ ngân trên mặt, cầu xin tiểu hầu gia :

- Xin ngài tha cho hắn đi.

Trên mặt tiểu hầu gia không có một biểu tình gì :

- Nàng không muốn hắn chết?

Tiêm Tiêm thốt :

- Tôi đã nói hết cho ngài biết, nhưng... Nhưng tôi còn giấu một chuyện...

Tiểu hầu gia hỏi :

- Chuyện gì?

Tiêm Tiêm cúi đầu, do dự một phút, ngẩng đầu lên, cơ hồ đột nhiên hạ quyết tâm, cố dõn dững khí, nói :

- Tôi... Tôi đã có mang...

Tiểu hầu gia nhìn sang Tiểu Lôi :

- Là của hắn?

Tiêm Tiêm gật đầu, lại cúi đầu.

Tiểu hầu gia toàn thân chấn động, nhưng trên mặt vẫn không lộ biểu tình gì, điềm đạm cười một tiếng, thốt :

- Nàng giấu ta không nói cho ta biết, tại sao tới bây giờ mới nói ra?

Tiêm Tiêm đáp :

- Tôi... tôi sợ ngài hiềm giận tôi...

Tiểu hầu gia lại hỏi :

- Tại sao hiện tại nàng lại nói?

Tiêm Tiêm cúi đầu, không nói tiếng nào.

Tiểu hầu gia kích động, hét lớn :

- Hiện tại nàng không còn lo ngại nữa sao?

Tiêm Tiêm chợt ôm mặt khóc nức nở.

Tiểu hầu gia giận dữ, quay đầu, thốt :

- Ta đã minh bạch, ta đáng lẽ nên tin lời nói của Kim Xuyên...

Kim Xuyên nói cả cuộc đời Tiêm Tiêm chỉ yêu có một người, là Tiểu Lôi, nhưng nàng bị Tiểu Lôi ruồng bỏ.

Cho nên Tiêm Tiêm phải báo phục, không ngần ngại xà vào vòng tay của tiểu hầu gia, để báo phục sự tuyệt tình của Tiểu Lôi, nhưng nàng vẫn còn yêu

Tiểu Lô, tiểu hầu gia thủy chung vẫn không tin, hiện tại hẳn chung quy phải tin.

Hắn thở dài, chợt nói :

- Ngươi đem Tiêm Tiêm đi đi.

Tiểu Lô nhìn Tiêm Tiêm thốt :

- Ta vốn không có quyền...

Tiêm Tiêm ngẩng đầu, nói :

- Nhưng tôi có quyền muốn hỏi chàng cho mình bạch, tại sao chàng điều tra tranh đấu như vậy vì tôi?

Tiểu hầu gia nói nhanh :

- Ta tin tưởng hẳn nhất định có một lý do rất chính đáng, nhưng ta không tất yếu phải biết, để hẳn sau này giải thích cho nàng.

Tiêm Tiêm và Tiểu Lô nhìn nhau không nói gì.

Tiểu hầu gia thốt :

- Bọn ngươi đi đi, tốt hơn hết là đi bằng cửa sau.

Tiểu Lô không từ chối cũng không chấp nhận, nhìn Tiêm Tiêm, chợt quay mình đi về hướng cửa sau, Tiêm Tiêm chần chừ đưa mắt nhìn tiểu hầu gia, tiểu hầu gia mỉm cười.

Tiêm Tiêm cuối cùng cũng chạy theo Tiểu Lô, đi ra cửa sau. Tiểu hầu gia nhìn theo bóng họ ra khỏi cửa, đứng đó thất thần.

Đằng sau chợt có thanh âm một nữ nhân :

- Ngươi cuối cùng cũng tin?

Tiểu hầu gia không quay đầu lại, điềm đạm thốt :

- Ta đã tin.

Nữ nhân nói :

- Ngươi chịu để hẳn đi, tối nay cục trường này...

Tiểu hầu gia thốt :

- Hỷ sự vẫn tiếp diễn.

Nữ nhân thốt :

- Nhưng còn tân nương...

Tiểu hầu gia quay lại thốt :

- Là nàng.

Đứng đằng sau là Lãnh Huyết Quan Âm

Nàng thất thanh hỏi lại :

- Ta?

Tiểu hầu gia thốt :

- Mọi người đều chưa biết tân nương là ai, nàng nói có phải không?

Lãnh Huyết Quan Âm cảm thấy như đang được tâng bốc, thốt :

- Nhưng tôi, tôi...

Tiểu hầu gia cười lớn :

- Nàng sợ mình xấu? Ha ha, ta muốn cưới vợ, nếu không phải là hoàn mỹ nhất, thì cũng phải là xấu nhất.

Lãnh Huyết Quan Âm đỏ mặt, bình sinh nàng chưa bao giờ đỏ mặt, kể cả lúc sát nhân.

Hiện tại nàng đỏ mặt. Mặt nàng nở một nụ cười tươi tắn.

Vô luận là mặt nàng xấu tới cỡ nào, nhưng trong phút đó, trong mắt tiểu hầu gia nàng rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Hoa Yên Vũ Giang Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.